XXVII. évfolyam. 11. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. március 18.

Ludas Matyi

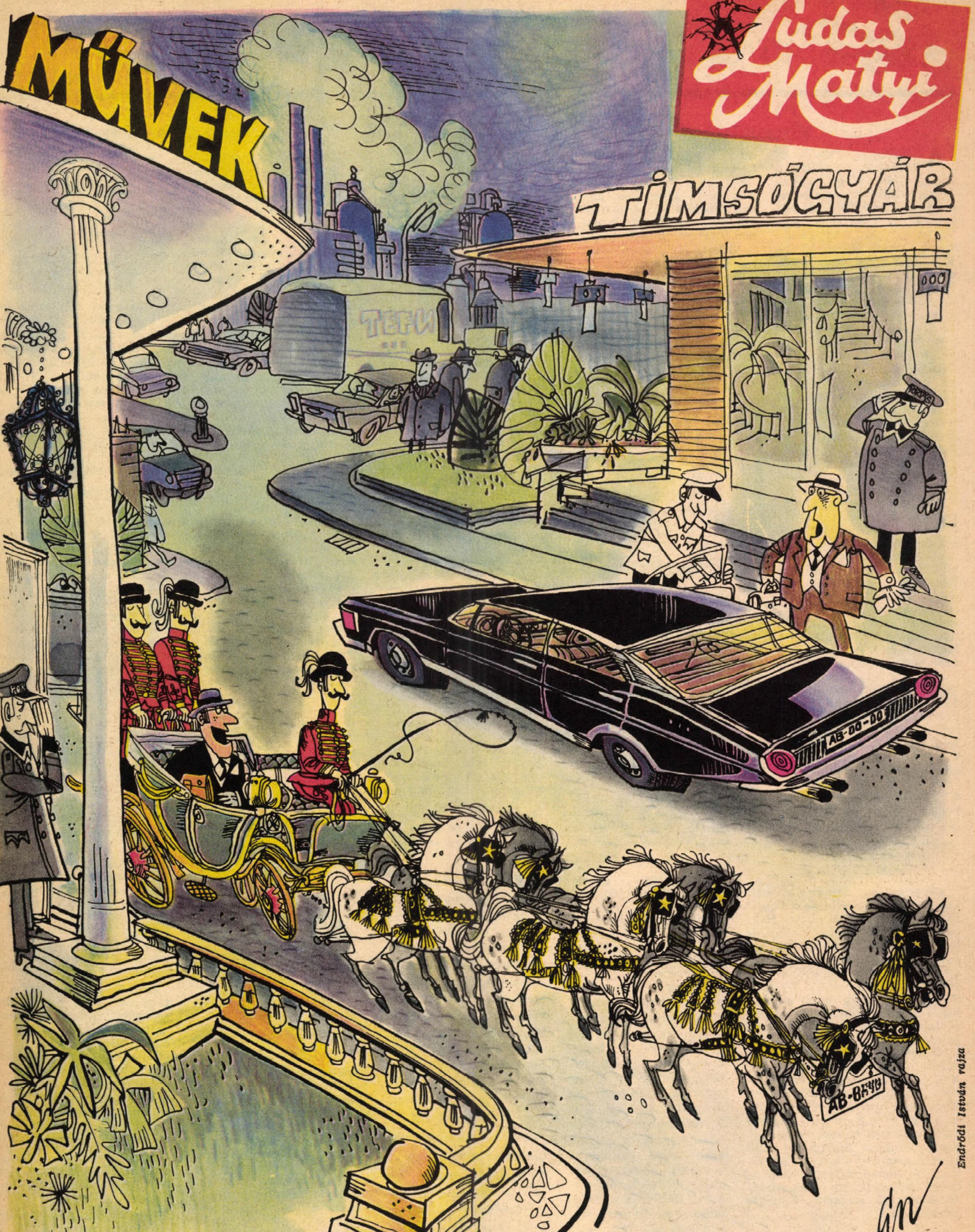
MŰVEK
TIMSÓGYÁR
TEFU
AB-00-00
AB-8540

Endrődi István rajza

VÁLLALATOK VETÉLKEDŐJE

– Lefőztem, kollégám, az én kocsim sokkal többe került, mint a magáé…

KEDVES LUDAS!

KOTYOGÓ

A Fővárosi Vas- és Edénybolt Vállalat Baross téri 10-es számú boltja előtt jut eszembe, hogy a kórházból másnap kijövő édesanyámnak régi vágya egy „kotyogó" rendszerű, kétszemélyes kávéfőző. Bemegyek az üzletbe, megveszem és boldogan ügetek haza. (A pontosság kedvéért már most meg szeretném jegyezni, hogy ez a típus az *Elzett Fémlemezművek sátoraljaújhelyi üzemében* készül.) Otthon kibontom a csomagot és észreveszem, hogy a kávéfőző garanciapapírját a boltban nem pecsételték le és nem írták alá. Fogom tehát a csomagot és kevésbé boldogan loholok vissza a boltba. Ott szó nélkül lebélyegzik, és aláírják a garancialevelet. Aznap este a „kotyogó" főpróbája kitűnően sikerül: öröm a köbön. Másnap édesanyám hazajön a kórházból, ennek örömére főzni akarunk egy jó kávét. Kotyogás, prüszkölés, sípolás, hörgés. Kávé sehol. A kotyogó lehűlése és szétszedése után megállapítjuk, hogy a víz az aljrészben maradt. Másnap ugyanez megismétlődik.

A garanciális javításokat végző *Unitechnika Ktsz* kávéfőző-javító részlegében (VII., Dohány u. 73/75) egy fiatal és rokonszenves külsejű dolgozó meghallgatja a panaszomat és a legnagyobb megrökönyödésemre közli: a gyár felbontotta a garanciális javításra szóló szerződést, és még azt sem közölte, hogy ki az utódjuk. Emiatt számosan keresik fel őket — hiába. Azaz nem teljesen hiába, mert nem garanciális alapon szívesen kijavítja a hibát. Beleegyezem és örömmel fizetem ki a 8 forint 70 fillért, bár közben ismét érzem az enyhe nyomást a tarkóm tájékán, amely a vérnyomásom emelkedésével szokott jelentkezni.

A Baross téri boltban a vezetőhelyettes kartársnőtől udvariasan megkérdezem, hogy végül is hol végzik a garanciális javítást és kitől kérhetem a nyolchetvenet? Ő is udvarias, és mosolyogva közli, hogy nincs tudomása a szerződés felbontásáról, de rögtön megkérdi telefonon Horváth kartársnőt, a Központ áruforgalmisát. Kiderül, hogy Horváth kartársnő sem tud az ügyről semmit, de készségesen javasolja, hogy én hívjam fel Ránki kartársat az Elzettben.

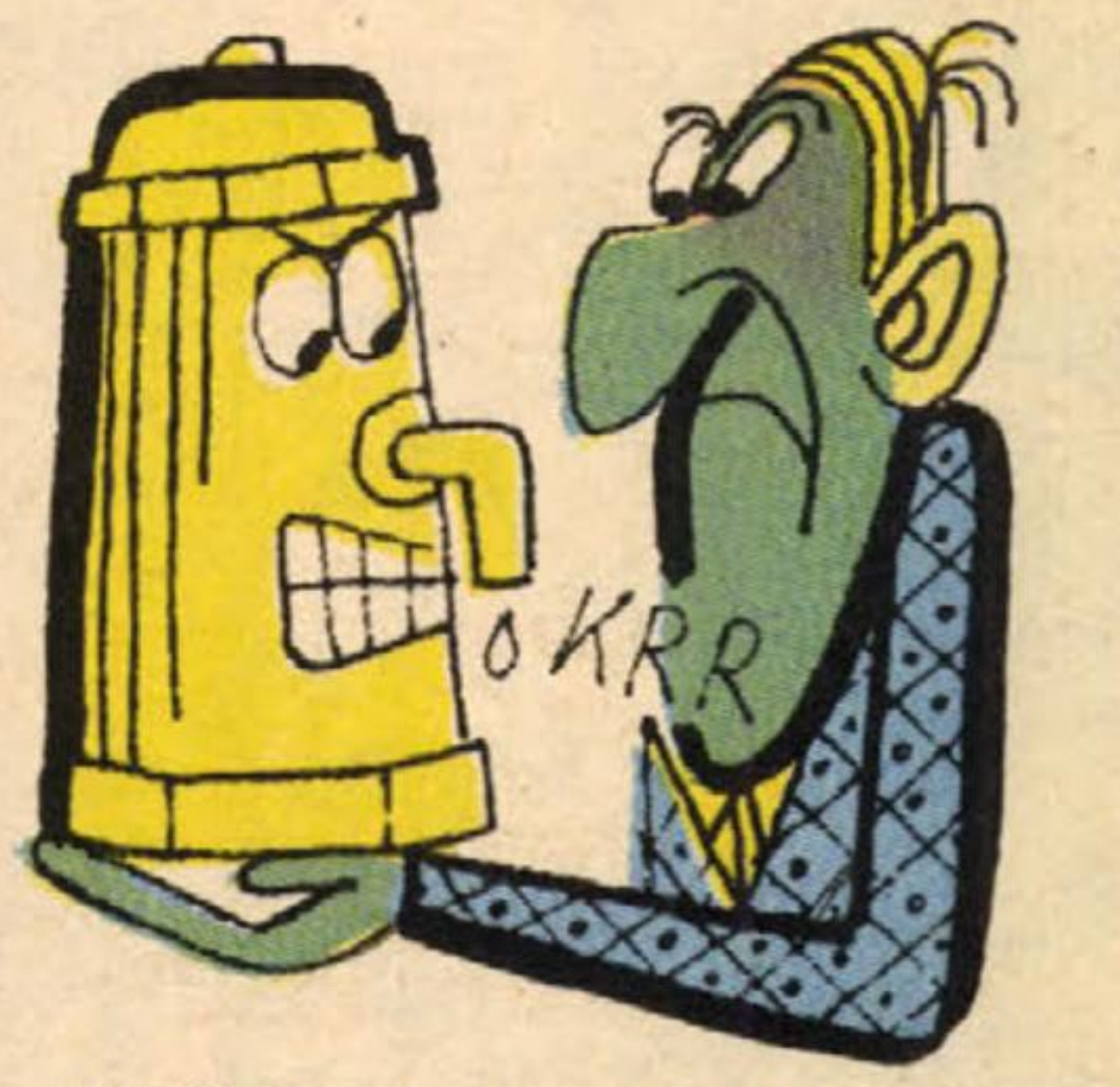

Sajnos Ránki kartárs külföldön van, közli velem az Elzettből telefonon Gyenes kartársnő, aki egyúttal tisztázza a helyzetet és elnézést kér a történtekért. Valóban igaz, hogy a gyár felbontotta a garanciális szerződést, mert — sajnos — profilváltozás történt. Nincs azonban baj, mert a hibás készülékeket Sátoraljaújhelyre kell küldeni, ahol azonnal kijavítják. Sejtheti azonban, mi jár a fejemben, mert rögtön hozzáteszi: „Természetesen a gyár fizeti a szállítási költséget, és az ön kárát is megtéríti, tessék csak a ktsz-től kapott számlát az igazgató elvtársnak megküldeni."

Hazamegyek, idegnyugtatóul próbálok egy kávét főzni. A pár órája megjavított készülékkel ugyanaz történik, mint korábban. Ennek hatására a tarkó táji nyomás erősödik, arcomon a pirosodás jelei észlelhetők. Gyorsan egy andaxint. És gyorsan vissza a Baross téri boltba. A boltvezetőhelyettes kartársnő a túl gyakori látogatástól már kissé ideges, de változatlanul udvarias, és minden további nélkül belemegy a kávéfőző kicserélésbe. Emiatt természetesen a ktsz számlája bűnjelként nála marad, és a nyolchetven ugrik. Másik kotyogót ajánl, de én egy kétszemélyes MOFÉM-főzőt választok, mert azon ott a „Kiváló áru" védjegy. Ráadásul olcsóbb is. Csak 89,50 Ft. Így a 31,50 Ft különbözetért még vásárolhatok egypár, pillanatnyilag szükségtelen háztartási cikket.

Dr. Sipos János
Budapest

MÁV-PANASZ DEBRECENBŐL

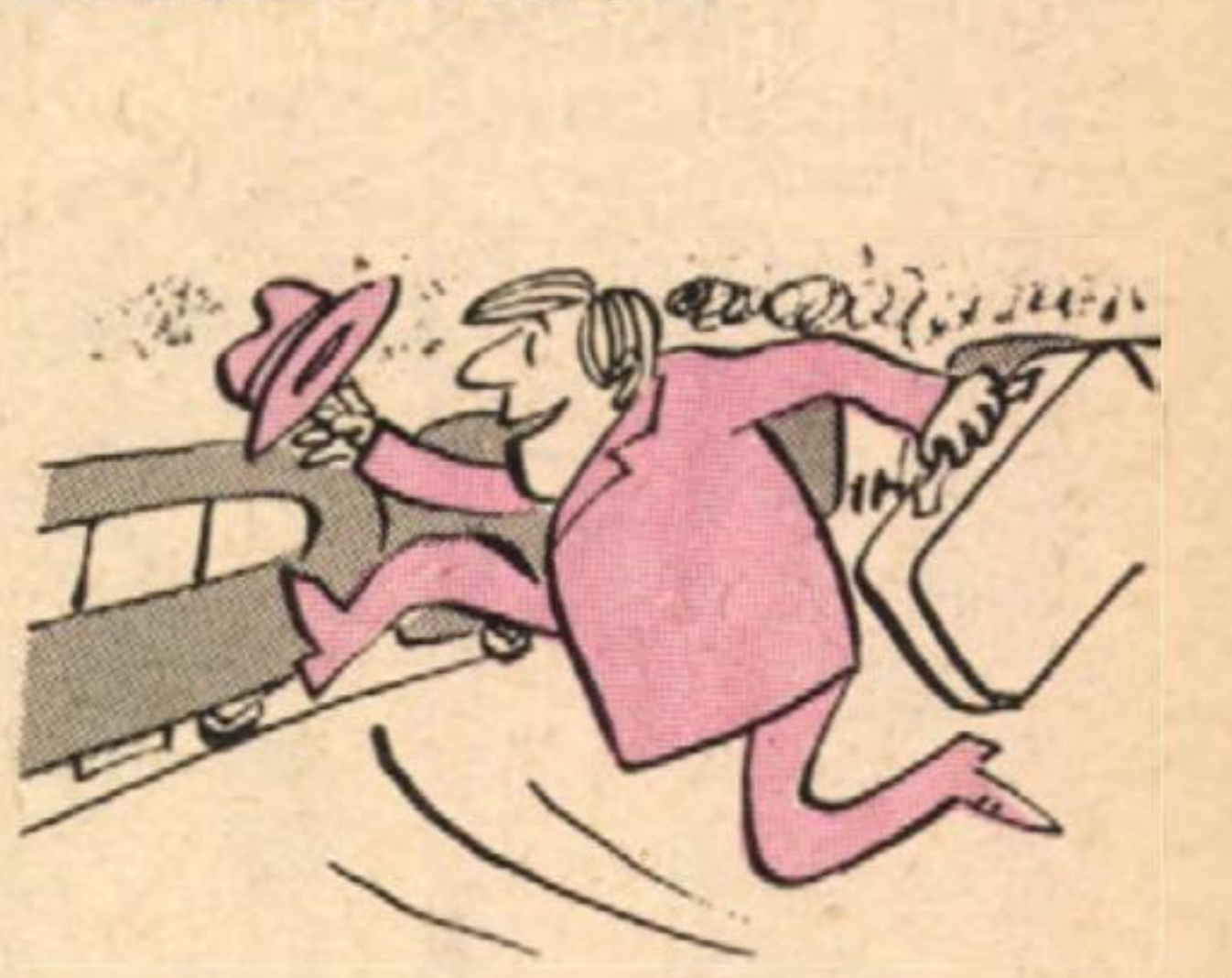

Decemberben megtörtént a Debrecen—Nyíregyháza vasútvonal villamosítása is. Mi, akik naponta ezen a vonalon járunk munkába, sokat vártunk a nagy eseménytől. Azt hittük, hogy a Budapest felől villamos vontatással érkező személyvonatok mindegyike továbbmegy Nyíregyháza irányába. E helyett a késő délutáni csúcsforgalomban 17.08 perckor továbbra is a Füzesabonyból gőzössel vontatott szerelvény megy Nyíregyházára. Ugyanekkor Budapestről is érkezik egy személyvonat, arról azonban leakasztják a villanymozdonyt, Dieselt kötnek eléje és továbbmegy Mátészalkára. Minket, utasokat, nem is annyira a vontatás neme érdekelne, hanem a nagyobb befogadó képességű szerelvények közlekedtetése.

A fenti időpontban ugyanis annyi az utas, hogy csak annak akad ülőhelye, aki a beérkező vonatra artistaügyességgel — még a megállás előtt — felugrik.

Kiss Nándor
Téglás, Lakótelep

FOGLALT

Az egyik társadalmi szerv lapjában könyvkritika jelent meg. A recenzió alatt ezt a nevet olvastam: Kisfaludy Sándor. A könyvismertetés írójának polgári neve nyilván azonos a Himfy-dalok halhatatlan költőjével, de mi mégis úgy érezzük: a magyar irodalomban ez a név foglalt. Mondhatnók azt is: tabu. Legalább egy megkülönböztető betűt illene eléje tenni. Mert ha ez így folytatódik, olvashatjuk majd Ady, József Attila és Petőfi nevét is bizonyos cikkek alatt. Utóbbi névrokonát ismerem is. Szerencsére nem foglalkozik irodalommal, hanem a Hegedűs Gyula utcában házfelügyelő, és így legfeljebb a házbérnyugta vagy a bejelentőlap alá írja: Petőfi Sándor.

(zsadányi)

A KRÉTA KÖRÜL

Pedagógus ismerősöm panaszolja:

— Egyre nehezebben jövünk ki az iskolai költségvetésből. Az iskolai felszerelésekre, taneszközökre fordítható összeget évente csak egy százalékkal emelik, az árak viszont sokkal gyorsabban nőnek. A napköziben rengeteg fajanszbögre fogy, amit állandóan pótolni kell. Pár évvel ezelőtt egy ilyen bögre ára háromkilencven és ötharminc közt mozgott. Tavaly hirtelen felszökött az ára 11 forint 30 fillérre. Csak azért, mert egy babát is rápingáltak a bögrére. Pingálatlan, baba nélküli, olcsó bögre azóta nincs. Az írógéppapírt azelőtt ezres tételben vettük, 65 forintért. Mostanában többnyire csak zacskózott géppapírt kapunk, amiből száz ív 8 forint 75 fillérbe kerül. Na és a kréta ára milyen tüneményes gyorsasággal emelkedik! Száz darab fehér kréta 1967-ben még 15 forintba került, legutóbb már 17 forint 70 fillérért kaptuk meg ugyanezt. Tíz színes kréta ára 10 forint 50 fillérről 19 forint 80 fillérre emelkedett…

Másnap, kíváncsiságból, felhívtam egy nagy írószerboltot. Azt mondtam, egy iskola részére szeretnék krétát vásárolni, s az árak iránt érdeklődtem.

— Száz fehér kréta 19 forint, tíz színes kréta 21 forint — közölte az eladó.

Meghökkentem, hiszen ez még annál is több, mint amennyit ismerősöm mondott. Megkérdeztem az eladót: nem téved-e? Egy pillanatra elbizonytalanodott.

— Állandóan változik a kréta ára, nehéz fejben tartani. Tessék várni, a biztonság kedvéért még egyszer megnézem…

Egy perc múlva visszajött, és közölte, hogy nem tévedett.

Sajnos.

(Ez a beszélgetés március 3-án folyt le közöttünk. Azért tartom szükségesnek ezt megjegyezni, hátha mire a cikk megjelenik, újból megváltozik a kréta ára…)

(radványi)

CIFRASZŰRÖS VALUTABOLT

Megjelent egy hirdetés a napilapokban, amely felhívja a figyelmet, hogy keressük fel a „Népművészeti valutaboltot". Először megdörzsöltem szemem, azt hivén, nem jól látok, majd arra gondoltam, hogy ezentúl a külföldi utazásokhoz nem a Nemzeti Bank adja vagy nem adja a 100,— dollár költőpénzt, hanem a Lenin körúti „Népművészeti valutaboltban" cifraszűrös legények és hétszoknyás leányzók kínálják a kedves vevőnek a dollárt, a fontot és egyéb konvertibilis valutákat. Amikor tovább olvastam a hirdetést, rájöttem arra, hogy ebben a boltban mégsem valutát, hanem népművészeti tárgyakat árulnak, amelyeket valutáért is megvásárolhatunk. A vállalat propagandistájának mindenesetre felhívjuk szíves figyelmét az értelmező szótárra. Kapható forintért is.

Zs. O.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Csip-csup ügyek" című cikkükre válaszolva közöljük, hogy a műanyag cseppentő bevezetését főleg népgazdasági érdek indokolta. Időközben azonban több reklamáció érkezett a műanyag cseppentővel kapcsolatban hozzánk, ezért ismét megrendeltük a hagyományos gumitömlővel ellátott üvegpipetta cseppentőket, azonban az üvegpipetták szállítását az Ampullagyár csak 1970. II. negyedévére vállalta. Az átmeneti időszakban kénytelenek voltunk a könnyen beszerezhető hajlított üvegbotot használni, amivel a gyakorlatban, az üvegpipettához hasonló biztonsággal lehet csepegtetni. (Nem lehet csepegtetni! Várjuk az üvegpipettát. A szerk.)

Kőbányai
Gyógyszerárugyár

Az „Átutazóban" cím alatt megjelent panaszt a helyszínen kivizsgáltattam. Megállapítottam, hogy a tabi váróteremben kályha van, és a helyiség a meglepetésszerű ellenőrzés alkalmával fűtve is volt. Mivel azonban ez a helyiség elégtelen az utasok elhelyezésére, az állomás az előcsarnokot is berendezte padokkal, hogy az utasok ott is helyet foglalhassanak. Elkövette viszont azt a mulasztást, hogy ide kályhát nem állított be. Intézkedtem a kályha beállítására és elrendeltem a helyiségek kimeszelését.

Dr. Szabó Tibor
a MÁV
pécsi igazgatóságának
vezetője

AMIKOR A BORBÉLY SZTRÁJKOL

Az AP-hírügynökség milánói tudósítója szerint többen feljelentették az egyik borbélyüzlet alkalmazottait, mivel azok akkor kezdték meg sztrájkjukat, amikor még nem fejezték be munkájukat. A vendégek félig leborotvált szakállal, félig nyírt hajjal voltak kénytelenek elhagyni az üzletet. A bíró, Aldo Nava viszont a sztrájkolóknak adott igazat, elutasította a panaszosokat, azzal az indokolással, hogy a „félig nyírtság és félig borotváltság még nem veszélyezteti az emberi méltóságot".

Másként állna természetesen a dolog a belgiumi orvossztrájk esetében, ha, mondjuk, a sebész a sztrájk kezdetéig egy epehólyagból csak a kövek felét venné ki, a többit benne hagyná. Ez már sértené a beteg emberi méltóságát.

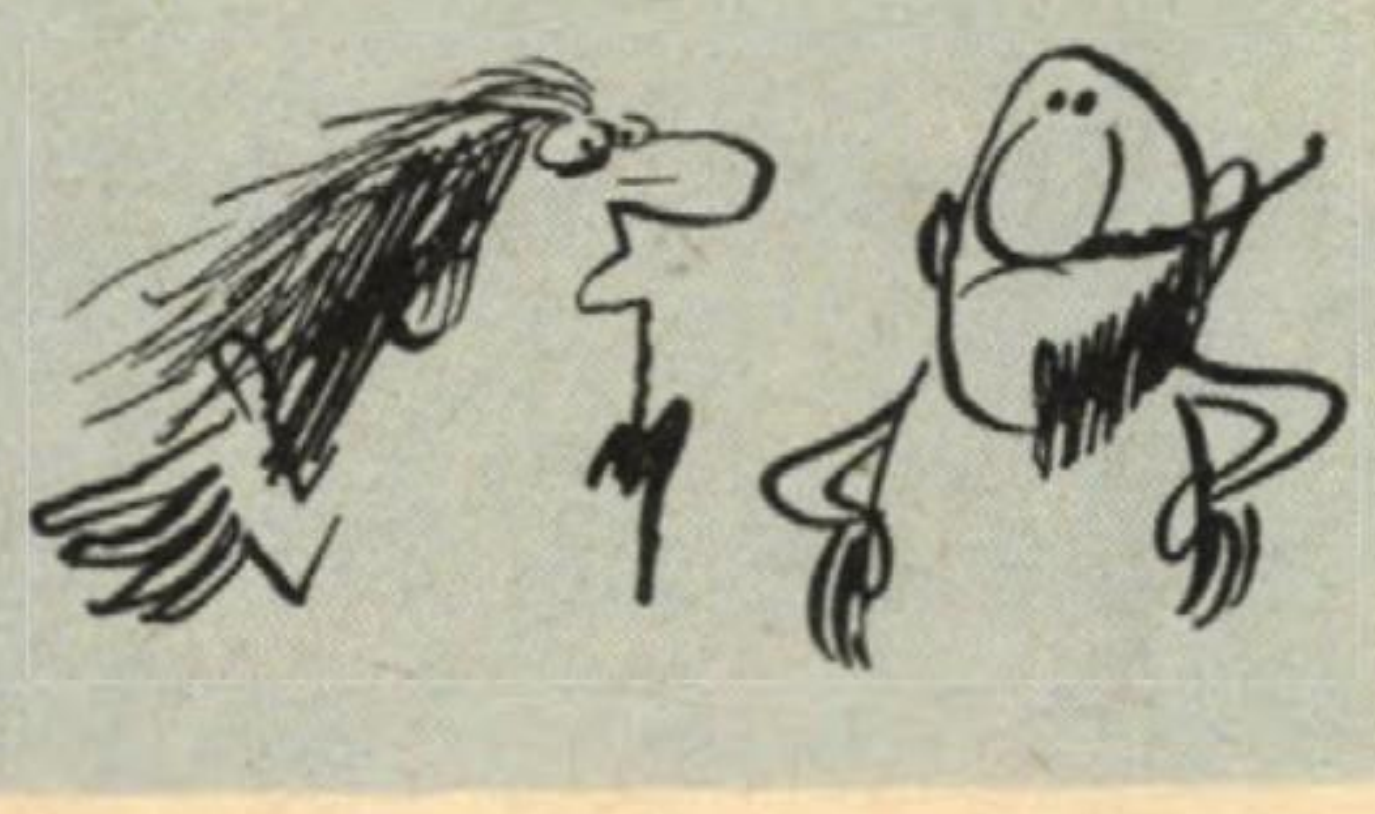

AZ AMERIKAI BŰNÖZÉSI STATISZTIKA

Tót Gyula rajza

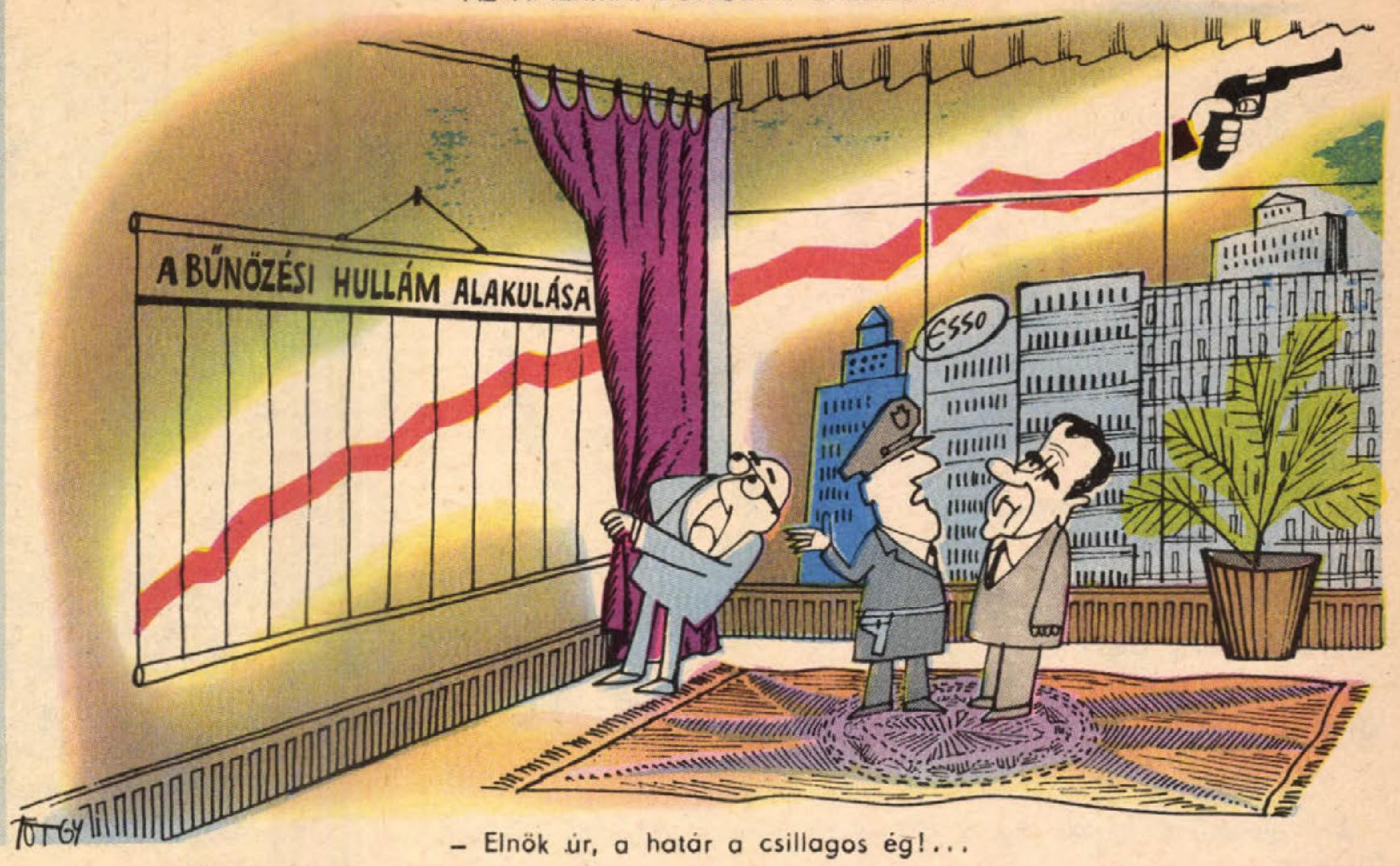

– Elnök úr, a határ a csillagos ég!...

PESTI TÖRTÉNET

1

Amikor a Ló utca 4-es számú házban megszűnt a vízszolgáltatás és az asszonyok a szomszédos házakba zarándokoltak vízért, kiderült, hogy a ház — érthetetlen okokból — nem Budapesthez, hanem Eger városához tartozik, és vízügyekben csak a bosznia-hercegovinai vízügyi főhatóság illetékes.

— Lehetetlen állapot — mondta az egyik elkeseredett lakó a Hajnali Hírek munkatársának. — Sürgős segítséget kérünk!

2

— Valóban lehetetlen állapotok uralkodnak a Ló utca 4-ben — mondta a kerületi IKV vezetője a rádió riporterének. — Néhány napja már villanyuk sincs, mert az utcának ez a része, ahol a négyes számú ház áll, nem a Fővárosi Elektromos Művektől, hanem a stockholmi áramszolgáltató vállalattól kapja a villanyt.

— És mit mond Stockholm?

— Azt állítja, hogy semmi köze a Ló utcához.

— És most mi lesz?

— Nem tudom — mondta a kerületi IKV vezetője. — A legtöbb, amit tehetek, hogy újra írok a svédeknek.

3

A televízió riportot készített a Ló utcai házról, amelyben valóban lehetetlen állapotok uralkodtak: se víz, se villany A gyerekek fáztak, mert már fűtés sem volt. A pincében levő, jól működő kazánt télvíz idején elvitték.

— Ki adott erre utasítást? — kérdezte a televízió riportere.

— A bécsi kamarilla — mondta a tanács megbízottja. — Logikus tehát. hogy a bécsi kamarillának kell gondoskodnia az új kazánról is.

A házról készült riportfilm nagy feltűnést keltett az országban, és mindenki megállapította: lehetetlen állapotok uralkodnak a Ló utca 4-es számú házban.

4

A tévé többször is visszatért a Ló utcai ház ügyére, amelyben valóban lehetetlen állapotok uralkodtak, különösen azután, hogy a földszinten állatkertet építtettek, és éjszakánként a vadállatok kiszökdöstek a ketrecekből.

— Lehetetlen állapot — mondta egy aggódó édesanya. — Nem merem kiengedni a kisfiamat, mert gepárdok ólálkodnak a gangon.

— Ma reggel egy hiénát találtam a konyhában — panaszolta egy másik lakó. — Amikor meglátott, kikacagott. Valószínűleg kacagó hiéna volt.

— Fantasztikus! — mondta a riporter. — Tulajdonképpen ki építette ezt az állatkertet?

— A wamerui állatkísérleti központ, Afrika, és a kislőcsei Aranyhalász Tsz, de egyik sem vállalja a felelősséget.

5

Néhány héttel később munkások jelentek meg a ház előtt és közölték a lakókkal: a házat átépítik. A Ló utca 4-es számú ház a milánói dóm egyik oldalkápolnája lesz. Ugyanazon a napon a lakók értesítést kaptak, hogy a padláson és a harmadik emeleten cseppkőbarlangot létesítenek.

— Sokáig már nem bírjuk — mondták a lakók elkeseredetten — A házban levő lehetetlen állapotok felőrölték az idegeinket. Itt valamit tenni kell! Ehhez kérjük a sajtó, a rádió, a televízió segítségét.

6

Midőn a filmgyár bejelentette a Ló utca 4-es számú ház lakóinak: engedélyt kapott arra, hogy hajóágyúkkal lövethesse az épületet — új kalandos, romantikus történelmi film készül, magyar—afgán koprodukcióban —, a lakók azt válaszolták: védekezni fognak! A házat erőddé alakítják át.

Az átépítéshez azonban nem járultak hozzá.

— Egy erőd elcsúfítaná a Ló utca összképét. Ehhez mi nem adhatjuk meg az engedélyt.

7

A filmesek ágyúi rommá lőtték a házat, majd a kalózok kapitánya kitűzte a romokra a halálfejes lobogót. Emberéletben nem esett kár, mert a lakók még időben elmenekültek. Hogy hová, azt senki sem tudja. Állítólag a budai hegyekben rejtőzködnek, teljesen elvadult állapotban.

A kerületi tanács vezetője ekkor ígéretet tett, hogy haladéktalanul felszámolja a Ló utca 4-es számú házban uralkodó lehetetlen állapotokat.

— De miért csak most? — kérdezték az újságírók.

Mire az illetékes elmosolyodott és azt felelte:

— Jogos a kérdés, elvtársak...

Mikes György

RUTINOS VÁLLALAT

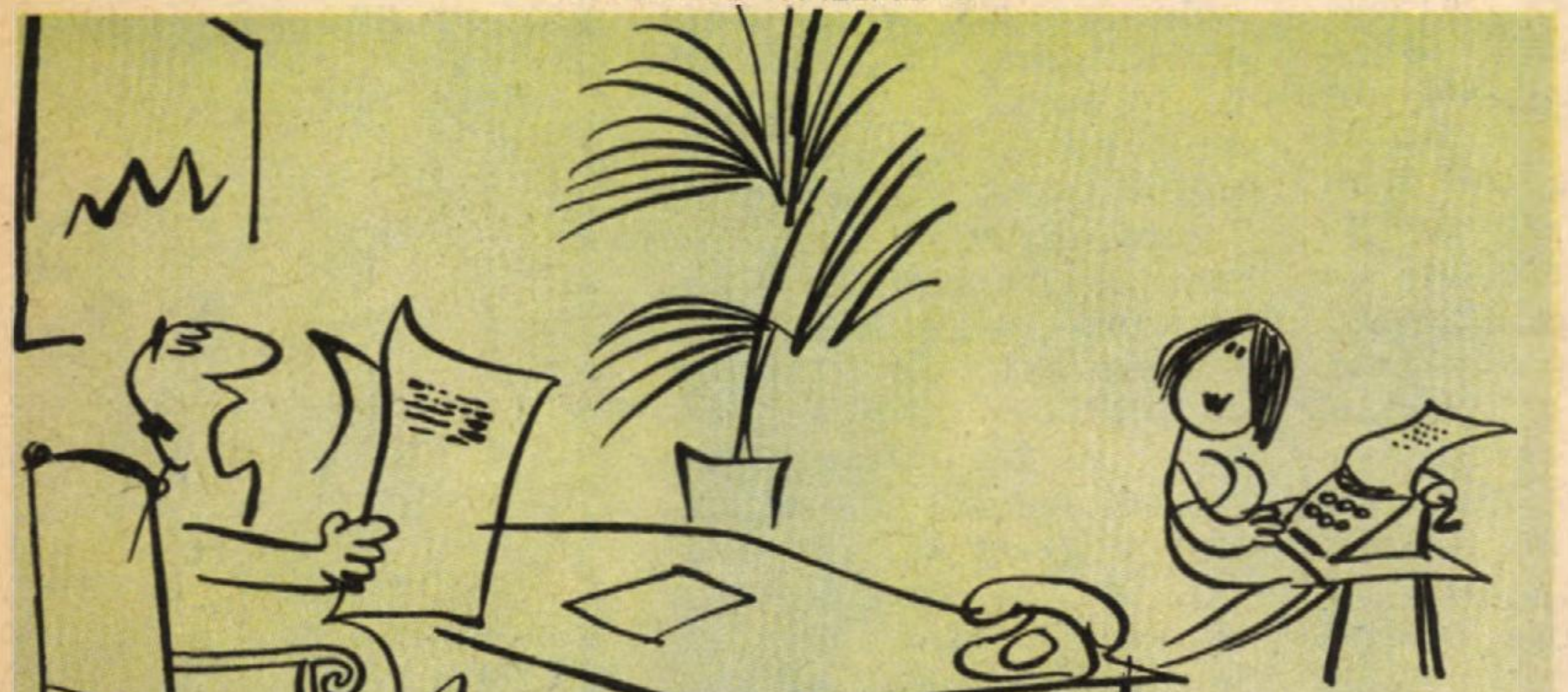

– Na, tessék, már megint megbíráltak bennünket. Lujzika, adja ki a sajtónak a négyes számú válaszformulát.

RAKÉTAKORSZAK

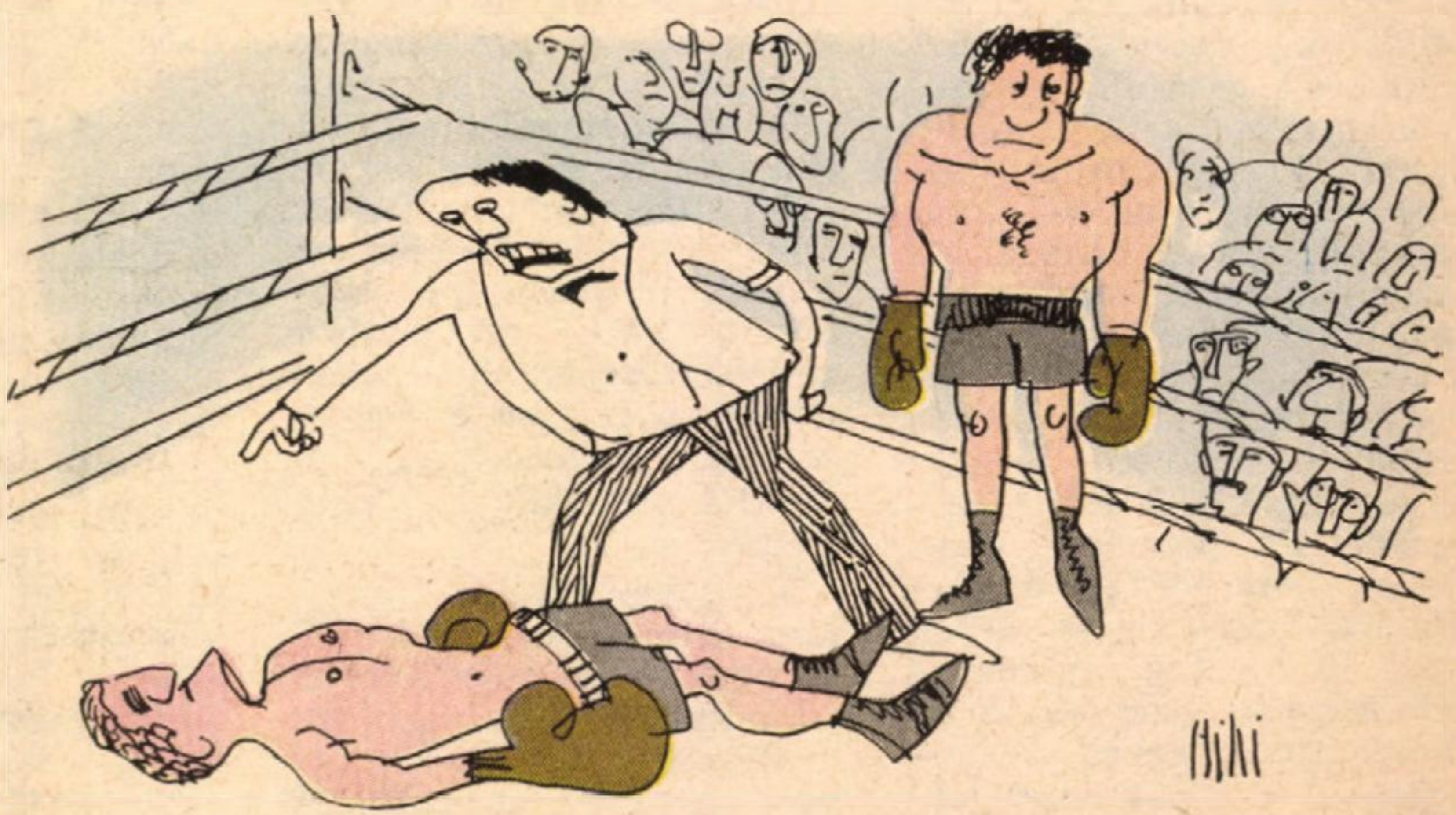

– Nyolc, hét, hat, öt, négy, három, kettő...

PESSZIMISTA FESTŐ

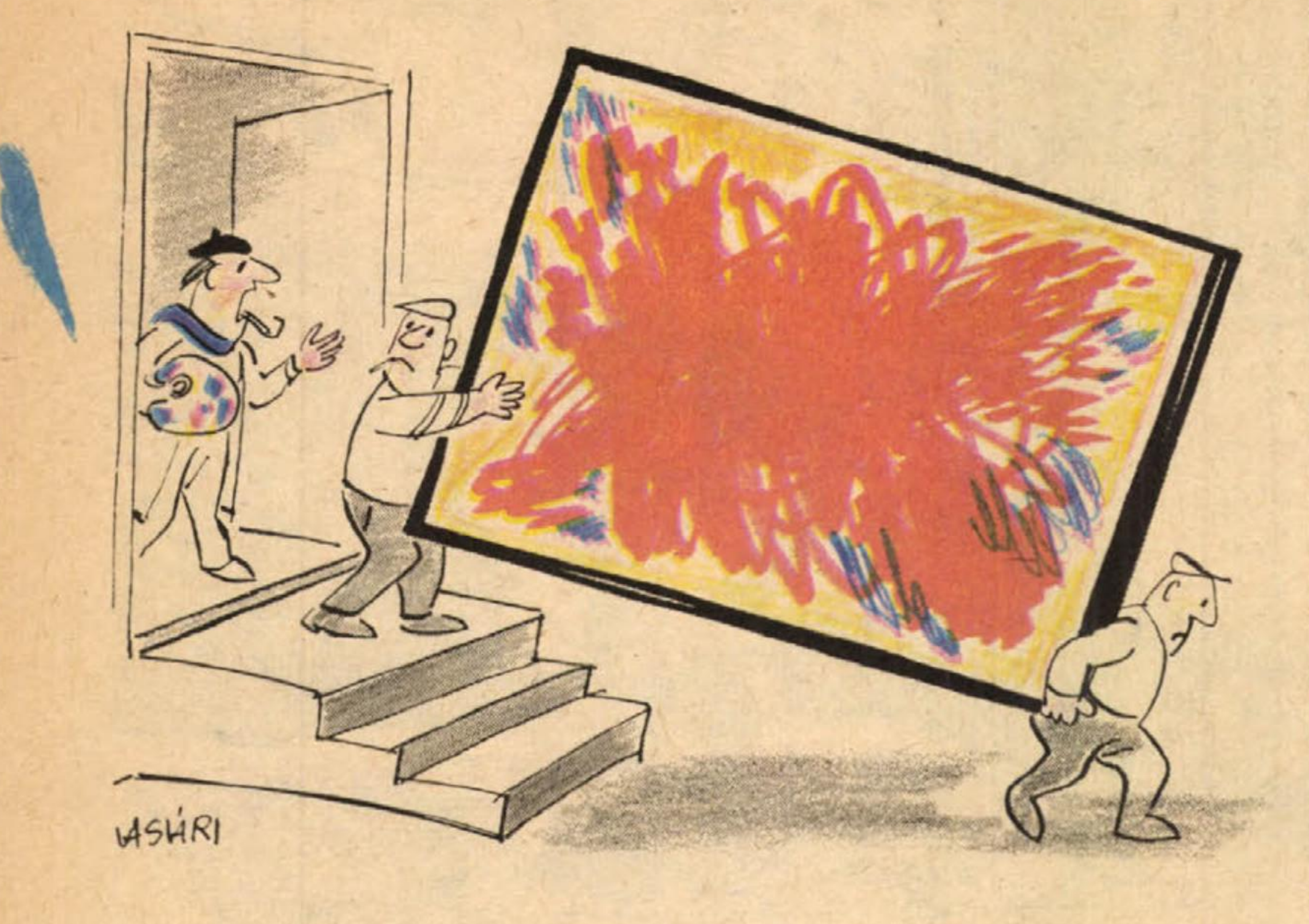

– Ovatosan, emberek! Ha a Műcsarnok nem fogadja el, vigyék a MÉH-be . . .

NÍVÓ

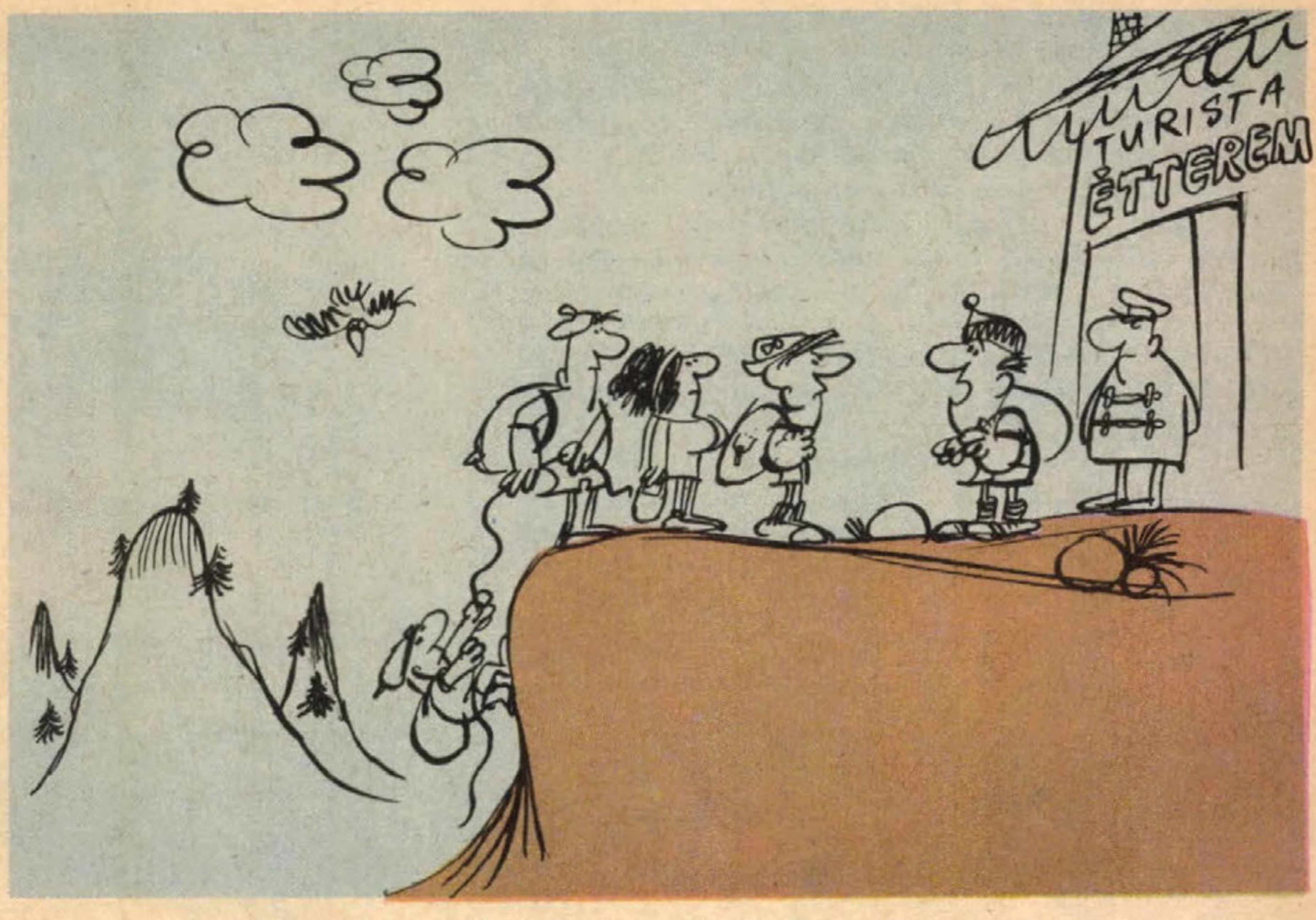

– Azt mondja, hogy amióta osztályon felüli étterem lett, csak sötét ruhában lehet bemenni.

VOLVOIZMUS

Ejha! — kiáltottam fel, amikor elolvastam a Veszprém megyei Naplóban a „Volvoizmus" címmel megjelent cikket. Bátor cikk! — gondoltam, jól megmondja a magáét egyes vállalatok flancolásáról. Tárgyilagosan elismeri persze, hogy gazdasági sikereink ma már lehetővé teszik, hogy a gyárak vezetői akár a leggyorsabb gépkocsikon is közlekedjenek, és idejüknek minél nagyobb részét a köz érdekében hasznosíthassák; nem fényűzés a kulturált tárgyalóhely, a mértéktartó reprezentáció. Éljenek vele igazgatóink, főmérnökeink, főkönyvelőink! Fellép azonban a cikk a reprezentáció túlburjánzása — eredeti szóhasználattal élve —, *a vállalati kollektív nagyzolás, a „volvoizmus" ellen.*

„Elsősorban néhány kiugró nagyvállalat magatartásában tapasztalható ilyen hivalkodás — olvasom —, de a kisebbeknél is, és megyénkben is tetten érhetjük a »volvoizmus«-t. Egyik nagyvállalatunk a közelmúltban Volvo személygépkocsit vásárolt — mely közismerten a legdrágább kocsik közé tartozik. Persze mi dolgunk vele, ha egyszer van rá pénzük. Az azonban már mindenképpen figyelemre méltó, hogy nem sokkal később a szomszédos nagyvállalat is vásárolt egy Volvót, elvégre ő sem kisebb, ő sem szegényebb. És nyomában megjelent megyénkben a harmadik Volvo, s ki tudja, még hány fog, hiszen a Merkurnál jelenleg is öt Veszprém megyei Volvo-igényt tartanak nyilván. Innen ered tehát a »volvoizmus« kifejezés, melyhez persze nem szükséges épp ez az autómárka. Lehet az Peugeot, Opel-Rekord vagy Polski-Fiat. Attól függ, hogy a vállalatok milyen szinten állnak. Hiszen egy másik nagyobb vállalatunk Peugeot-val kezdte — a Volga ugyebár nem megfelelő —, majd újabbat s megint egy újabbat vásárolt. Az effajta hivalkodással néha még a legkisebb termelőegységeknél, szövetkezeteknél is találkozunk."

Bevallom, nagyon örültem, hogy a Napló szerkesztősége az általa észlelt helyi jelenségeket ilyen bátran és őszintén feltárta. Büszke voltam Andrássy Antal kollégámra, aki a cikket megírta.

De a Veszprémi Napló másnapi számában *Téves állásfoglalás* címmel olvastam a lap önkritikáját. Ebben a Napló szerkesztősége előző napi „Volvoizmus" című cikkéről így ír: *„A cikk állásfoglalása joggal és mélyen sértette olyan nagyvállalatok vezetőit is, akiknél az ilyen gépkocsik alkalmazása társadalmilag és gazdaságilag indokolt. Az ellenérvek előtt meghajolva a nyilvánosság előtt ez úton ismerve el állásfoglalásunk hibás voltát — kérünk elnézést azoktól a gazdasági vezetőktől, akik az ügyben szerkesztőségünknél kifejezték egyet nem értésüket és jogos neheztelésüket, s azoktól is, akik ezt nem tették."*

Most már azt sem mondtam, hogy ejha, csak elkezdtem azon elmélkedni: tapasztalható-e olyan jelenség, nemcsak Veszprémben, hanem országszerte, amit „volvoizmus" címmel a Napló megírt? Erre határozott igennel felelek. Tehát a cikk jó szándékú, becsületes és igaz. Szerénységre és önkontrollra int, a pazarlás, a túlzott flancolás, a kivagyiság ellen íródott. De kifejtette azt is, hogy ott, ahol Volvo kell, legyen Volvo. Ebben is igaza van a cikkírónak: mert tegyük fel, ha egy miniszternek vagy miniszterhelyettesnek indokoltan van Volvója, akkor még korántsem bizonyos, hogy Volvón kell közlekednie egy vállalat, egy téesz vagy akár egy ktsz vezetőjének is! Nem kergették őket kicsi korukban az asztal körül, ha nem volt Volvójuk!

A kocsihasználatnál azt kell nézni: a jármű legyen jó állapotban, a négy kerekén hibátlanul guruljon és céljához érjen. A különböző szintű vezetőket ne fertőzze meg az olyanféle divatos kispolgári nézet, hogy „Volvo vagy nem Volvo" alapon versenyezzenek egymással. Azaz jó pesti módra: „Ha Brunyáknénak nercbundája van, akkor nekem is legyen." Ezt a maszek tulajdonságot ne vigyük át vállalati szintre, mert az állam pénzét nem lehet még „módszertani" okokból sem pazarolni.

A Napló *Téves állásfoglalás* című helyreigazítása indokolatlan és meghunyászkodó. Azt vonta vissza, ami igaz jelenségként gyakorta fellelhető, és aminek fő veszedelme az, hogy intő szó hiányában betegesen terjed. A Napló cikke *nem általánosít*, csak jelez. Akinek nem inge, mért vette magára? A visszavonással a lap lejáratja azt a politikai és gazdasági koncepciót, amely kötelezően előírja mindenki számára a pazarlás elleni harcot, az olvasóban pedig azt az érzést kelti, hogy az ilyen jelenségeket nálunk nem szabad bírálni, sőt azt bírálni már ellenséges cselekedet.

Még tovább elmélkedve, arra gondoltam: mi lehet a véleménye az olvasónak egy ilyen helyreigazítás megjelenése után? Vajon nem kellett volna-e konkrétan megmagyarázni: miben tévedett *a cikkíró*, hogy kritikai megállapításait *a szerkesztőség* másnap visszavonta? Miért vonta vissza? Talán nyoma sincs Veszprém megyében a volvoizmusnak? Talán semmi sem igaz az egészből, téves volt a bírálat? Nem ér a nevem, bocsánatot kérünk? Tisztelettel megkérdezném még: kitől kértünk bocsánatot? Kiktől? És miért?

Tessék megnézni a mai címlapunkat, ugyancsak a „Volvoizmus" ellen lép fel. Ha netán egyes vállalati igazgatók jelentkeznek és helyreigazítást kérnek, hogy nekik nincs hatlovas Lipicai-fogatuk, mi készséggel helyt adunk a helyreigazításnak. Mert valóban nincs Lipicai-fogata egyetlen igazgatónak sem, de a karikatúra mégis kifejezi a volvoizmust. És nemcsak autóügyben, hanem másban is. Megígérem: név szerint adunk helyreigazítást, hogy az olvasót megfelelően tájékoztassuk. A Napló viszont elmulasztotta megjelölni, hogy kik reklamáltak? Gondolom, semmi esetre sem azok, akik indokoltan közlekednek Volvón.

Földes György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Én sohasem verem meg a kutyámat — meséli egy vadász. — Ha rossz fát tesz a tűzre, szájkosarat teszek a szájára, és egy órára bezárom az éléskamrába a kolbászok közé.

Papinkai egy nagyon csúnya lányt jegyez el. Amikor közeledik az esküvő napja, a lány megkéri Papinkait, hogy vegye meg a jegygyűrűket és vésesse bele az esküvő dátumát.

— Ez teljesen felesleges — mondja Papinkai.

— Miért?

— Mert azt a napot úgysem felejtem el, amíg csak élek.

— No, Jancsika, mondj egy példát az ügyességre.

— Ha például a mamám szakadó esőben bemegy az esernyőshöz és addig alkuszik egy ernyőre, míg eláll az eső.

ROMEÓ ÉS JÚLIA

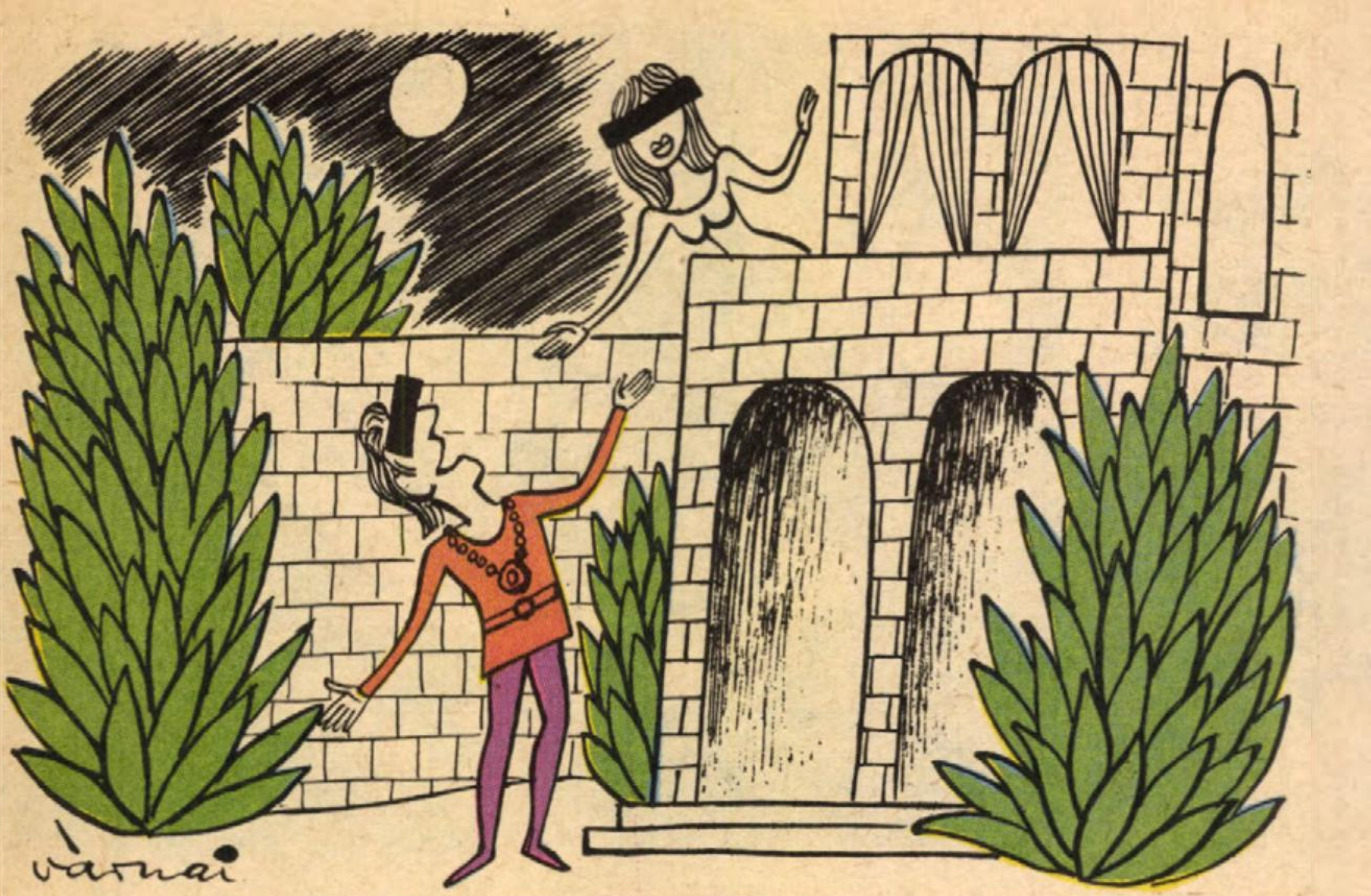

Fiatalkorúak.

NAGYTAKARITÁS A CIRKUSZBAN

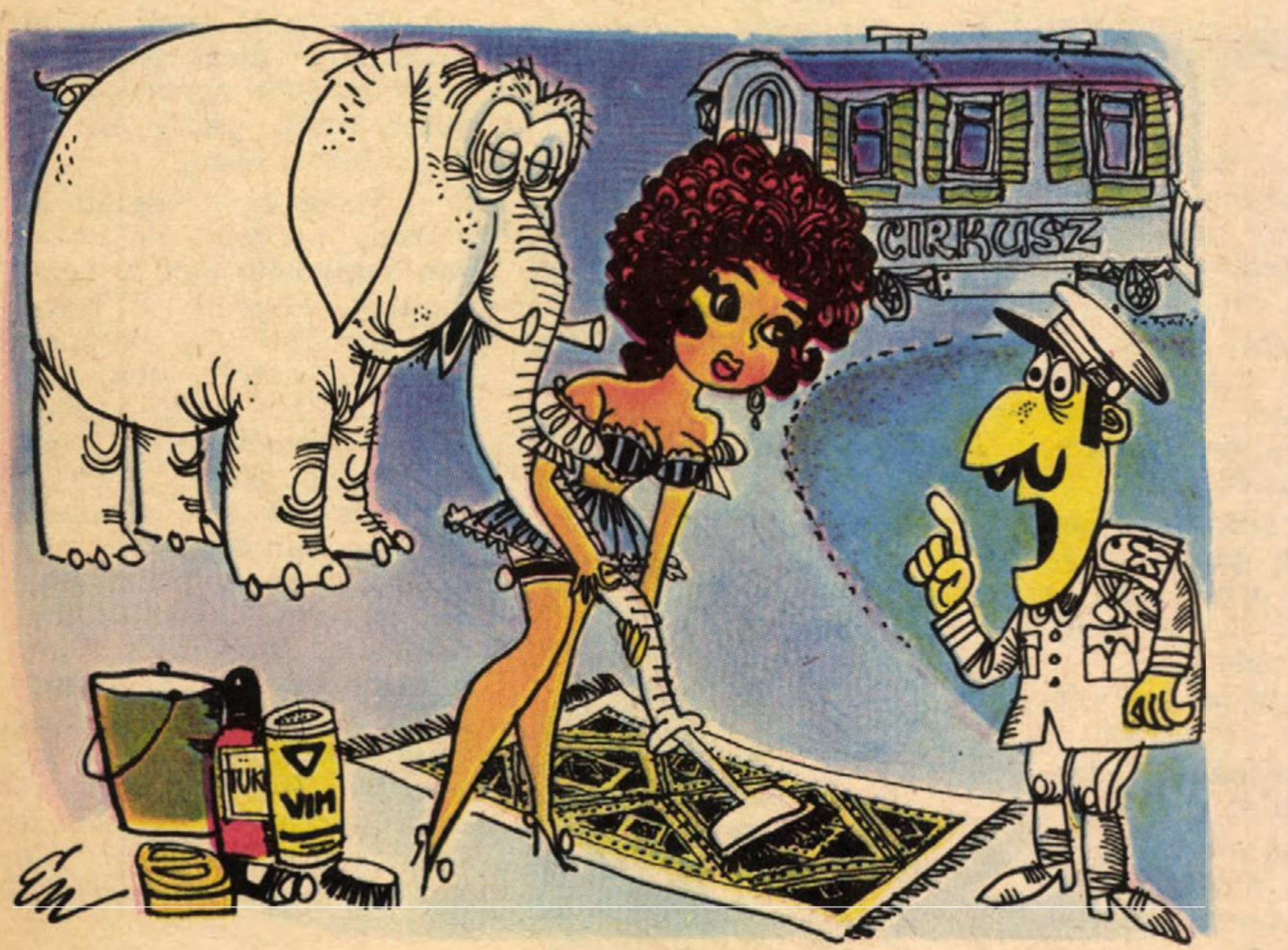

– Hányszor mondtam, hogy ne fusizz az elefánttal!...

WASHINGTONI FARM

Erdei Sándor rajza

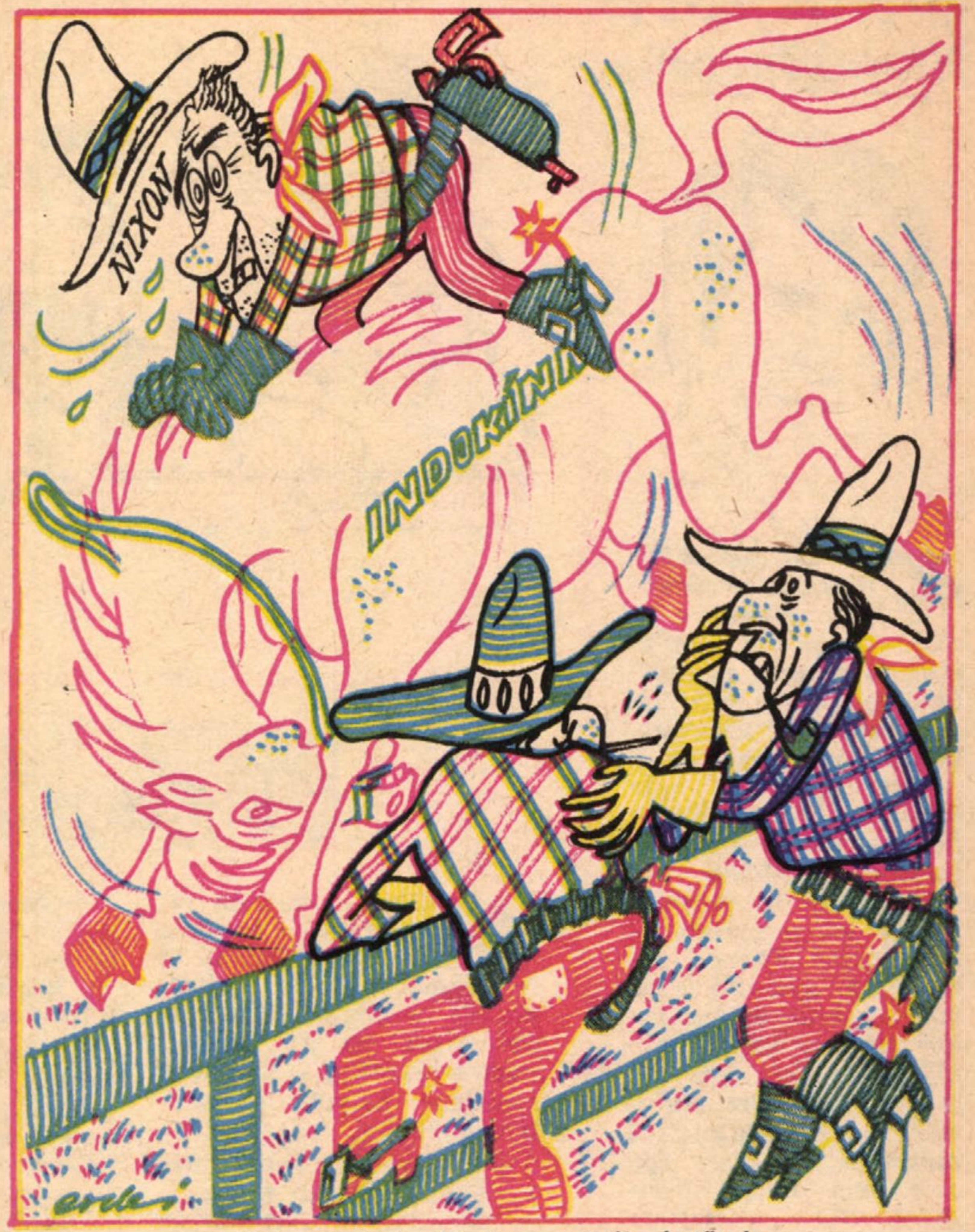

– Hiába adtuk alá, ő sem tudja betörni...

MINISZOKNYA A REPULŐGÉPEN

A kanadai Csendes-óceáni Légi Társaság az ősszel bevezette a midiszoknyát légikisasszonyai számára. Utólag közvéleménykutatást rendezett az utasok között, hogy melyik szoknyadivatot kedvelik jobban. 5000 midi-párti ellenében 30 000-en a mini mellett szavaztak. Az egyik indokolás: „A légi utazás még mindig idegesitő. Jó, ha valami leköti az ember figyelmét. A midi nem köti le."

REMEKMŰ

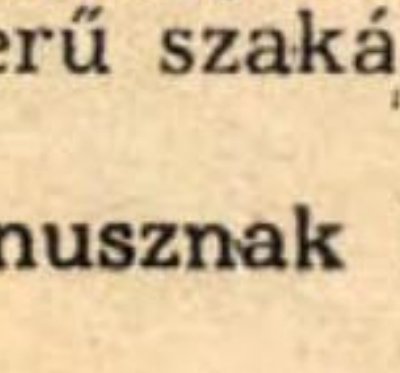

Húsz óra húsztól a Hamlet-sorozat angol változatának harminchetedik folytatását sugározta a tévé. A temető-jelenet került sorra, és reggelre tele volt vele a város, hogy Stanislaw Mikulski sokkal hercigebben ugrott volna Ophelia sírjába, mint Sir Lawrence Olivier és John Gielgud együttvéve.

Három módfelett csinos lány társaságában ültem a hatoson. Első pillantásra bizonyos voltam benne, hogy a férfiak rajonganak értük. A második mondat után már abban is, hogy nem az eszük miatt.

— Juhuhuj, de izgi volt — dörzsölgette kezét az ablak mellett ülő, akit gödrös pofikája és enyhén kifejezéstelen kék szeme miatt a Bamba Vénusznak neveztem magamban. — Már alig várom a következő folytatást. Mit gondoltok, mi lesz?

— Szerintem az öregfiú a tettes. Polonius... — mondta a mellette ülő, akit élénk tekintete, valamint tollazatának tarkasága egy szerény értelmi képességekkel megáldott törpe papagájhoz tett hasonlatossá. — Tudjátok, amelyiknek olyan lófarokszerű szakálla volt.

A Bamba Vénusznak leesett az álla.

— De hiszen azt kinyiffantotta az ütődött gyerek — mondta. — Láttam, amint a lábánál fogva húzta át a cselédszobába.

— Látod, milyen madár vagy? Az csak azért volt, hogy nehezebb legyen kitalálni. Hát fix, hogy a cselédszobában megegyeztek Hamlettal. A szakállas adja a lányt, viszont cserébe megkapja a dagadt uralkodó fele királyságát. Mit gondolsz, miért szakította félbe Hamlet a rendes évi szabadságát? Miért jött vissza idő előtt Angliából?

— Ez hülyeség — mondta a Bamba Vénusz. — Akkor Hamlet nem állt volna le birkózni Polonius fiával. Nem ordítoztak volna olyan disznóságokat egymásra a temetőben.

— Az is fal volt — mondta a törpe papagáj. — A srác is benne van a buliban. Csak azért csinálták, hogy mindenkit átejtsenek. Ezek most együtt megnyuvasztják a dagadt királyt és gebines alapon szervezik át az országot. Hamlet, a neje, az apósa, a sógora. Ne éljek, ha a kedves mamát nem veszik be az üzletbe. Az öreglány majd férjhez megy Poloniushoz. A szőke madár úgyis mindig énekelt, az elmegy dizőznek.

— Ne butáskodj — mondta a Bamba Vénusz. — Hiszen a szőke madár belefulladt a Dunába.

— Az is csak átejtés volt. Fix, hogy a happy endre visszajön.

— Tibor se jött vissza a Szabó családban.

— Az más. A Hamlet az remekmű.

— Már pedig én biztosra veszem, hogy az öreg Hamlet keveri a zűrt — mondta a Bamba Vénusz. — Tudod, az az átlátszó. Féltette a királyságát a fiától, hát most megjátssza a kísértetet. Közben pedig állandóan stüppöli a srácot. Hátha elkövet valami marhaságot és akkor letartóztatják, ő meg visszajöhet az öreglányhoz.

A harmadik csinibaba most szólalt meg először.

— Kétévesek vagytok és pássz — mondta. — Hát ide hallgassatok, majd én elmesélem úgy, ahogy van...

— Te? Te honnan tudod? Jesszusmárja, ez látta a film végét. Haverjai vannak a tévében.

— Dehogyis. A vőlegényem mesélte.

— Ő honnan tudja?

— A papája színházi portás. Szóval Hamlet vívni kezd a szőke lány bátyjával és erre...

A másik kettő egyszerre sikoltott fel.

— Megőrültél? El ne mondd, az isten szerelmére. Képes és lelövi a poént. Most mondd, micsoda emberek vannak!

A Rákóczi téren leszálltak. Arcukon elömlött az örömteli várakozás pírja. Látszott rajtuk, alig várják, hogy megint péntek legyen, és húsz óra húsz perc.

Peterdi Pál

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

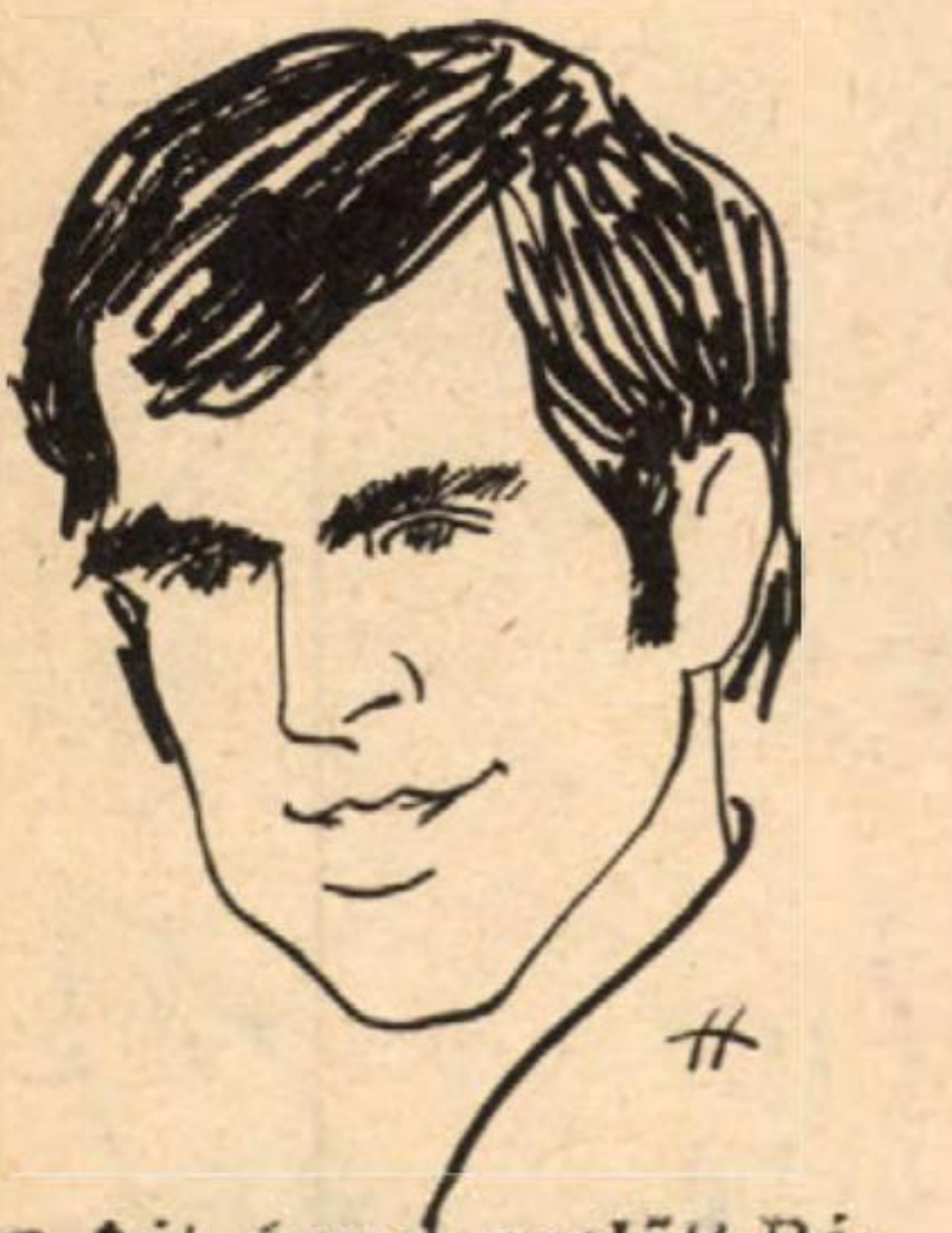

Két évvel ezelőtt Párizsban vakációztam. Mindjárt az első napon elhatároztam, hogy este színházba megyek. A „Hair” című musicalt szerettem volna megnézni, de a pénztárnál már nem kaptam jegyet. Ekkor felmentem az igazgató irodájába, abban reménykedve: ha megmutatom az igazolványomat, talán sikerrel járok. Az igazgató nem volt egyedül, éppen akkor közölte két látogatójával, hogy nem tud jegyet adni. Ezt elutasító kézmozdulataiból olvastam ki, mert egy szót sem tudok franciául. Nem vesztettem el a bátorságomat, átnyújtottam igazolványomat, de ő meg sem nézte, hanem visszaadta és kérdőn nézett rám. Én tört németséggel előadtam kérésemet. Ridegen válaszolt, természetesen franciául, és a kezével jelezte: nem érti, mit akarok. Erre csekély olasz nyelvtudásommal akartam megmagyarázni, hogy jegyet szeretnék. Ezt se értette meg, de lehet, hogy nem akarta megérteni.

„Most mit csináljak?” — tűnődtem. És ekkor hirtelen eszembe jutott: a főiskolán tanultunk úgynevezett helyzetgyakorlatokat is. Erre emlékezve bemutattam a székre való leülést, a figyelő nézőt, a lelkes tapsolót, egyszóval megjátszottam a nézőt.

Egy ideig bámulta a produkciómat, aztán idegesen az órájára nézett, és mivel én még mindig nem hagytam abba a helyzetgyakorlatot, megunva a produkciómat, mondott néhány szót, amiből csak annyit értettem, hogy „este”.

Előadás előtt, rövid keresgélés után, megtaláltam az igazgatót az előcsarnokban. Amikor meglátott, láthatóan megijedt tőlem, és gyorsan bevitt az igazgatói páholyba.

Köszönetet akartam mondani, de ő nem várta meg: pánikszerűen menekült. Talán attól félt, hogy ismét végig kell néznie egy újabb helyzetgyakorlatot.

Huszti Péter

TAVASZI FÁRADTSÁG

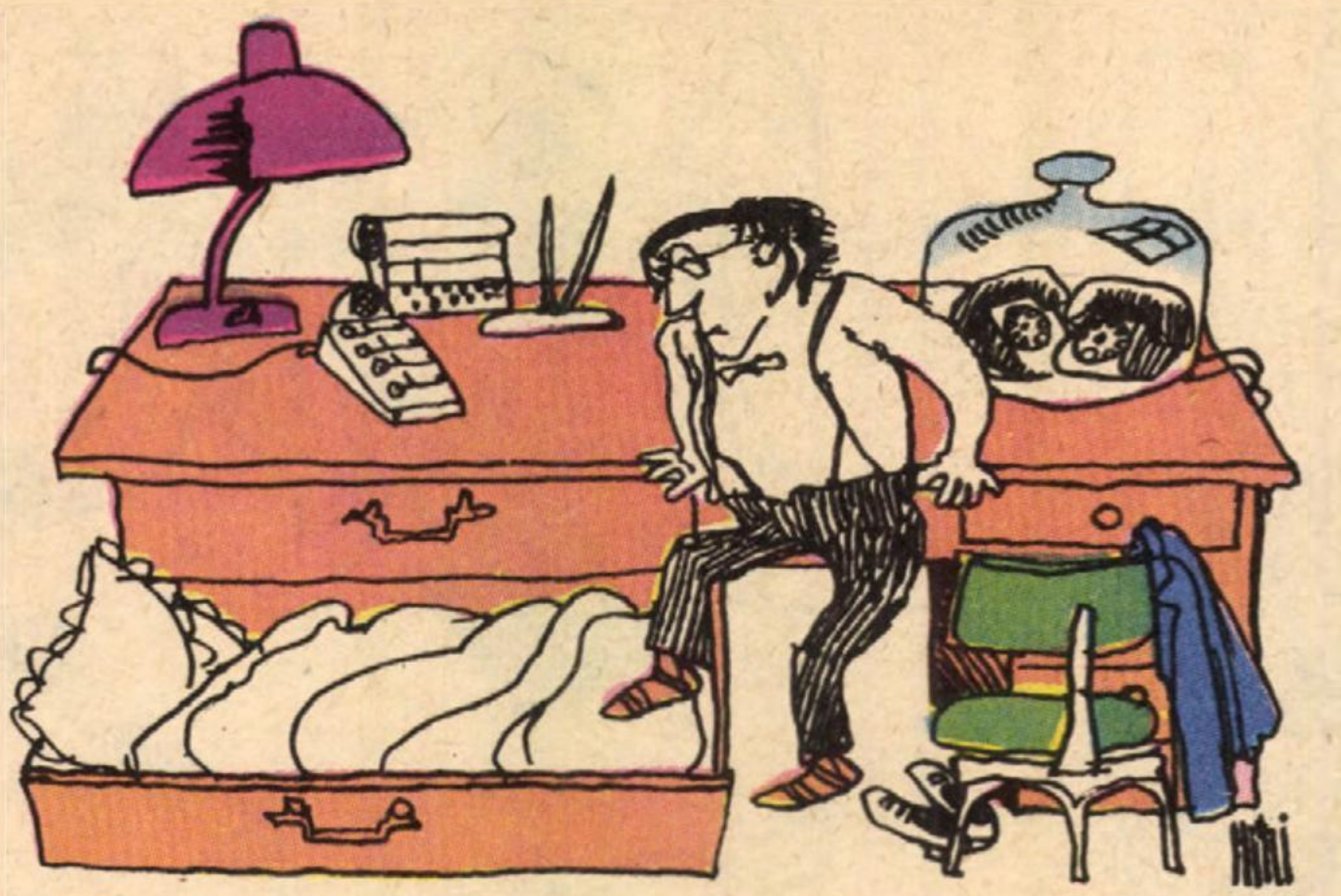

VÁLTOZÉKONY IDŐJÁRÁS

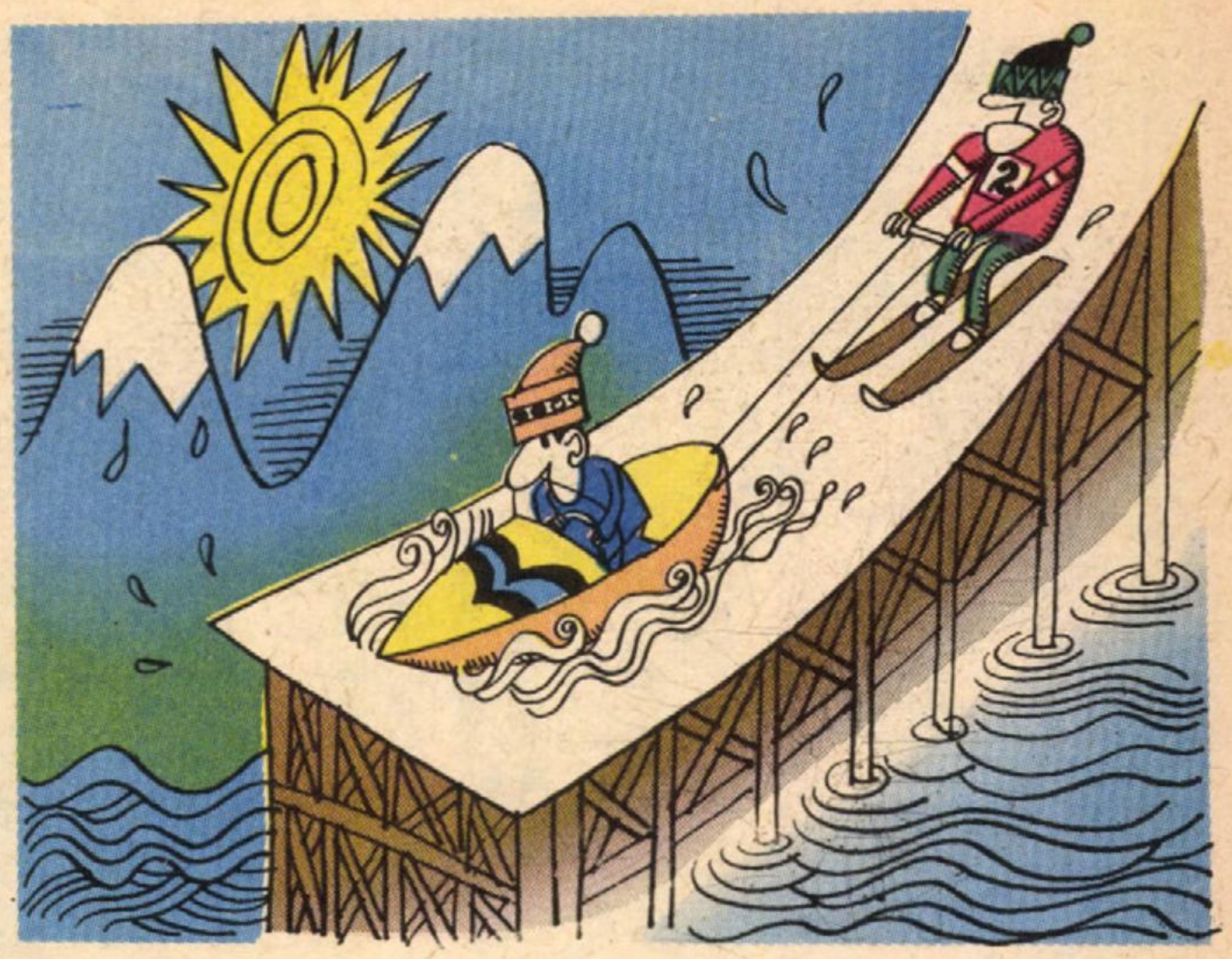

Mindenkinek van autója

Aminap a körúton találkoztam Csemetke Zsolt barátommal és feleségével. Éppen vitatkoztak valamin. Üdvözöltem őket, de az asszony csak morgott, a férfi pedig köszönés helyett a mellemre bökött.

— Tessék, itt van ő, neki sincs autója, pedig . . . — mondta, de Csemetkéné közbevágott.

— A barátod, egy húron pendültök — legyintett nagy megvetéssel.

Ezután egymás szavába kapva tájékoztattak a vitájukról, és fél óra múlva sikerült is kibogoznom, min különbözött össze a harmonikus házaséletükről híres pár.

Attól csordult túl a pohár, hogy a házukban lakó Piti Balázs könyvelő, akinek a felesége tanítónő, és hat gyermekük van, vásárolt egy Trabantot. Ezt látva sóhajtott föl Csemetkéné: „Már mindenkinek van autója!”

— Kérlek — magyarázza a barátom —, megnéztem azt a kocsit, kétszázhúszezer kilométer van benne. Tíz forintot sem ér.

— Számít is, hogy menynyi is van benne, mennyit ér — háborog az asszony —, gurul. Igen, igen, már mindenkinek van autója.

— Bocsánatot kérek, de akkor miért utazik az a rengeteg ember, különösen reggel és délután, a villamoson és autóbuszon?

— Mit tetszik gondolni — mér végig gúnyosan az asszony —, arra kell az autó, hogy az ember munkába járjon vele?

— Hanem mire? — kérdezi félénken Csemetke.

— Hát például arra, hogy kirándulni járjon.

— Bocsánat — szólok ismét —, én a nyáron a Balatonra utaztam vonattal. Bélatelep-Alsóig a peronon álltam fél lábon. Ha mindenkinek lenne autója . . .

— A balatoni műúton történik a legtöbb baleset, ott az ember nem reszkírozza a kocsiját, ez érthető — vágott szavamba Csemetkéné.

— A múlt hónapban a Mátrába mentem. Egy héttel előre váltottam jegyet az autóbuszra, de már csak pótszéket kaptam.

— Mert ki bolond gyötörni a saját kocsiját a hegyi úton . . . !

— Akkor szerinted mégis minek az az átkozott kocsi? — kérdezte megbátorodva Csemetke a hátam mögül.

— Hát, teszem azt, ha az ember esténként el akar menni valahová — mondta az asszony.

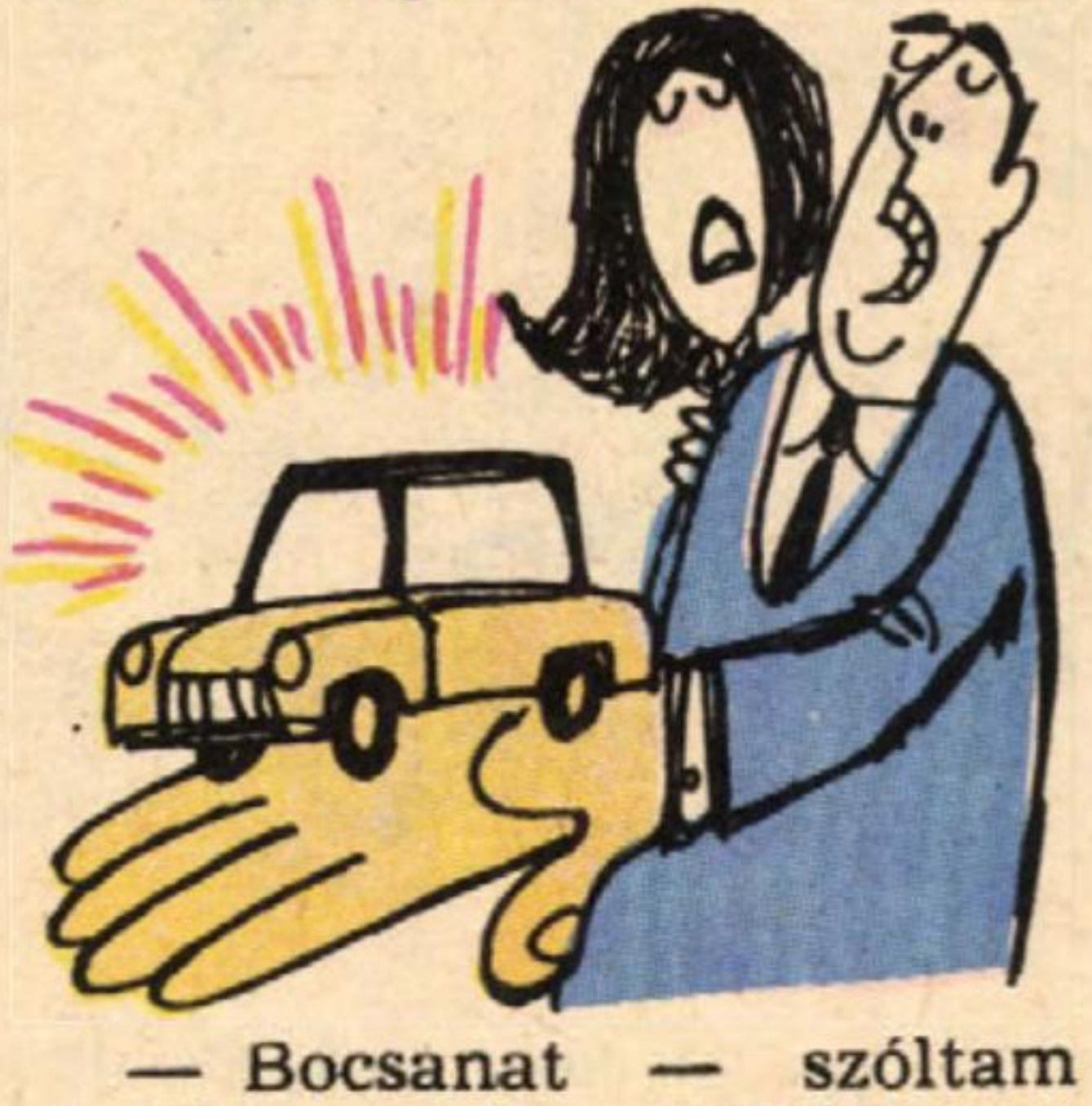

— Bocsanat — szóltam ismét —, de valahányszor színházban vagyok, az előadás után alig tudok fölférni a külön buszra.

— Igen, igen, mert az emberek színház után beülnek valahová vacsorázni, isznak, tehát nem kockáztatják a vezetést.

— Akkor ön szerint mégis minek kell az autó? — kérdeztem.

— Mi a jó fenének? — kontrázott Csemetke.

— Ne beszéljetek mellé! Mondjátok meg magyarul, hogy eszetek ágában sincs autót venni, pedig én fillért fillérre teszek . . .

— Valóban — vágtam az asszony szavába és cinkosan hunyorítottam a barátomnak, hogy csak hagyjon beszélni —, mi nem akarunk autót venni. Mi megvárjuk, amíg csakugyan mindenkinek lesz kocsija és akkor . . . Akkor a villamosok és autóbuszok üresen fognak járni, boldog lesz az a buszvezető, aki egy-egy utast tud kaparintani magának. Még néhány év, azt már guggolva is kibírjuk, és meg tetszik látni, hogy csak inteni kell — például itt —, és a csuklós tizenkettes a járda mellé áll, és az ülő kalauznő föláll és virággal fogja köszönteni az utasát, és ha az úgy kívánja, befordul vele a Majakovszkíj utcába az Alkalmi Áruházhoz, és megvárja, amíg vásárol.

— Csak hogyha nekem nem kell autóra gyűjtenem, kedves barátom — húzta ki magát gőgösen Csemetkéné —, akkor én nem az Alkalmiba megyek vásárolni, hanem a Luxusba.

Sólyom László

KÉT GENERÁCIÓ

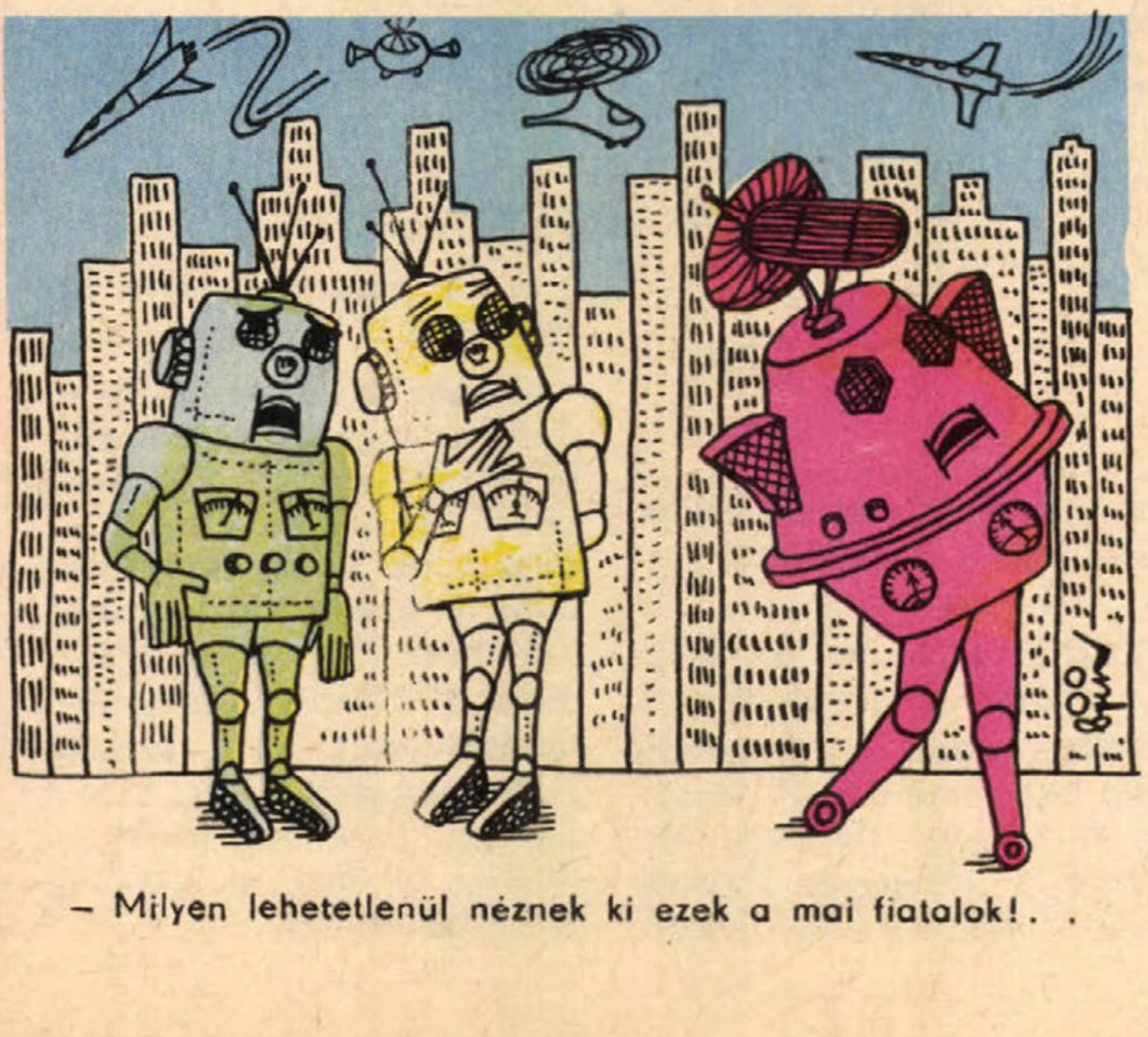

– Milyen lehetetlenül néznek ki ezek a mai fiatalok! . .

TANULÓVEZETŐ

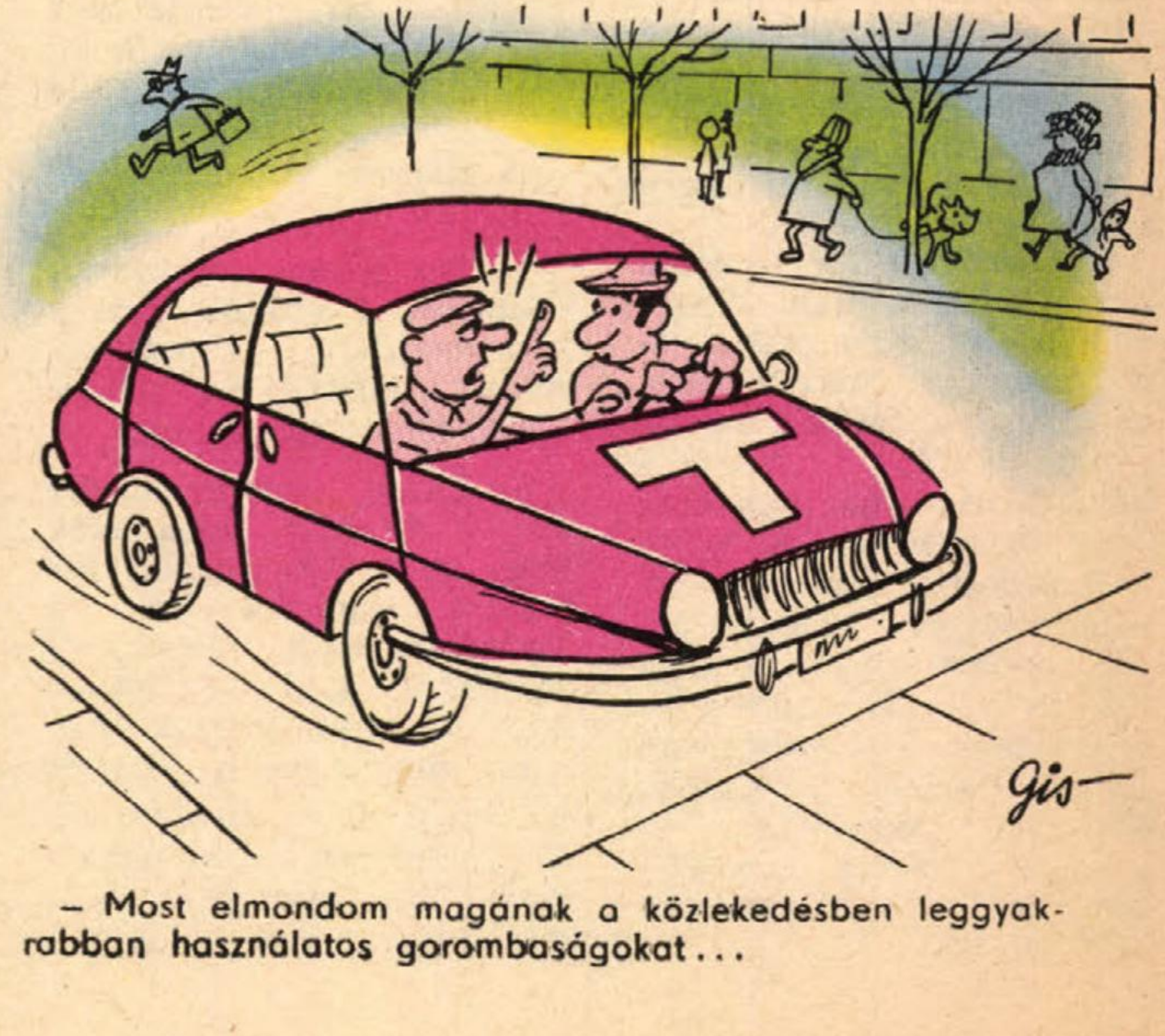

– Most elmondom magának a közlekedésben leggyakrabban használatos gorombaságokat . . .

FELELŐSSÉGRE VONÁS

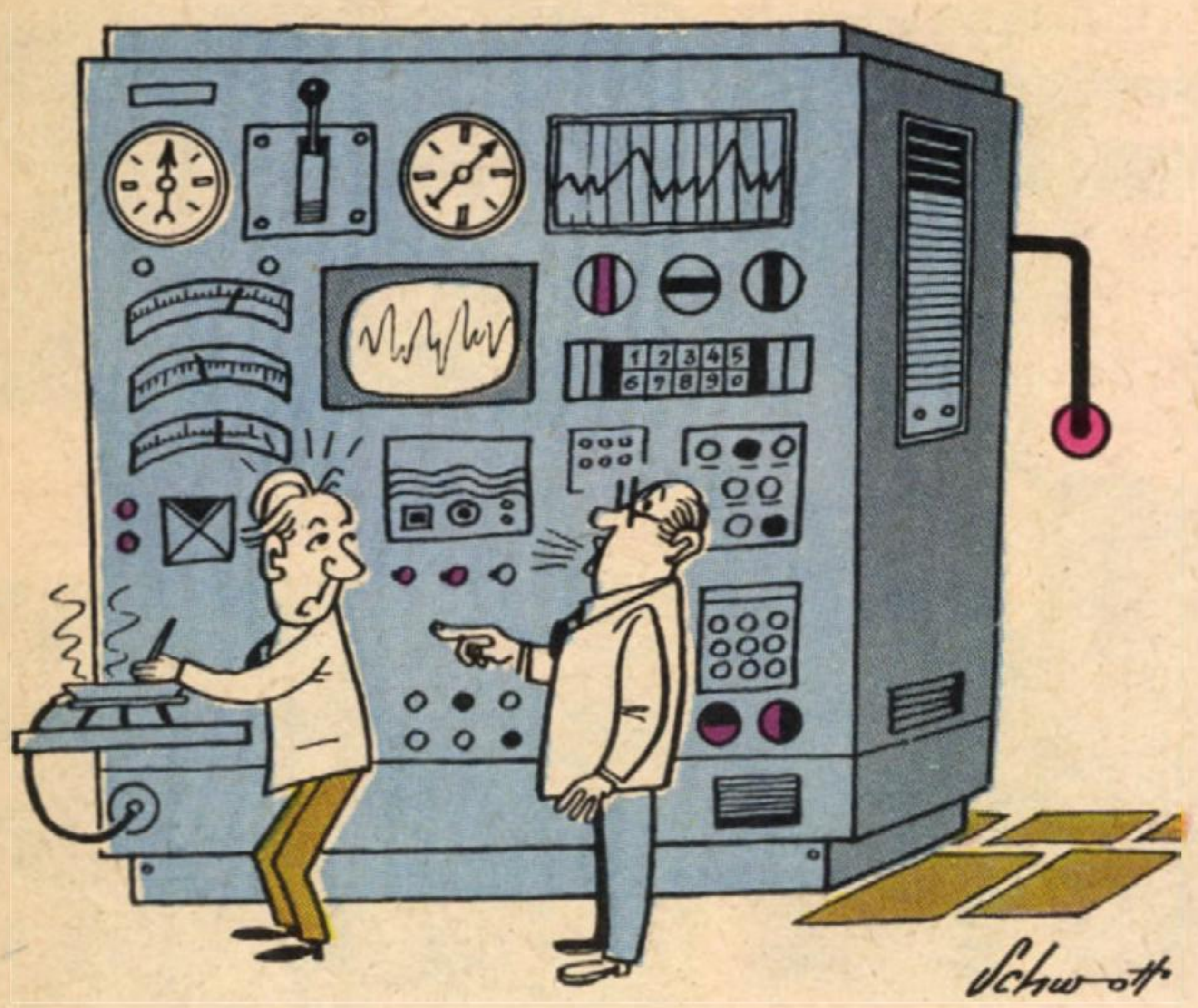

– Hányszor mondjam még, hogy ezen a drága gépen nem szabad szalonnát sütni!

EGYETEM AZ USA-BAN

Földes Vilmos rajza

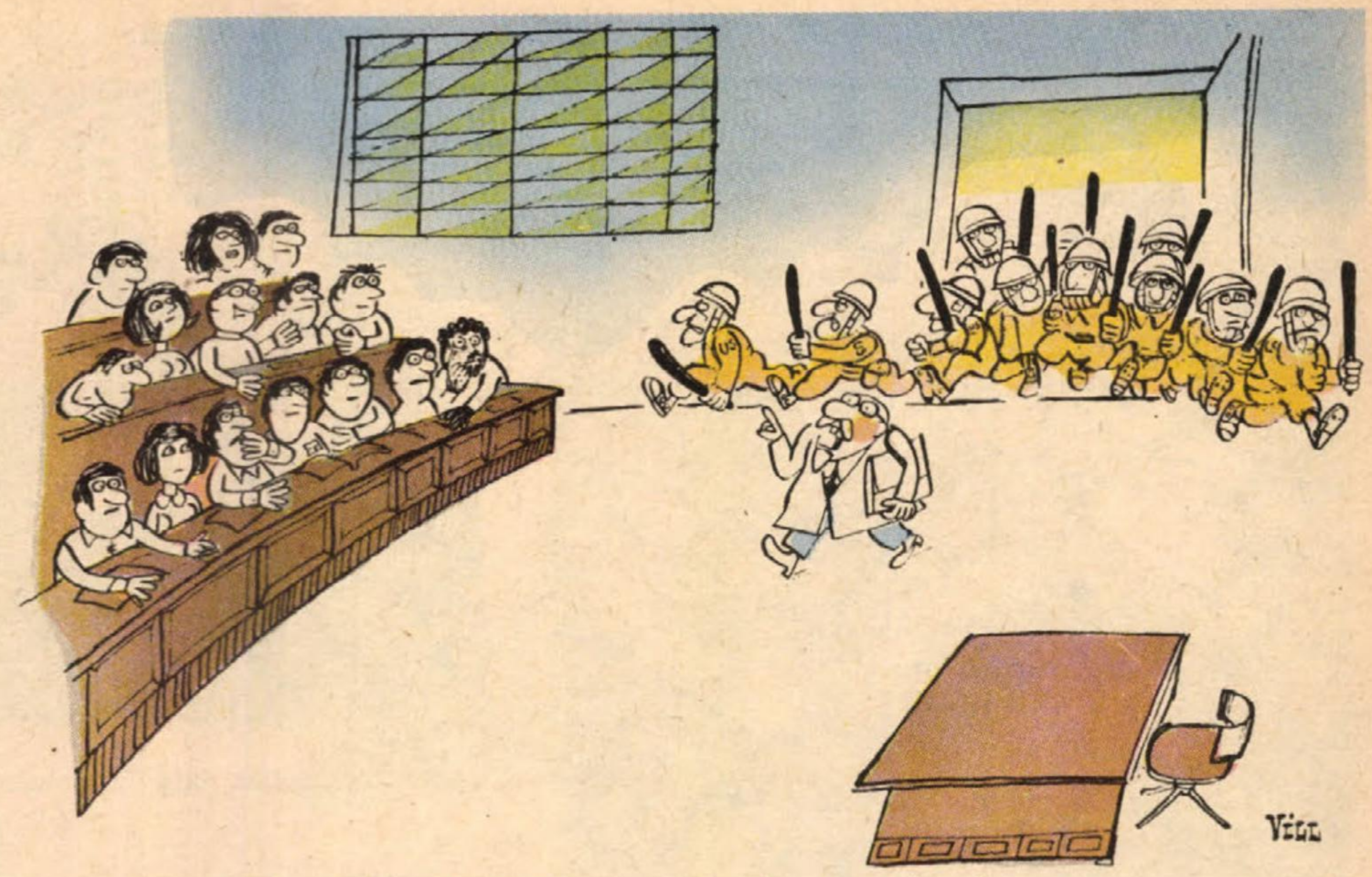

– A mai előadásomra tanfelügyelők érkeztek...

ÜZEMI PSZICHOLÓGUSNÁL

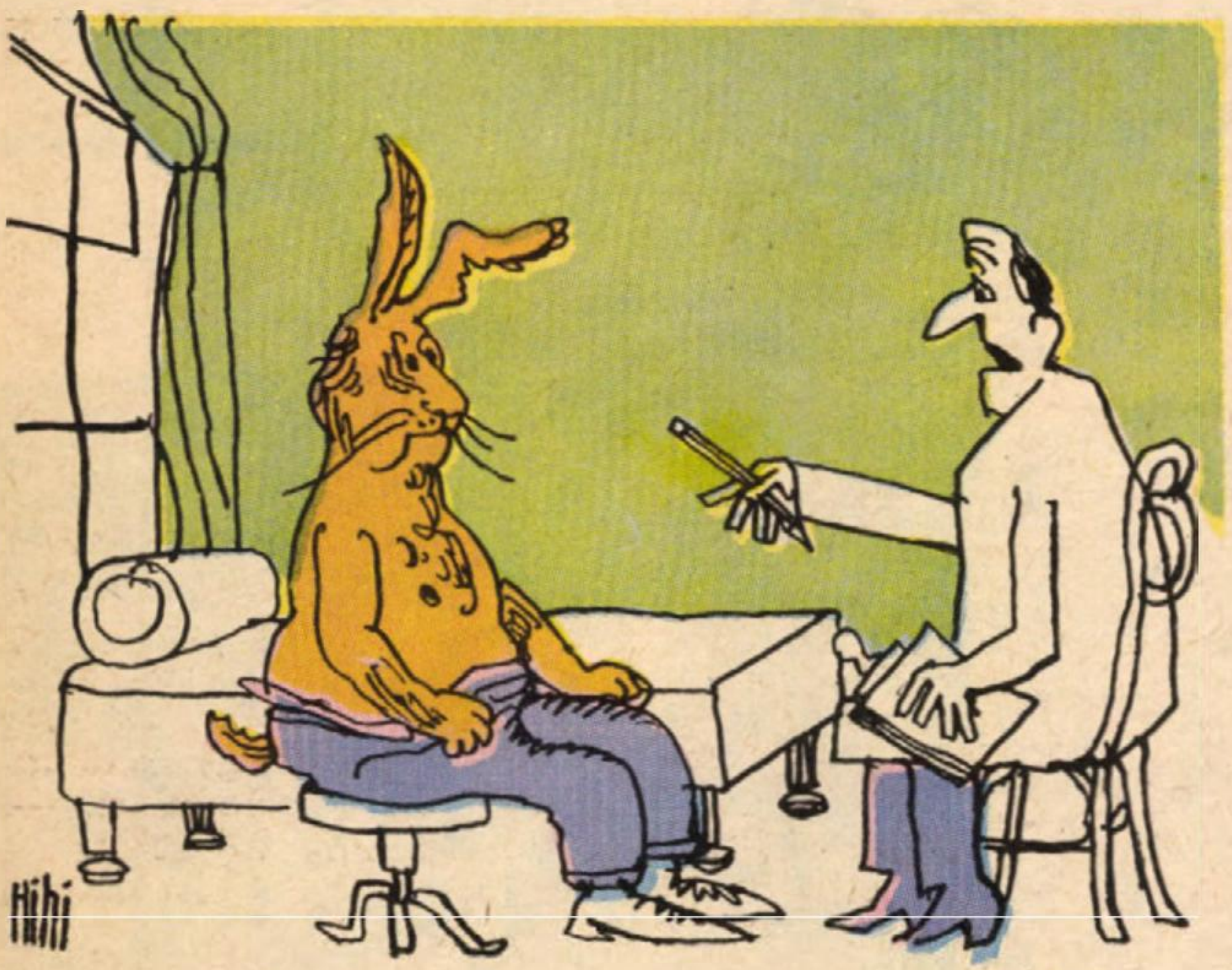

– Es mióta nem meri bírálni a főnökét?

KICSIK A JÁTSZÓTEREK

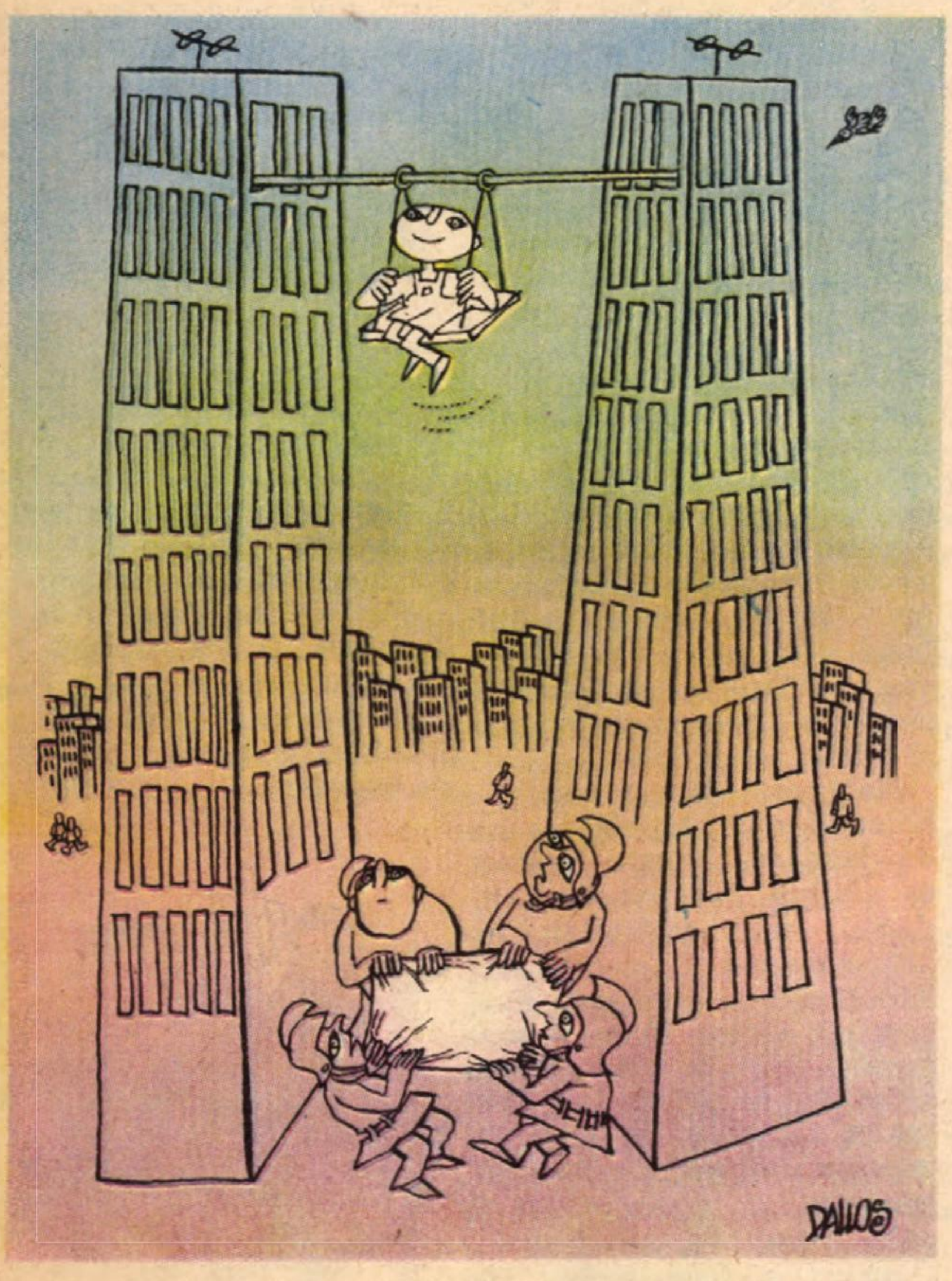

Jószemű Pincérlány

E történetnek két szereplője van: Ganál Jenő és Boriska. Történetük ott kezdődött, hogy néhány hónappal ezelőtt Ganál Jenő helyet foglalt a Gasztroláb Kávéház és Étterem asztalánál, s megállt előtte Boriska, a pincérlány. Ganál megrendelte az ebédet, majd a fizetéskor megjegyezte:

— A leves víz volt és a galuska hideg. A húsról csak azért nincsen véleményem, mert nem volt elegendő ahhoz, hogy megízlelhettem volna.

Negyven fillér borravalót adott a lánynak, és lehangoltan távozott az étteremből.

Másnap délben azonban ismét megjelent, előző napi asztalához ült, húslevest rendelt és sertéspaprikást galuskával. Megebédelt, majd szólította Boriskát:

— Felismertem a tegnapról megmaradt levest és paprikást — mondta Ganál. — A galuska ugyanolyan hideg volt, csak keményebb.

Negyven fillér borravalót hagyott az asztalon. Másnap, a szokásos időben ismét megjelent, húslevest rendelt és sertéspaprikást.

— Ne hozzak egy brassói aprópecsenyét? — kérdezte Boriska.

— Húslevest, sertéspaprikást — mondta Ganál, rá sem nézve a pincérlányra — ezt szeretem.

Megebédelt, majd kérte a panaszkönyvet.

— Elfogyott a türelmem — mondta hűvösen Boriskának. Ezúttal a forintból visszajáró negyven fillért sem hagyta ott az asztalon, csak a panaszkönyvet. Azt sem mondta: jó napot.

Másnap megint ott ült az asztalnál. Vendéglátólélektani ismereteim alapján érdeklődéssel vártam, hogy mikor kezdik Ganált kiutálni az étteremből. Meglepetésemre azonban Boriska figyelmesen hozzásietett, és szívélyesen így szólt hozzá:

— Egy húslevest és egy sertéspaprikást kér a kedves vendég?

Ganál csak a fejével bólintott rá, és reményvesztetten üldögélt, míg Boriska megjelent az ételekkel.

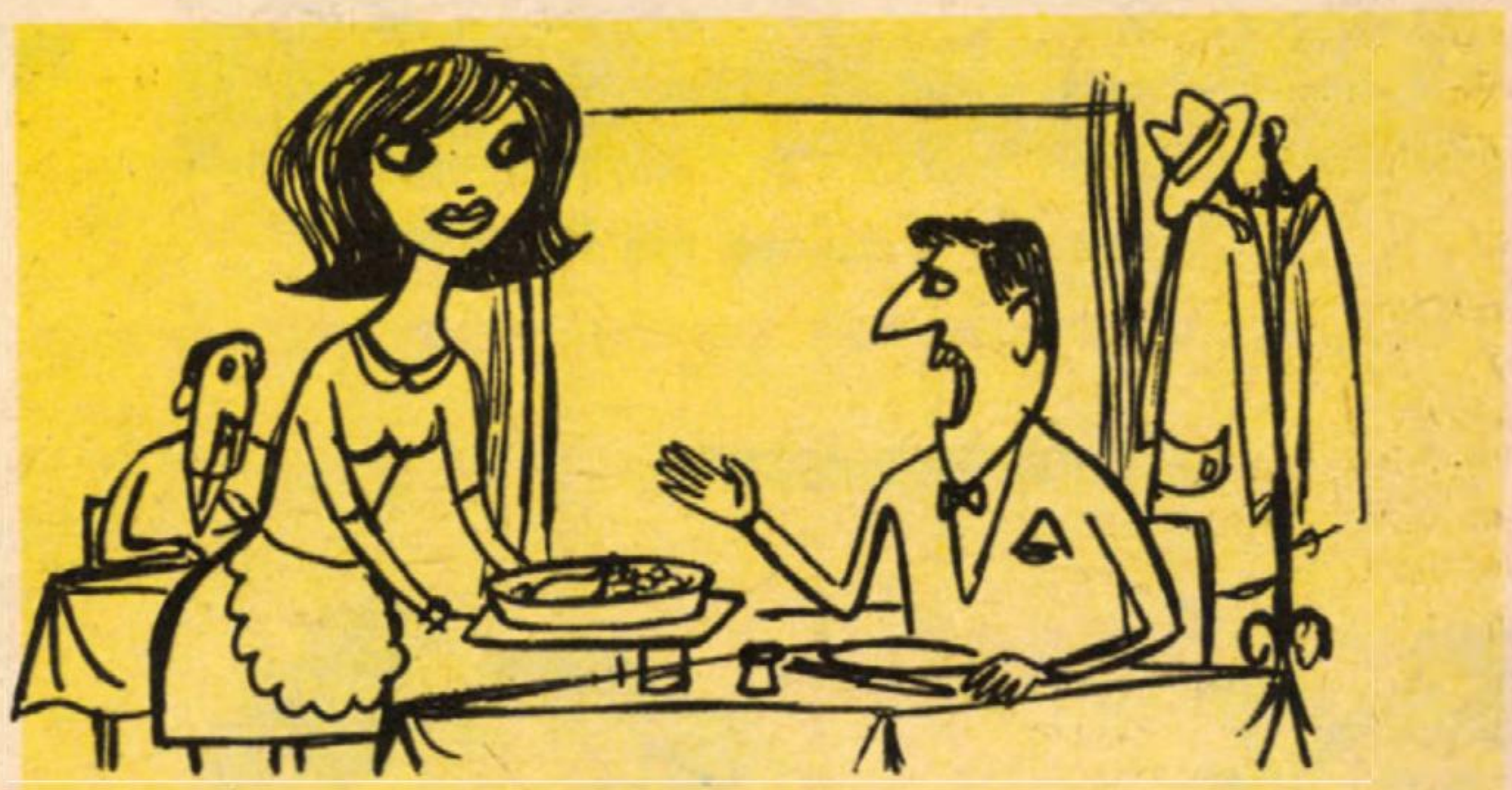

— Milyen volt az ebéd? — érdeklődött a pincérlány a fizetésnél.

— Gyalázatos — mondta Ganál és felvonta a szemöldökét. — Kérem! — emelte Boriska orra alá a számlát. — Miért számolt két forinttal többet, mint eddig?

— Más kalkuláció van — mondta mosolyogva Boriska —, a beszerzés nem mindig azonos, tessék megnézni az étlapon. Valamit drágultunk.

— Megáll az ész! — állt fel Ganál az asztaltól, falfehéren a méregtől. — Nem szégyellik magukat, ilyen konyha mellett még emelni az árakat?!

Másnapra vártam, hogy Boriska végez a vendéggel. Ehelyett Boriska olyan csinos volt, mint még soha, és kiderült, hogy Ganál miatt. Ganál ugyanis megint eljött, a tegnapi dühroham ellenére. Boriska ezúttal egyenesen a levessel és a paprikással sietett hozzá, meg sem kérdezve, hogy a vendég mit rendel.

— Boriskám — mondtam neki később, mikor Ganál már fizetett és ingerülten távozott —, nem értem magát. Miért nem utálja ki?

— Én ezt az embert kinéztem magamnak — mondta Boriska. — Ehhez én férjhez fogok menni.

Eltátottam a szájamat.

— Figyeljen ide — mondta Boriska. — Ez egy abszolút férj. Nem szórja a pénzét, állandóan lázong, és közben nincsen annyi sütnivalója, hogy elmenjen egy másik vendéglőbe. Még annyi önállóság sincsen benne, hogy egy másfajta étellel próbálkozzék, ez élete végéig a galuskájában reménykedik. Mintaférj lesz belőle.

Somogyi Pál

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

MILYEN LIDÉRCES ÁLMUK VOLT?

Szűr-Szabó József:

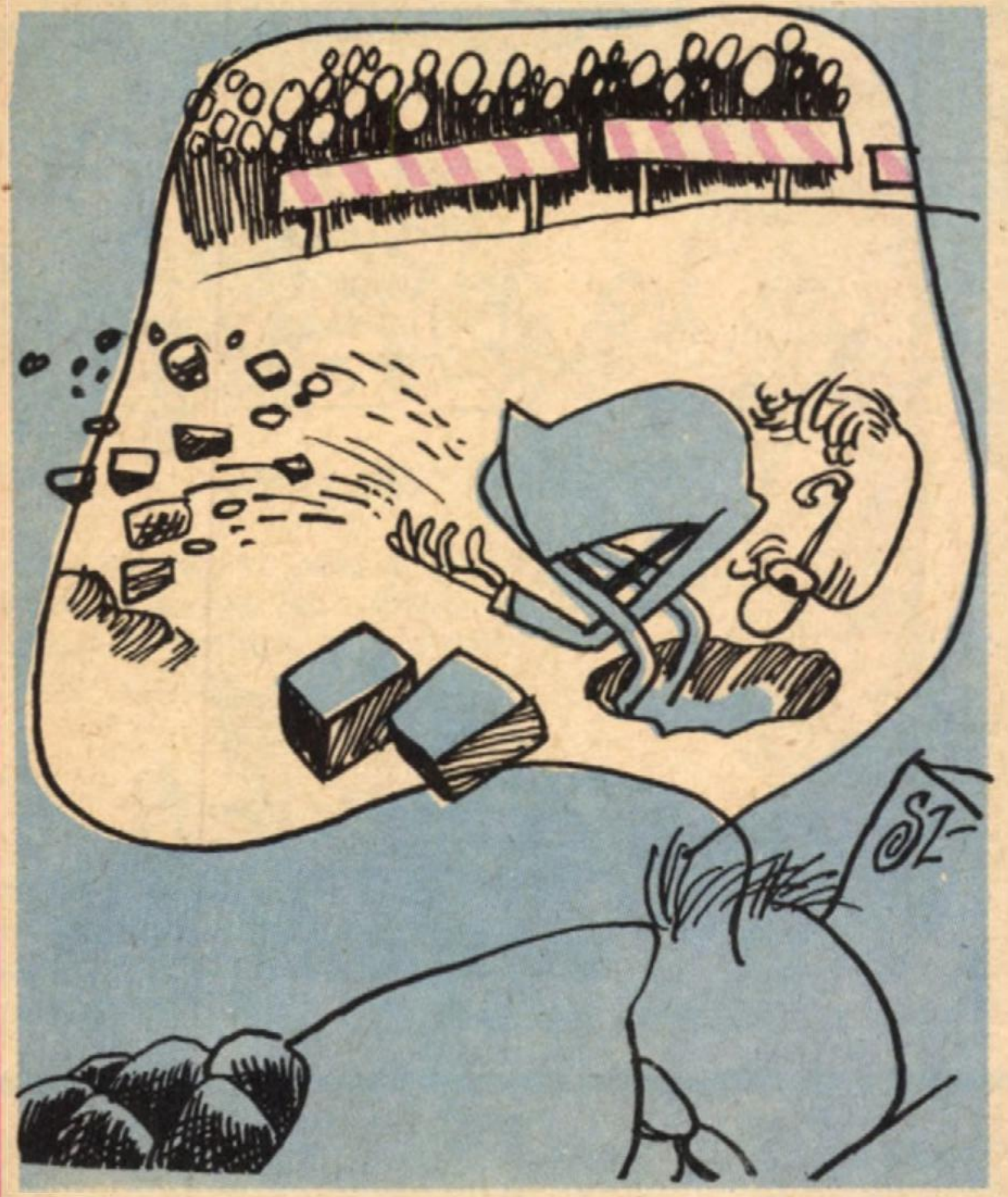

– Meg akartam gyorsítani az észak–déli metróvonal építését.

Dallos Jenő:

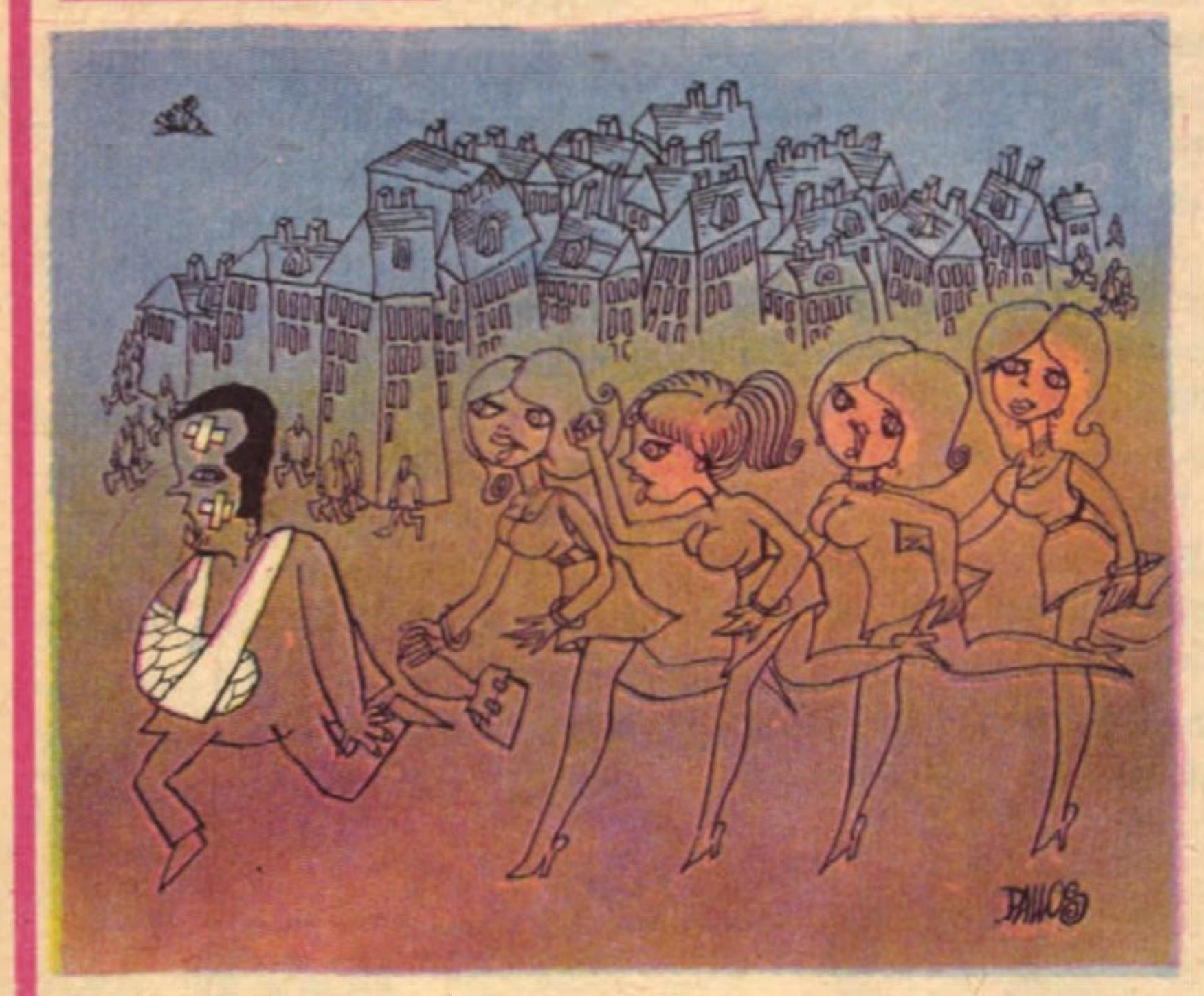

– Összevertek a csúnya női figuráim...

Hegedűs István:

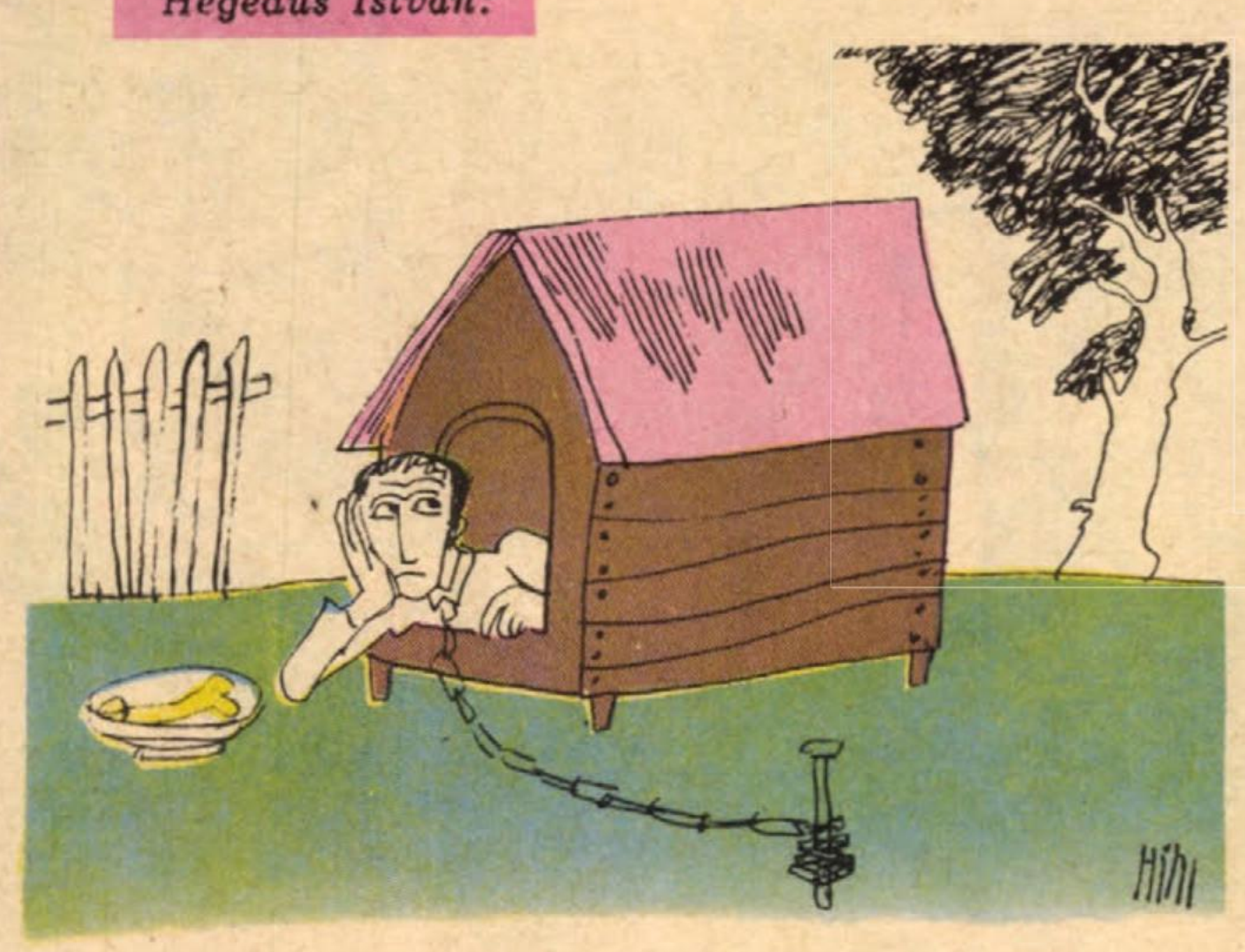

– Befizettem egy társasházra, és ez lett belőle.

Tót Gyula:

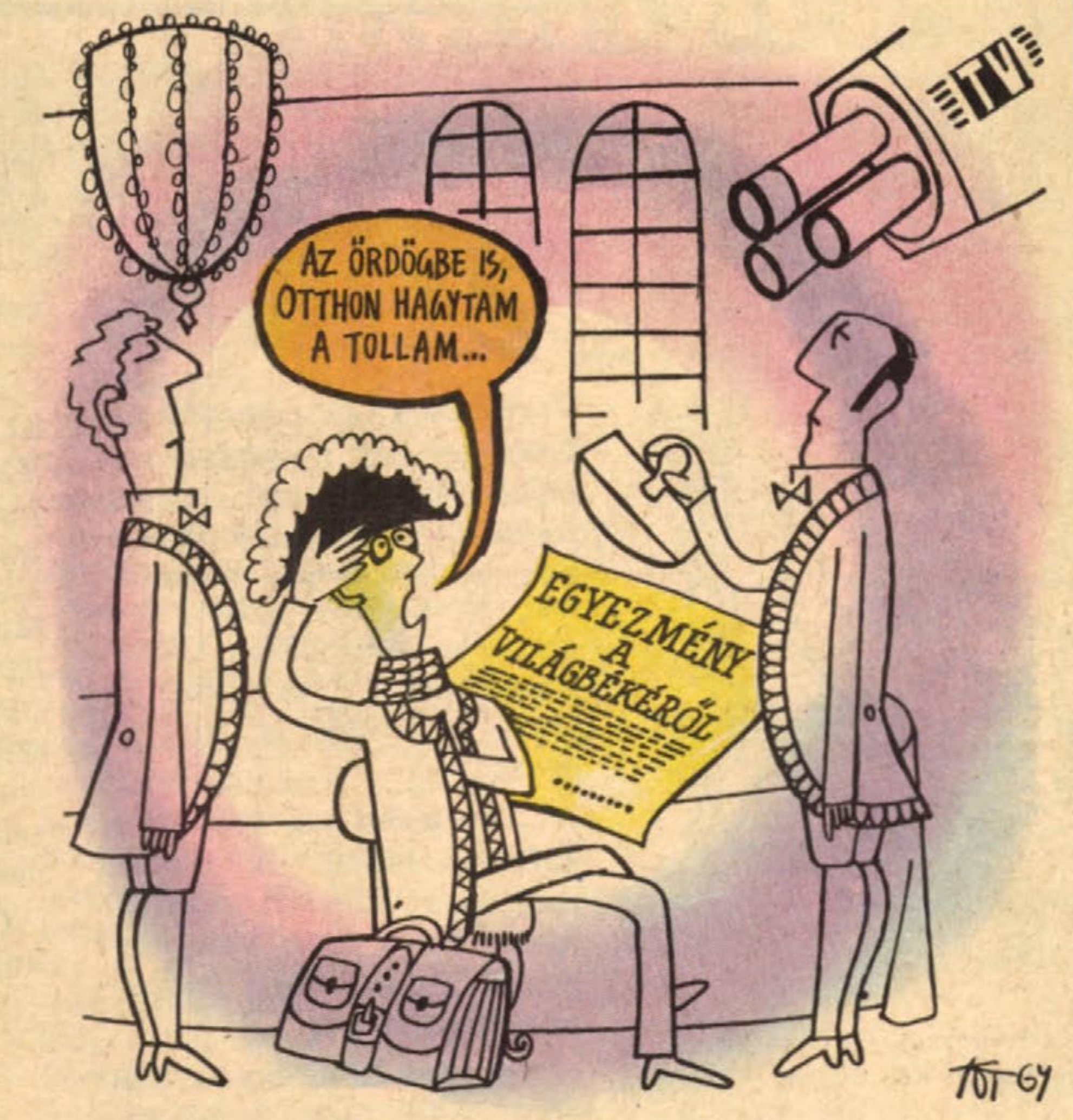
AZ ÖRDÖGBE IS, OTTHON HAGYTAM A TOLLAM...
EGYEZMÉNY A VILÁGBÉKÉRŐL
TV
TÓT GY

– Azt, hogy tőlem függ a világ sora.

Balázs-Piri Balázs:

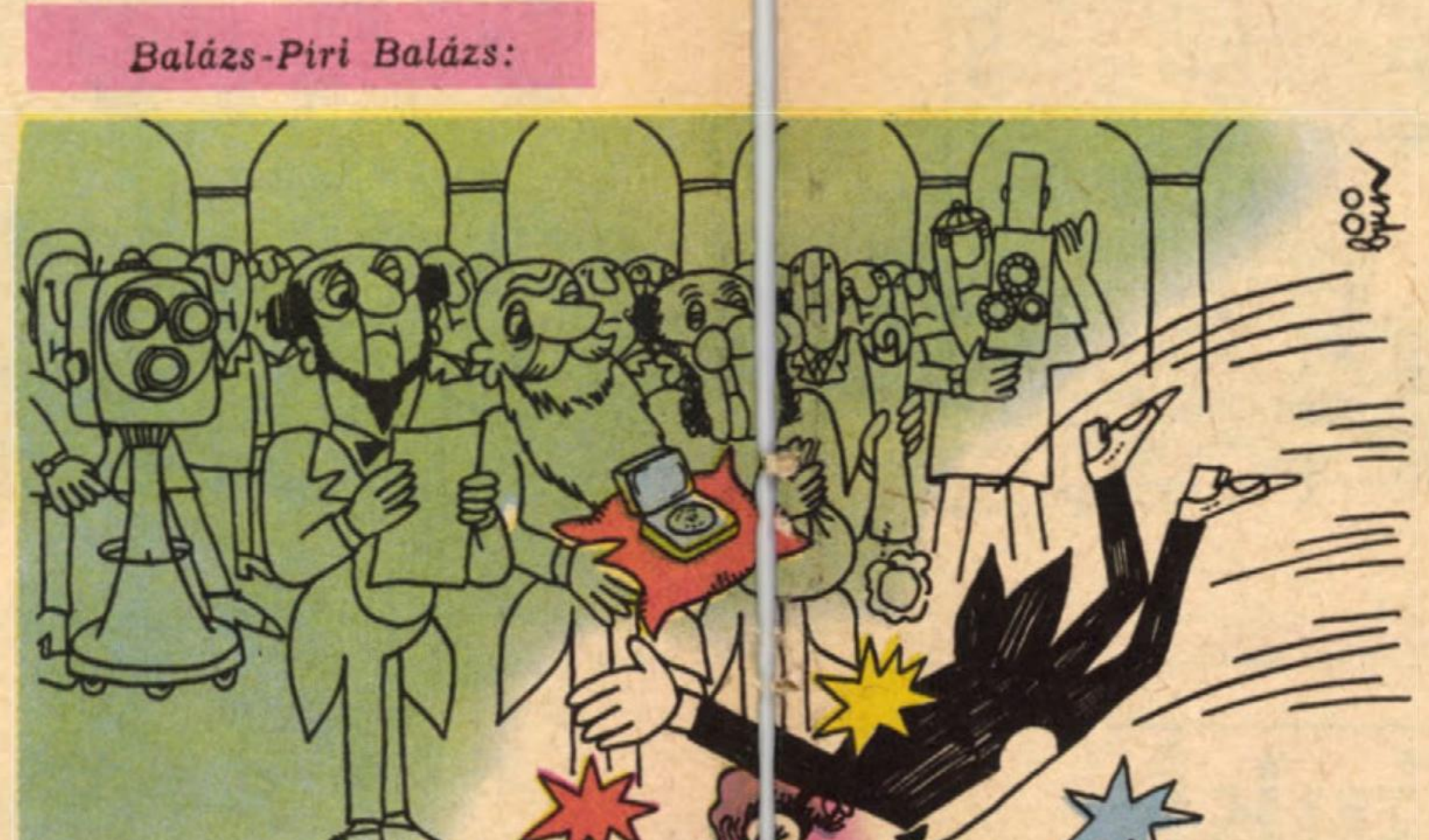

– A Nobel-díj átvétele közben hasra estem.

Takács Imre:

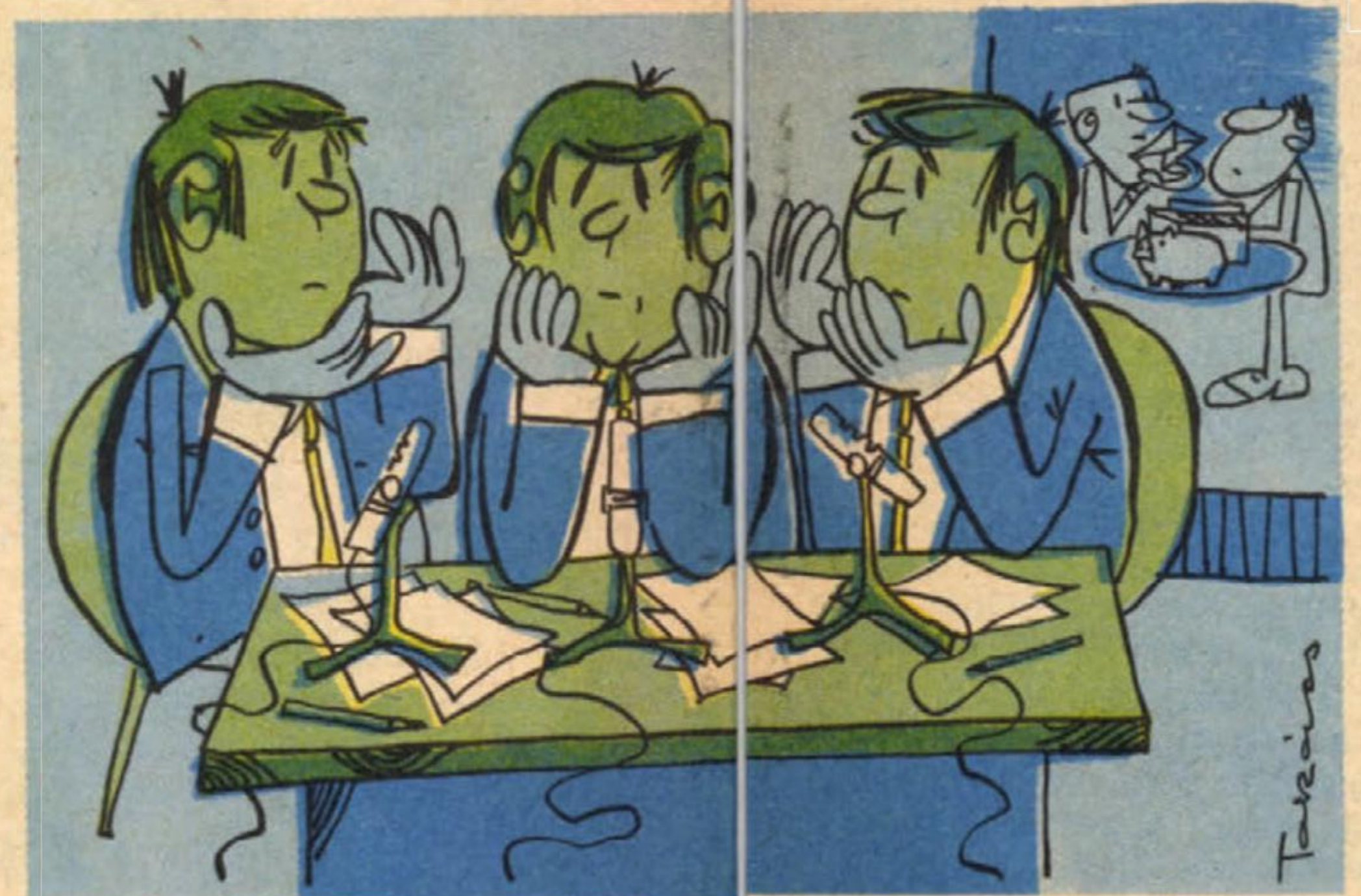

– Én voltam mind a három zsüritag a „Kicsoda – Micsodá?”-ban...

Erdei Sándor:

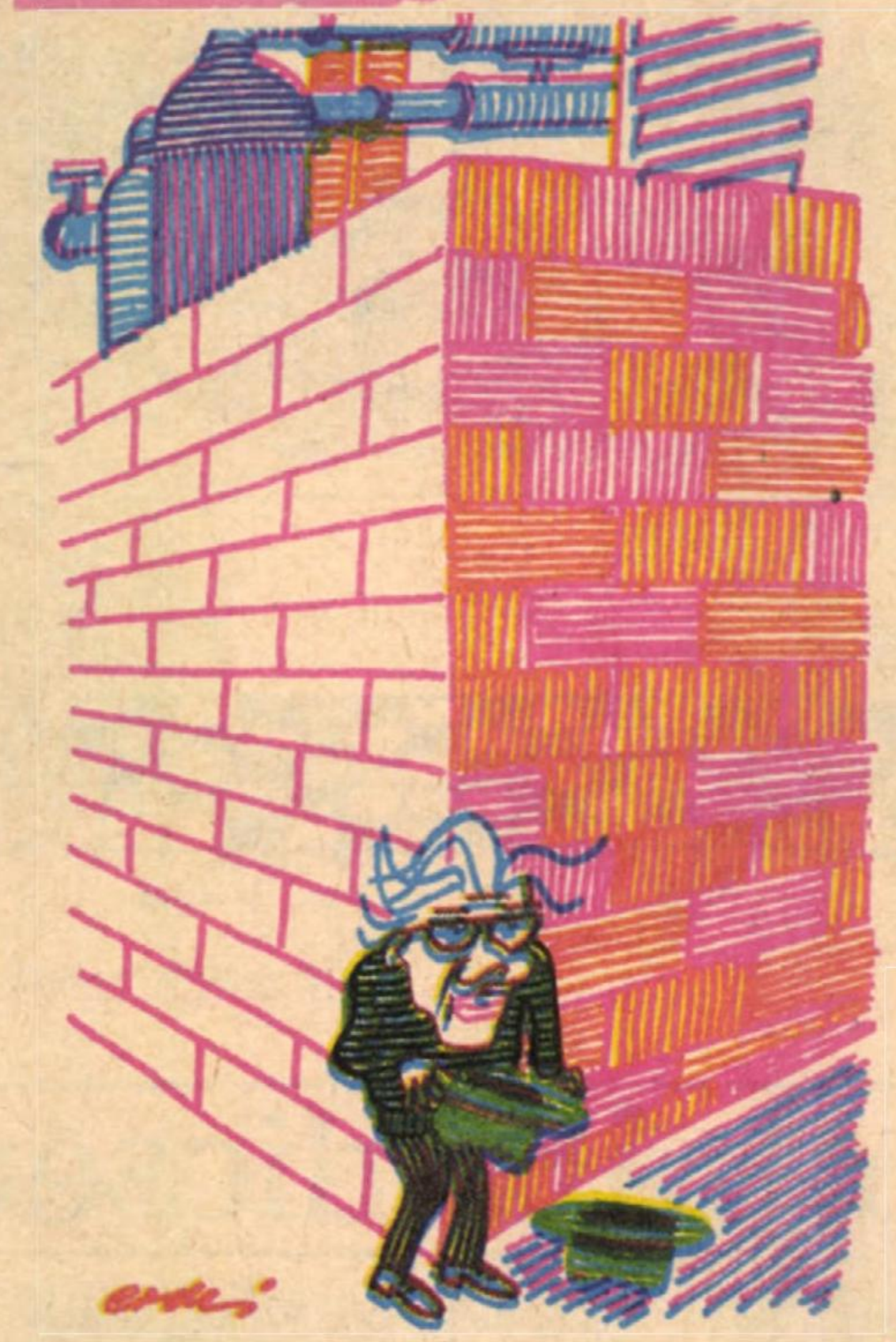

– Egy deficites vállalat élére álltam, és nekem kellett a dolgozók nyereségét előteremtenem...

Endrődi István:

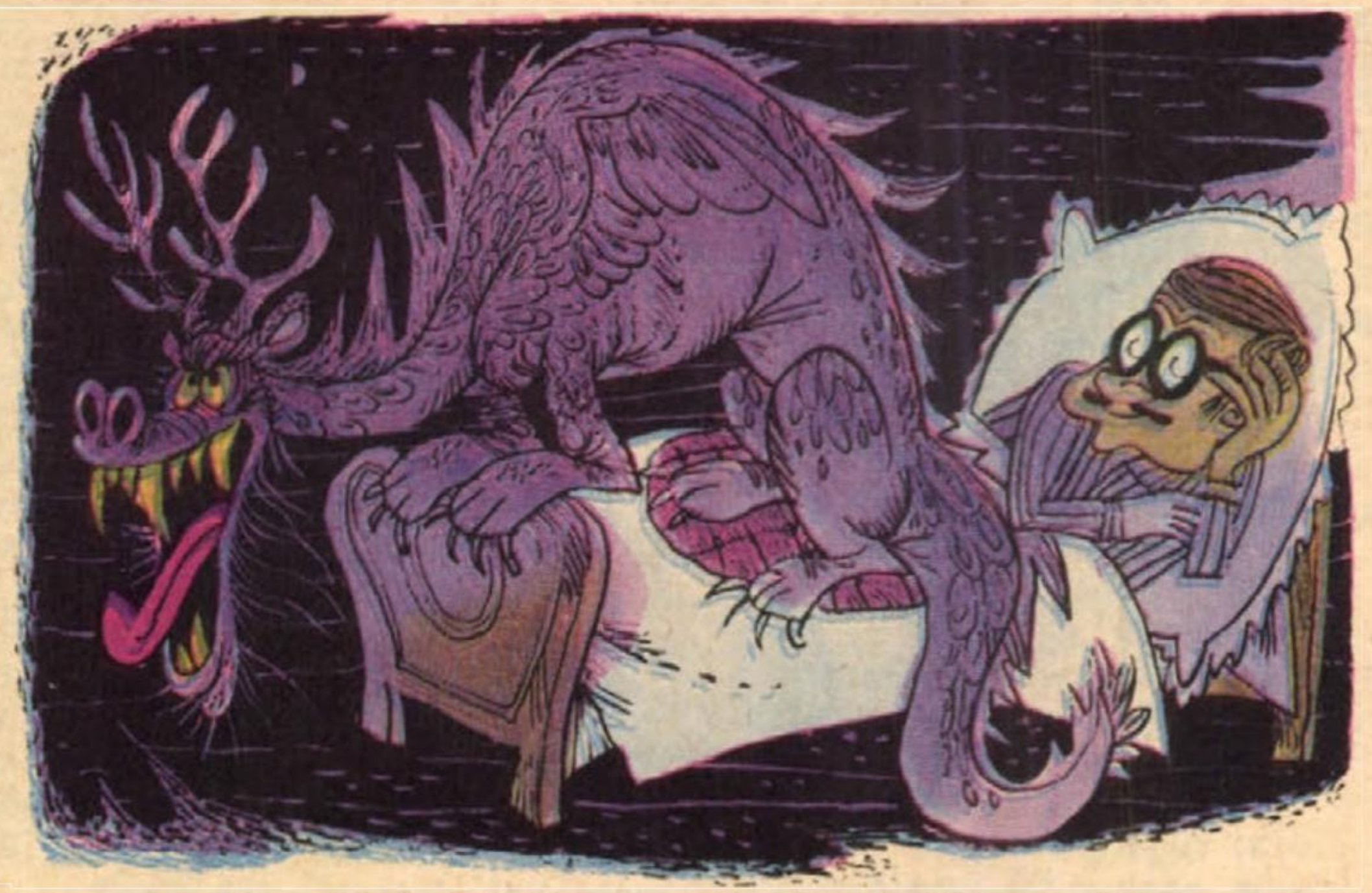

– Rám vigyáznak, hogy ne legyenek lidérces álmaim.

Sajdik F

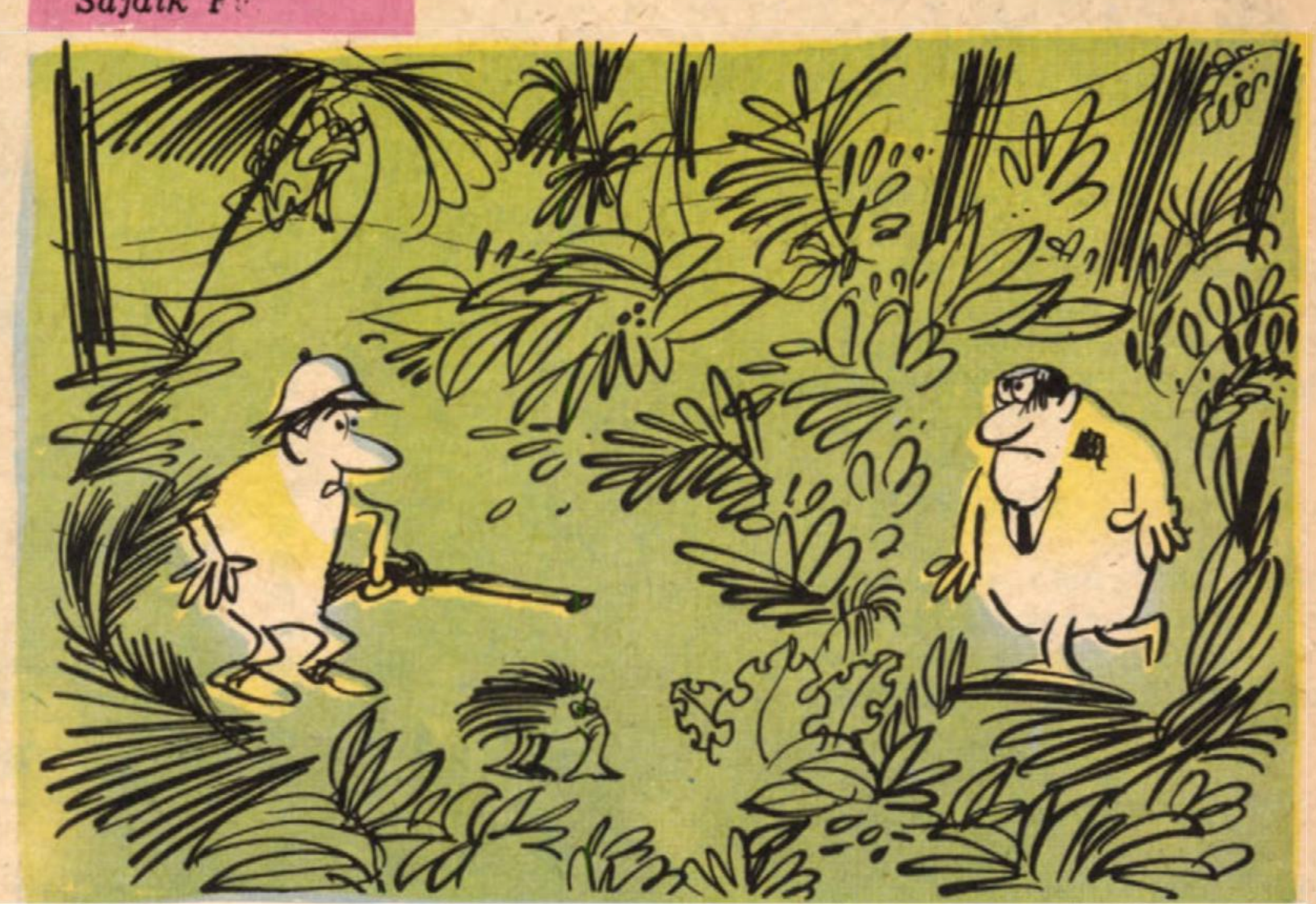

– Én voltam a Daktari, és a sötét dzsungelben szembejött velem egy kritikus!

Várnai György:

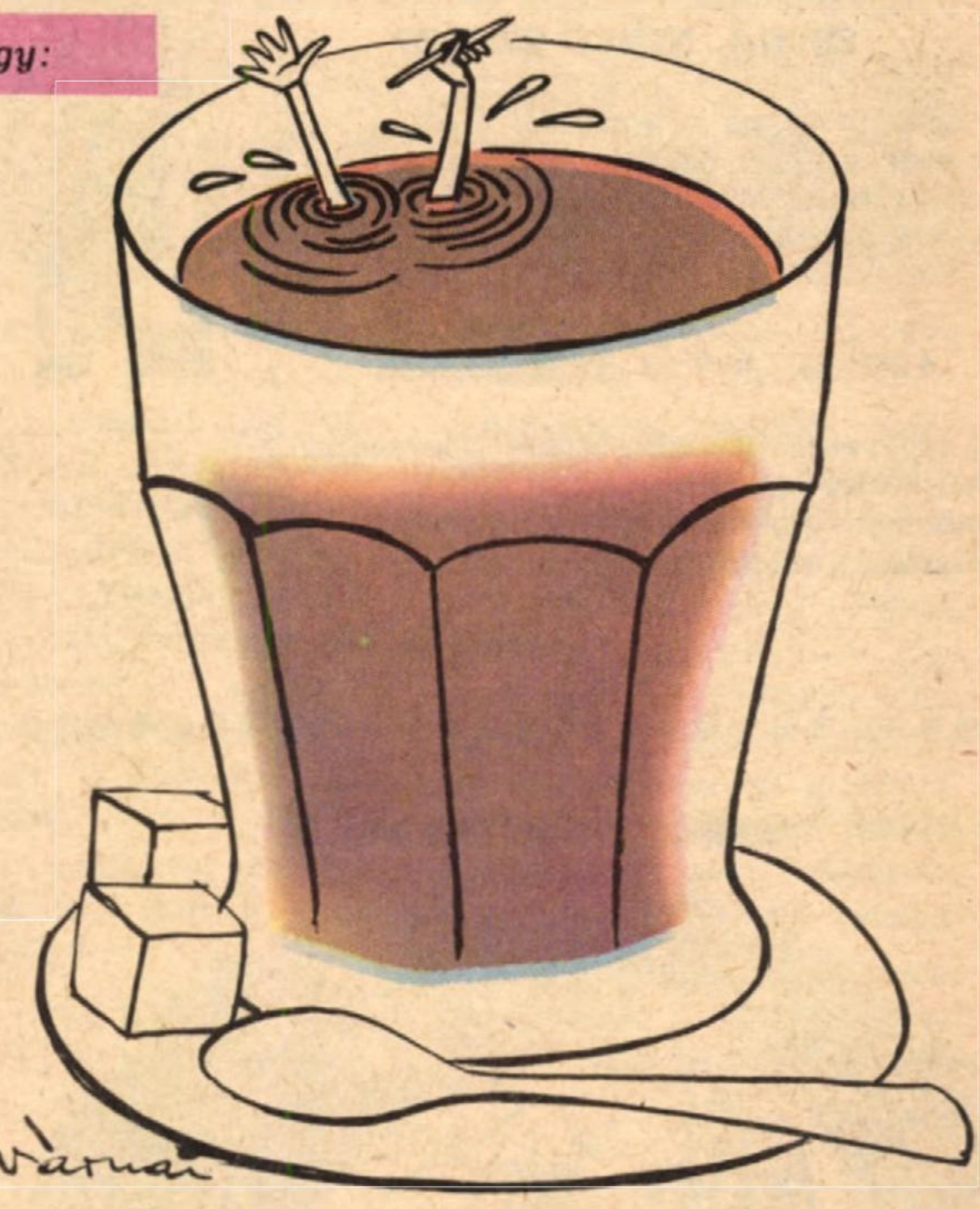

– Belefulladtam az életem folyamán megivott feketékbe...

ÖSSZKOMFORT

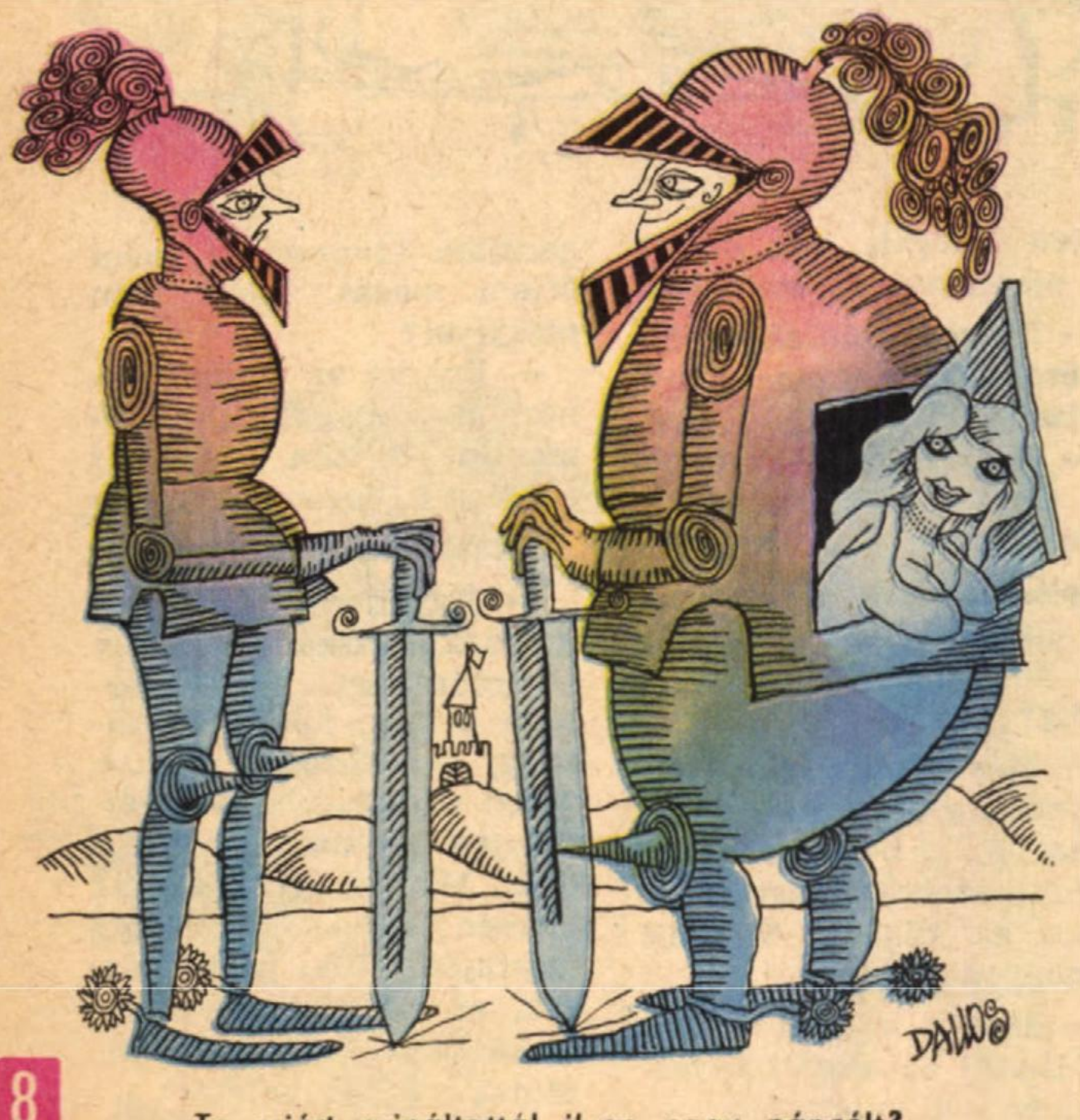

– Te miért csináltattál ilyen nagy páncélt?

GONDOLATOK A KÖNYVTÁRBAN

Több ember mondta már nekem:

– Uram, az én életem kész regény, ezt írja meg a sok csacskaság helyett...

A dolog egyébként igaz. Minden ember élete egy regény. Eszerint hazánkban több mint tízmillió regény él. Akad köztük jó regény, és akad köztük fércmű, krimi, hősi eposz, humoreszkgyűjtemény, és naponta több száz aforizma születik.

Mostanában úgy járok-kelek az utcákon, mint egy óriási kölcsönkönyvtárban, melyet rosszul fűtenek. A presszókat és egyéb nyilvános helyeket olvasóteremnek képzelem, minden villamos egy-egy mozgókönyvtár, és némely belvárosi cukrászda antikvárium. A telefonkönyv kitűnő bibliográfia, és van egy barátom, aki nagy bibliofil, azaz könyvgyűjtő, leginkább a leányregényekre specializálta magát, de a legtöbbe csak beleolvas.

E hatalmas könyvtárban böngészve rájöttem, hogy nagyon kell vigyázni a kötésre, mely sokszor megtévesztő. A múltkor a kezembe került egy nagyon elegáns, finom, puha, bőrkötésű könyv. Komoly mondanivalót sejtettem mögötte, de már a második oldalon kiderült, hogy lapos, unalmas és olcsó. Sajnos sok olvasó még ma is inkább a kötést nézi, a külső színes borítólapot, és keveset törődik a tartalommal. Ezek nem is sejtik, hogy néha az olcsó vászon, vagy műanyag kötésben is izgalmas, tartalmas mondanivalóra lehet lelni.

Nagy csalódásom volt az a kötet is, mely külsőleg szende leányregénynek látszott, és amikor beleolvastam, kiderült, hogy ízléstelen, erkölcsromboló romlottság. Különösen az tévesztett meg, hogy a kötése után egészen újnak látszott, de hamar kiderült, hogy már nagyon sokan olvasták, és a lapjai teljesen feslettek, piszkosak, tele vannak szamárfüllel és pecsétekkel. Én az ilyet kivonnám a forgalomból, de azt mondták, hogy sokan vannak, akik még pénzt adnak érte.

A minap beleolvastam egy kötetbe. Munkáskörnyezetben játszódott, de én mindjárt észrevettem, hogy krimi. Szerencsére a kritikusok is felfigyeltek rá, és hamarosan rájöttek, hogy ki a tettes. A regényt azonnal indexre tették, ha jól emlékszem, öt évi időtartamra. Ez idő alatt csak a fegyőrök olvashatják, csíkos vászon kötésben. A jeles irodalmi eseményről esztétikai jellemzést is láthattunk a „Kék fény”-ben.

Egy harácsoló regényének, a „Kaparj kurta” címet adnám. Izgalommal olvasom, hogyan játssza ki a törvény adta lehetőségeket, és alig várom, hogy tovább olvashassam, bár sokan azt mondják, felesleges izgulnom, mert az illető regény lapjai meg vannak számlálva.

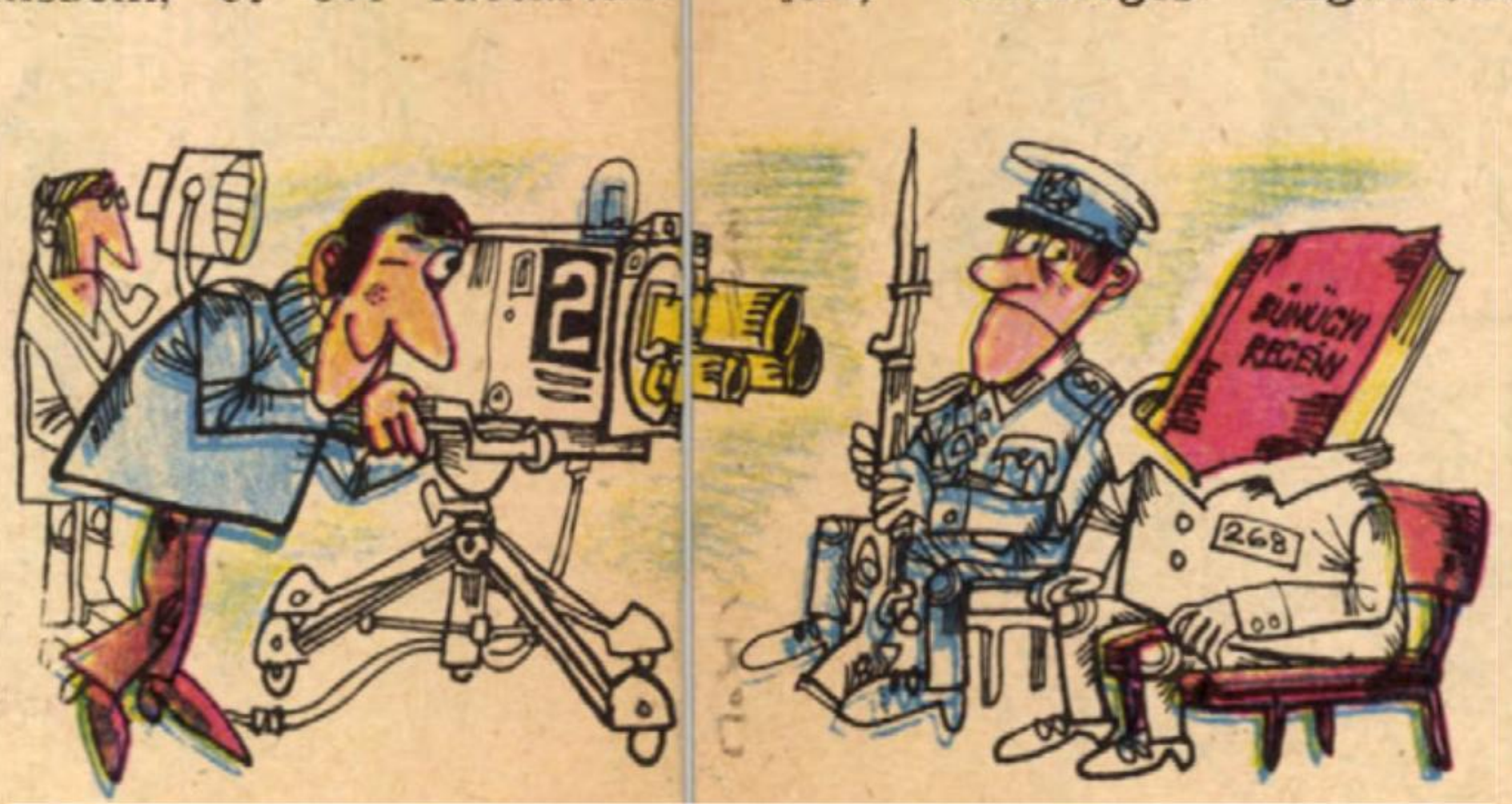

Van a társaságomban egy bestseller is. Igazi sikerkönyv. Minden mondata valami jópofaság, javarészt közhely vagy frappáns áligazság. Én irtózatosan unom, és kiváltképpen az ingerel, hogy az emberek falják, egymás kezéből kapkodják, és mindig ő kapja a legtöbb prémiumot.

E hatalmas könyvtárban gyakran találok közmondásgyűjteményeket, és ismerek olyat is, aki azt hiszi, hogy népes családjának története egy Forsyte Saga-hoz hasonló családregény, pedig csak karikatúraalbum. Sokan hiszik magukat lírai antológiának, hősi eposznak, pedig csak kínrím- és bökversgyűjtemények.

Sajnos sok a kötelező olvasmány is, amit tetszik, nem tetszik, naponta olvasni kell. Ilyenek az ember kollégái, főnökei és családtagjai, míg a szomszédasszony: mesekönyv.

Természetesen sok jó könyv is akad, de ezekről nem egy élclapban, hanem valahol másutt számolok be. Egyet azért megemlítek: néhány éve kezdtem olvasni. Rendkívül tetszetős a külseje. Tartalma néha lírai, néha szenvedélyes, máskor pihentető. Fejezetei happy enddel zárulnak. Komolyan mondom, nem lehet letenni.

Végezetül — nehogy az olvasó megsértődjék, hogy az embereket profán hasonlattal könyvekhez hasonlítom — tudom azt, hogy én is csak egy regény vagyok. Úgy érzem, hogy egy folytatásos regény, mely napról napra jelenik meg. Néha nagyon unalmas, néha kevésbé, van úgy, hogy egészen jól szórakozom rajta. Sajnos, a végét nem tudom... azaz sejtem, de nem sokra becsülöm azt az olvasót, aki a regények végét olvassa előre. Ezért elhitetem magammal, hogy nem tudom, mi lesz a vége... Csak így van kedvem tovább olvasni...

Ősz Ferenc

FELVÉTELI IRODÁN

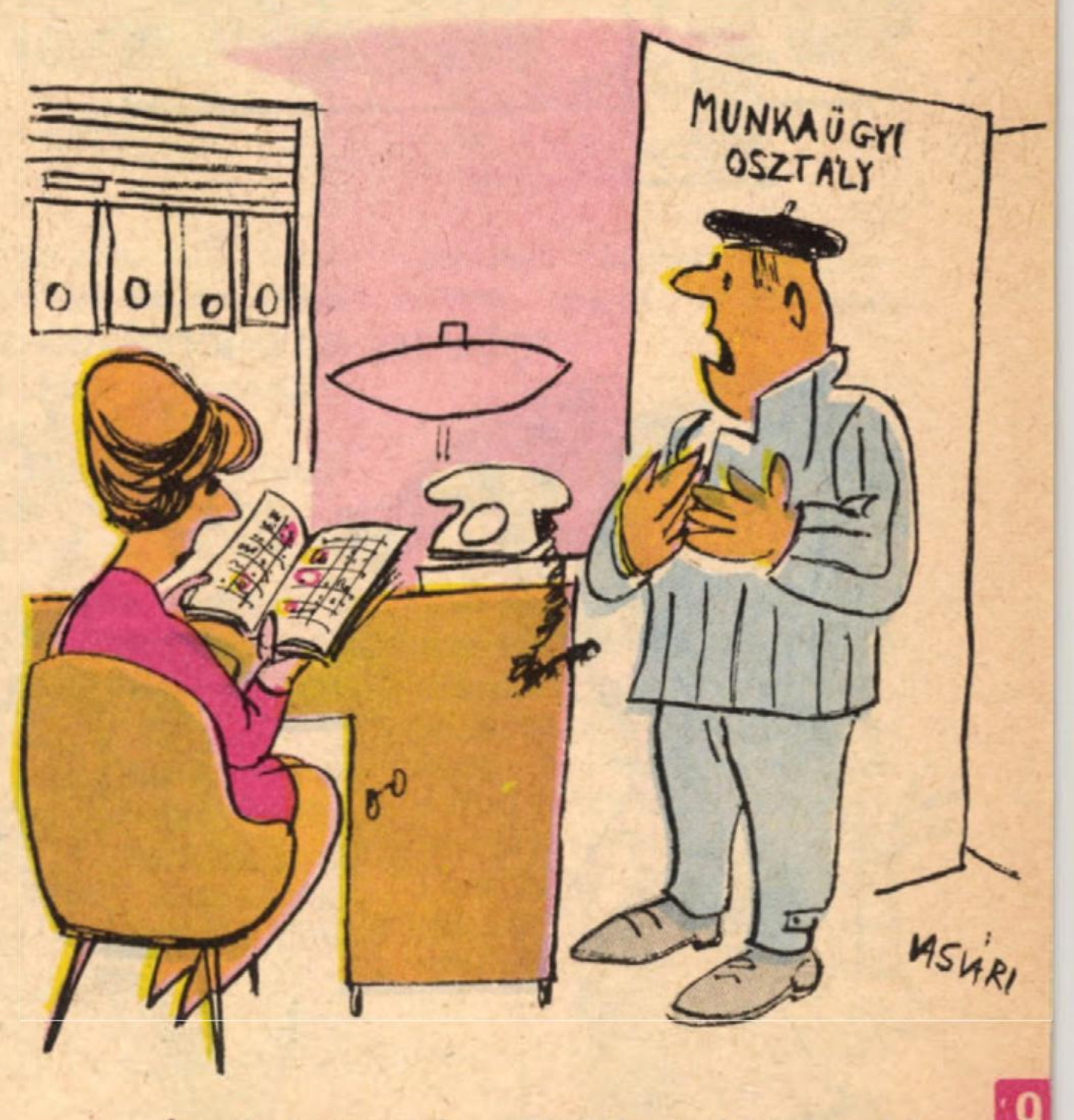

– Én vándormadár?... Vendégmunkás vagyok!...

ITALCSEPPEK

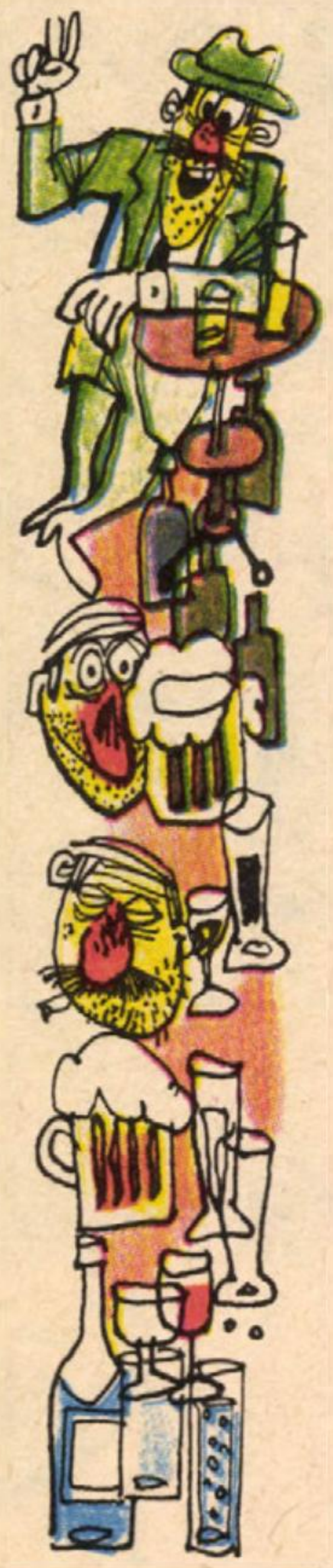

BORIVÁS KÖZBEN

Szülje őt Alföld lágy homokja,
Teremjen napsütött hegyen,
Vörös, aranyszín, mindegy nékem:
Csak tiszta bor — és sok legyen!

SÖRÖZÖM

Folyékony kenyér, vagy árpalé?
Korsómban habja itt ragyog —
S megszólal, halkan, alig értem:
Bocsánat! Kérem, sör vagyok...

ÉS A PÁLINKA?

Megrögzött iszákosnak sajnos,
Vajon miért is mondanám,
Hogy amit iszik, nemrégen még
Gyümölcsként lógott fenn a fán...

ÉS HA NINCS SZESZ?

Az üdítők népes táborának
Ma már a Cola híres sztárja,
Így lett nálunk is a Nyugatnak
Sok-sok torokba befolyása...

ÁMBÁR A TEJ SEM ROSSZ...

Míg gyermek voltam, ittam literszám,
S már közeleg, mitől kissé félek:
A második gyermekkoromban
Valószínű, majd megint tejen élek...

Opauszky László

AMI KÉSIK – NEM MÚLIK

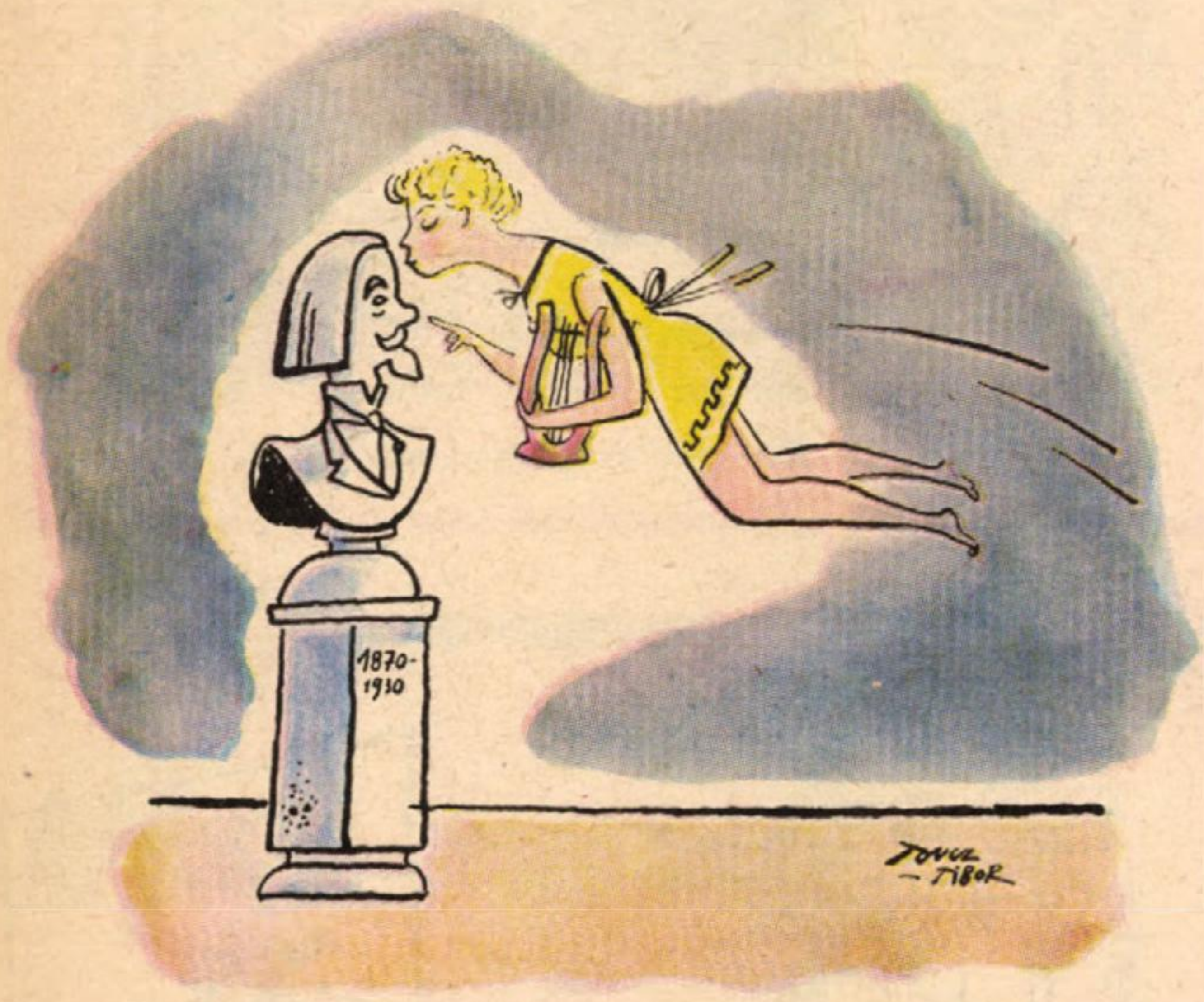

A NAGY KÍSÉRLET

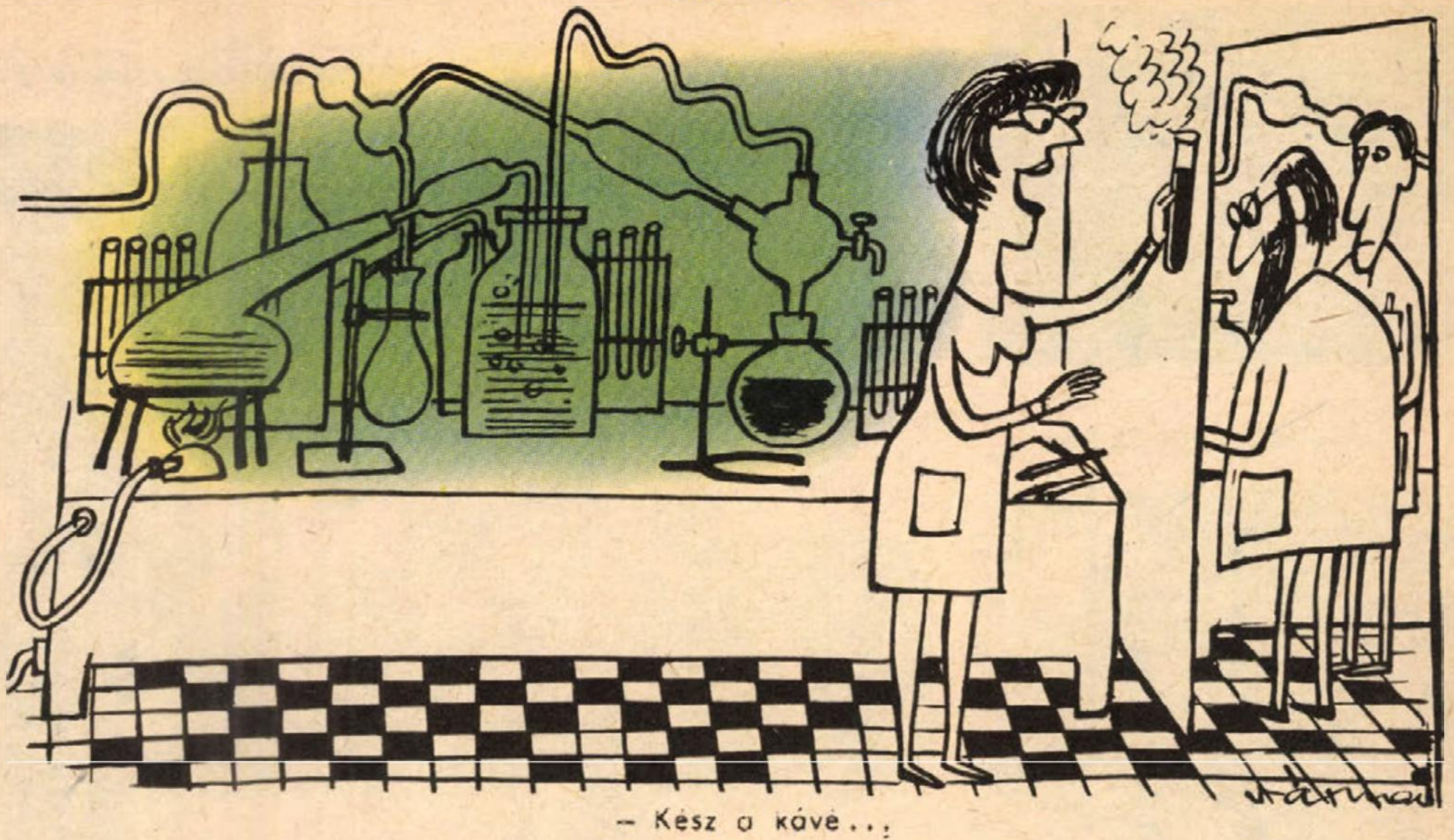

– Kész a kávé...

inkább dicsérjünk!

Terjedelmes beszámolót olvastam egy minőség- és árellenőrzésről. Megint megtudtam, hogy a szemfüles ellenőrök rajtaütöttek a Kóró-presszón, amikor épp a 639. duplát főzték egy kétdekás csomagból. A Halzsír-büfében — mely fennen hirdeti, hogy „itt mindig friss túrógombócot kap” — a frizsiderben féléves túrógombócokat találtak. Újfent értesültem arról is, hogy a Siló úti kenyérüzemből kiszállított 800 kiló kenyérből 799 kiló és 96 dekát találtak sületlennek, és hogy a beléndeki húsüzem vörösárujából a leleményes ellenőrök kifacsarták a vizet, de még így is kétszerese maradt a megengedettnek a víztartalom... A friss beszámoló félelmetesen hasonlított a Halzsír-büfé túrógombócához, azaz a fél év előtti beszámolóhoz, legfeljebb annyi a különbség, hogy az előzőkben a Szirom-presszót jelölték meg ama bűntanyaként, ahol elspórolják a kávét, nem a Halzsír- hanem a Szálka-büfé frizsiderjében találtak, ugyan nem féléves túrógombócot, de 40 napos pörköltet. A beléndeki húsüzem viszont az előző beszámolóban is helyet kapott, ám ha jól emlékszem, az azt megelőző, tehát egy évvel ezelőtti jelentés a Kőfal utcai üzem vörösáruját marasztalta el...

Mintha így ez az egész nem lenne elég hatásos.

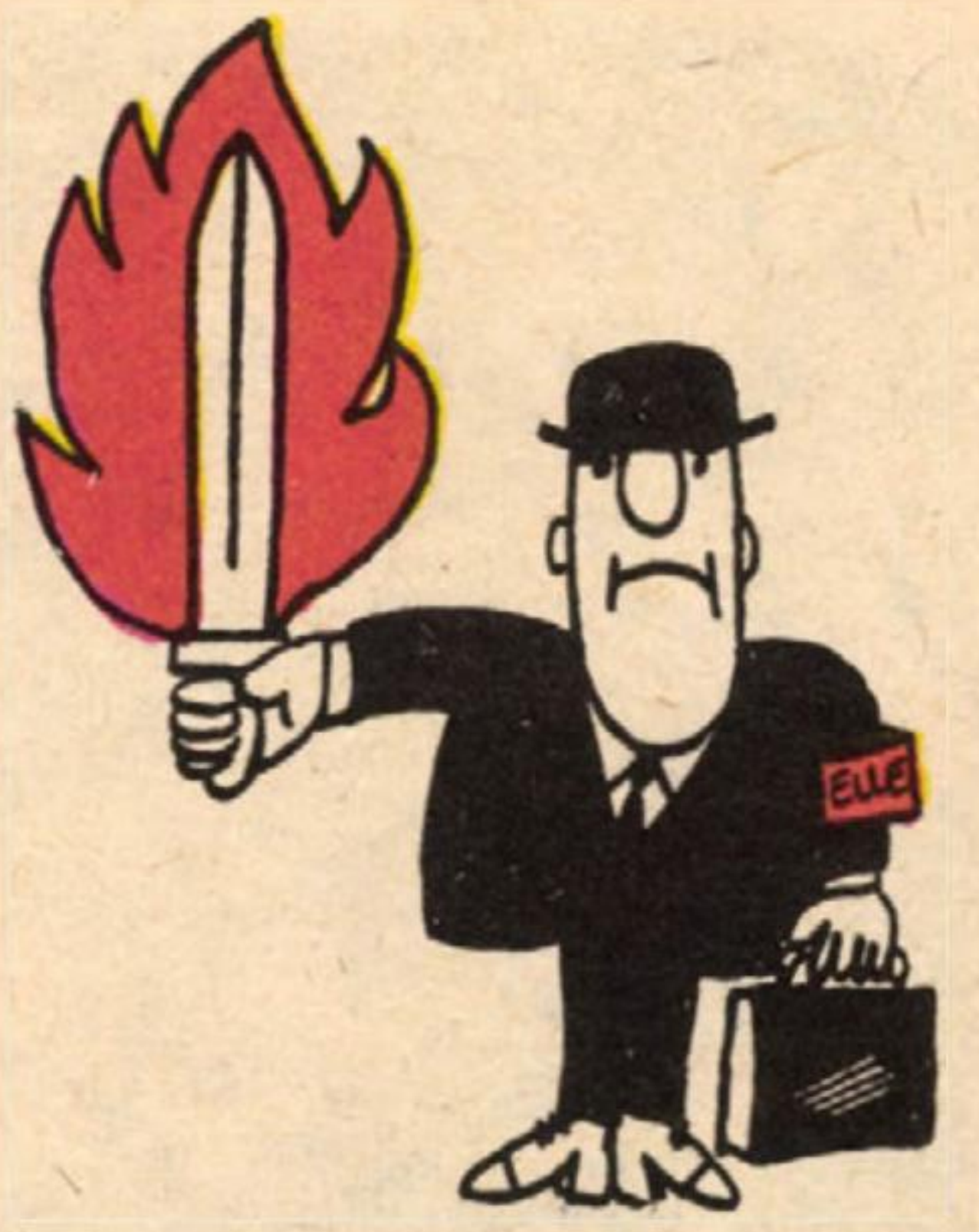

Épp ezért arra gondolok, célszerűbb lenne az ellenőrzések nyomán csak a jó példákat ismertetni! Csak azokat a presszókat említeni, ahol az előírt adagból főzik a kávét, azokat a kenyérüzemeket, ahol csak jól megsült kenyeret találtak és azokat a húsüzemeket, ahol a vörösáru kifogástalanul vörös.

A közvélemény és az érintett üzemegységek szempontjából is hasznosabbnak tartanám az általam javasolt módszert. Mert mit mond az, aki e beszámolókat olvassa, de sohasem jár a Halzsír- vagy a Szirom-presszóban, nem a Siló utcai kenyeret és a beléndeki vörösárut eszi? Hogy „bezzeg a Hullámvölgy kávézót meg a mocsajpusztai húsüzemet elhallgatják, pedig ott ugyanaz a helyzet...” Várjon netán még 4—5 beszámolót, amíg ezek is sorra kerülnek? Meg aztán: ezekből a jelentésekből csak azt tudom meg, hogy hova ne menjek, mit ne vegyek. Sokkal inkább szeretném azt tudni, hogy hova menjek és mit vegyek meg bizalommal! S ez már az „üzemegységeket” is érinti. És hátha a rosszaknak nagyobb bosszúságot okozna, hogy a jókat nyilvánosan megdicsérik, mint az, hogy őket a nagy közvélemény előtt elmarasztalják.

Hiszen egy dicséret jóval erősebb hullámokat ver, mint egy bírálat, különösen azoknál, akiket nem dicsértek meg. Arról nem is beszélve, hogy ha csak azt tudatnák a beszámolók, hol nem találtak kifogást, valószínűleg nem is lennének ennyire terjedelmesek...

Földi Iván

TÖKÉLETES EGYENJOGÚSÁG

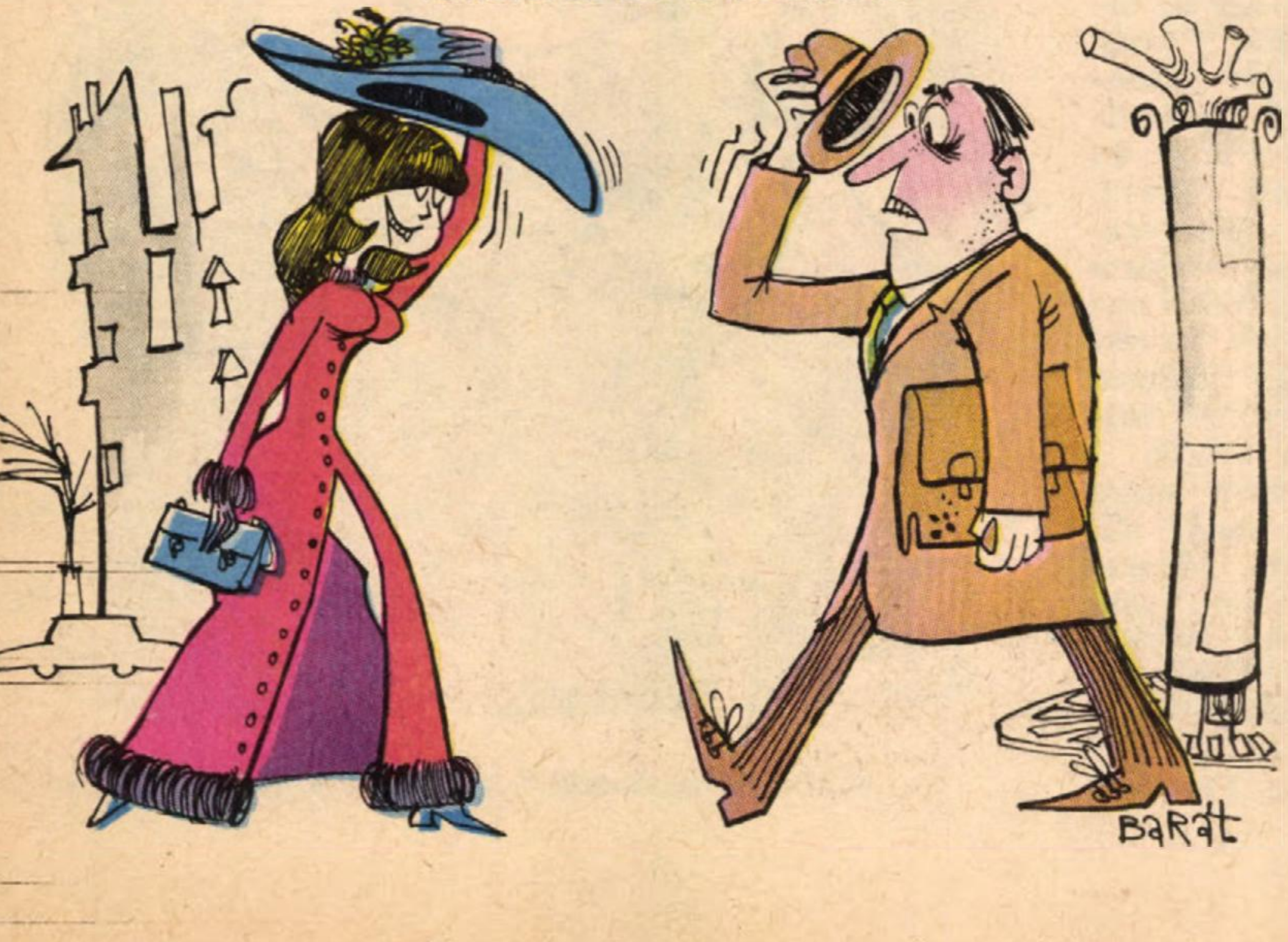

BIZALMAS TÁJÉKOZTATÓ

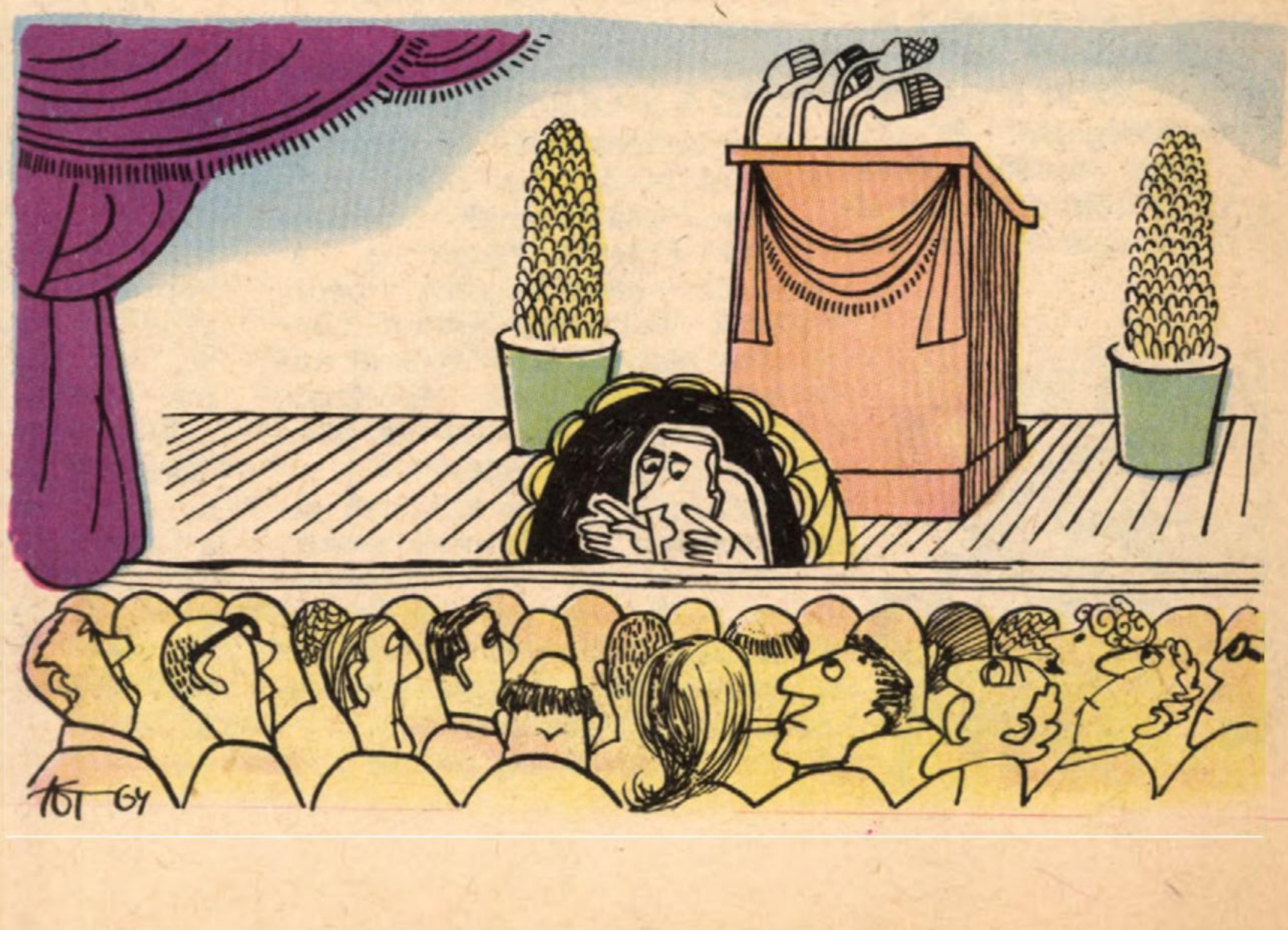

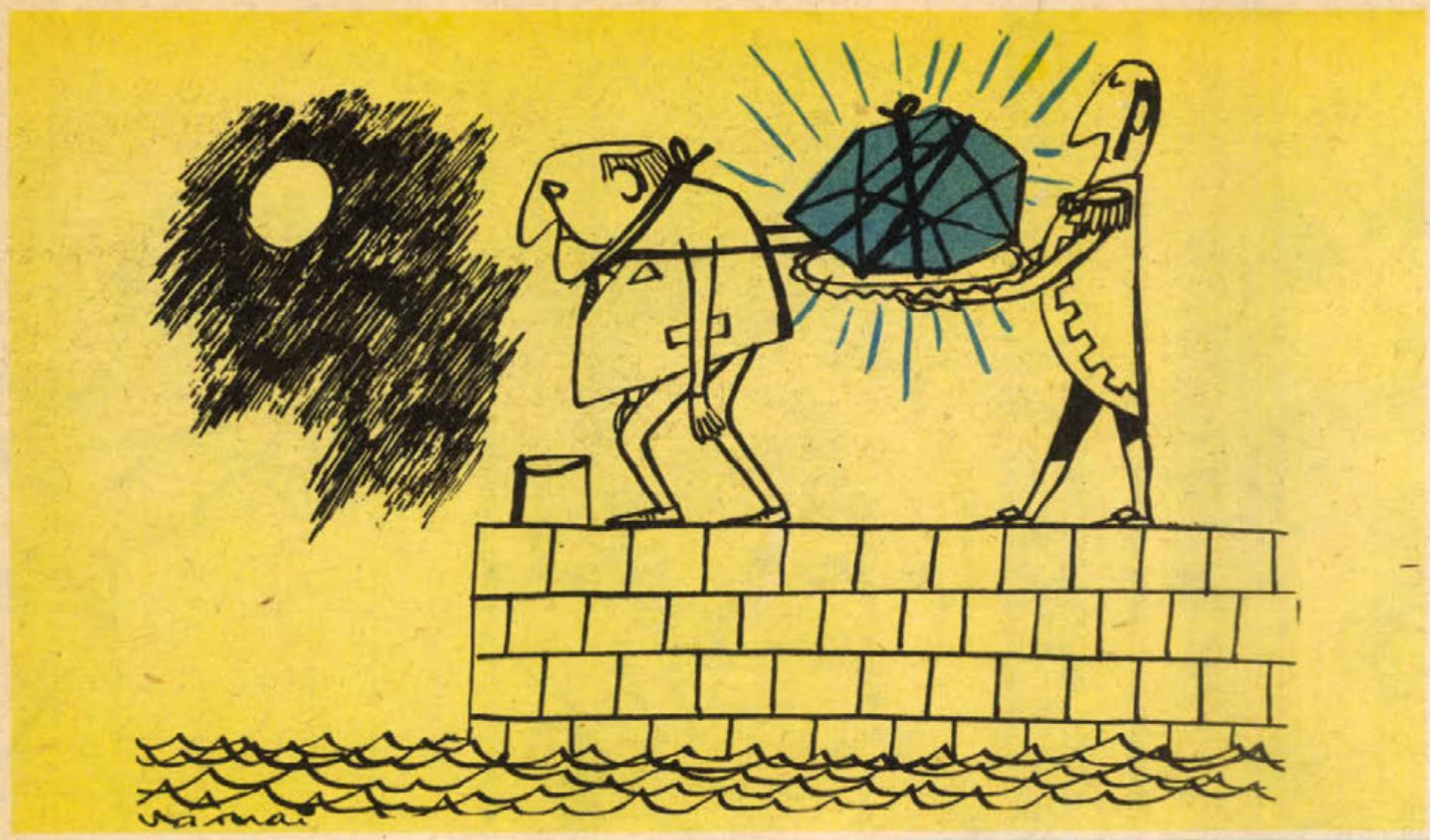

VÁRNAI,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI,
TÓT,
BARÁT,
HEGEDÜS,
SAJDIK

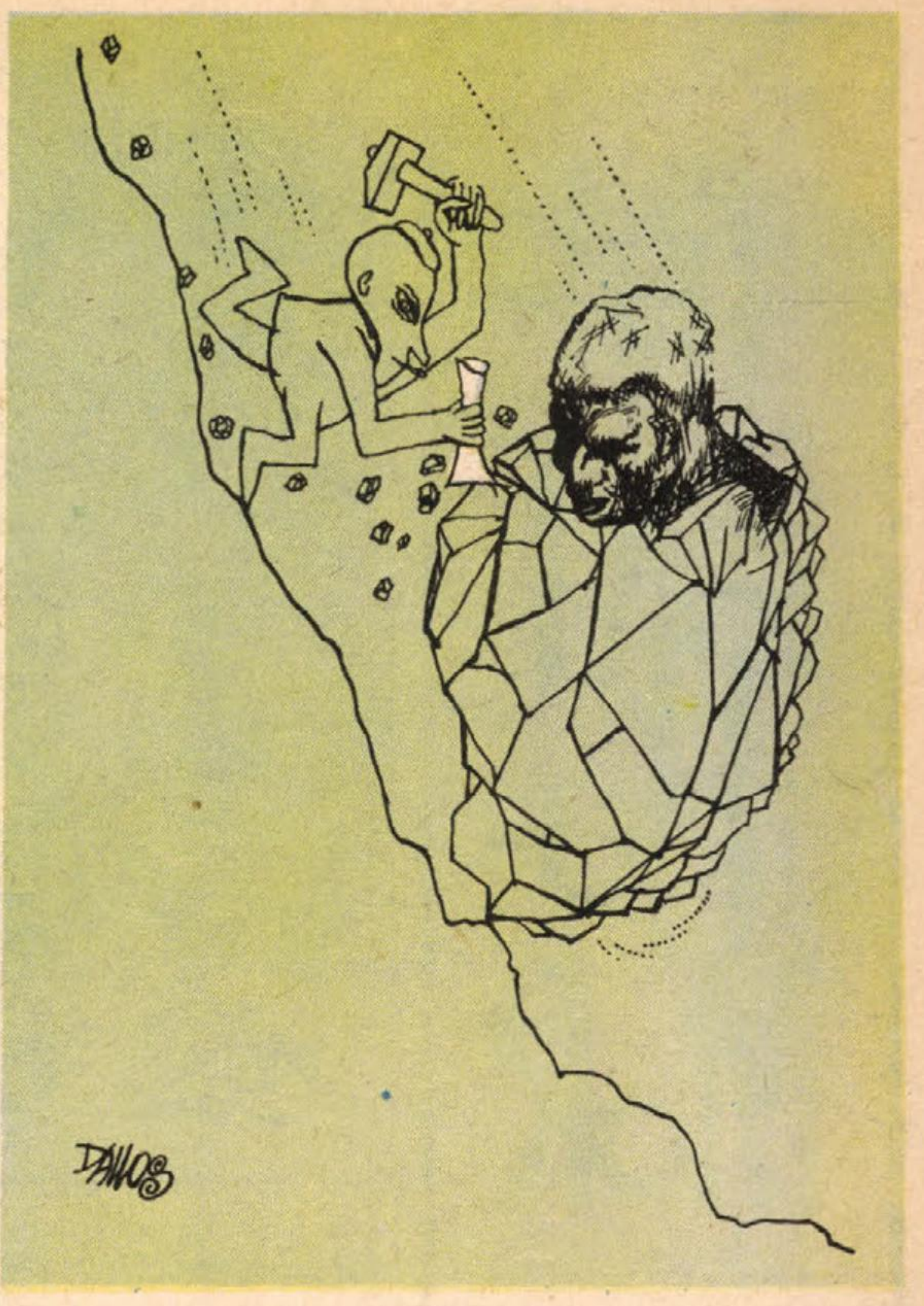

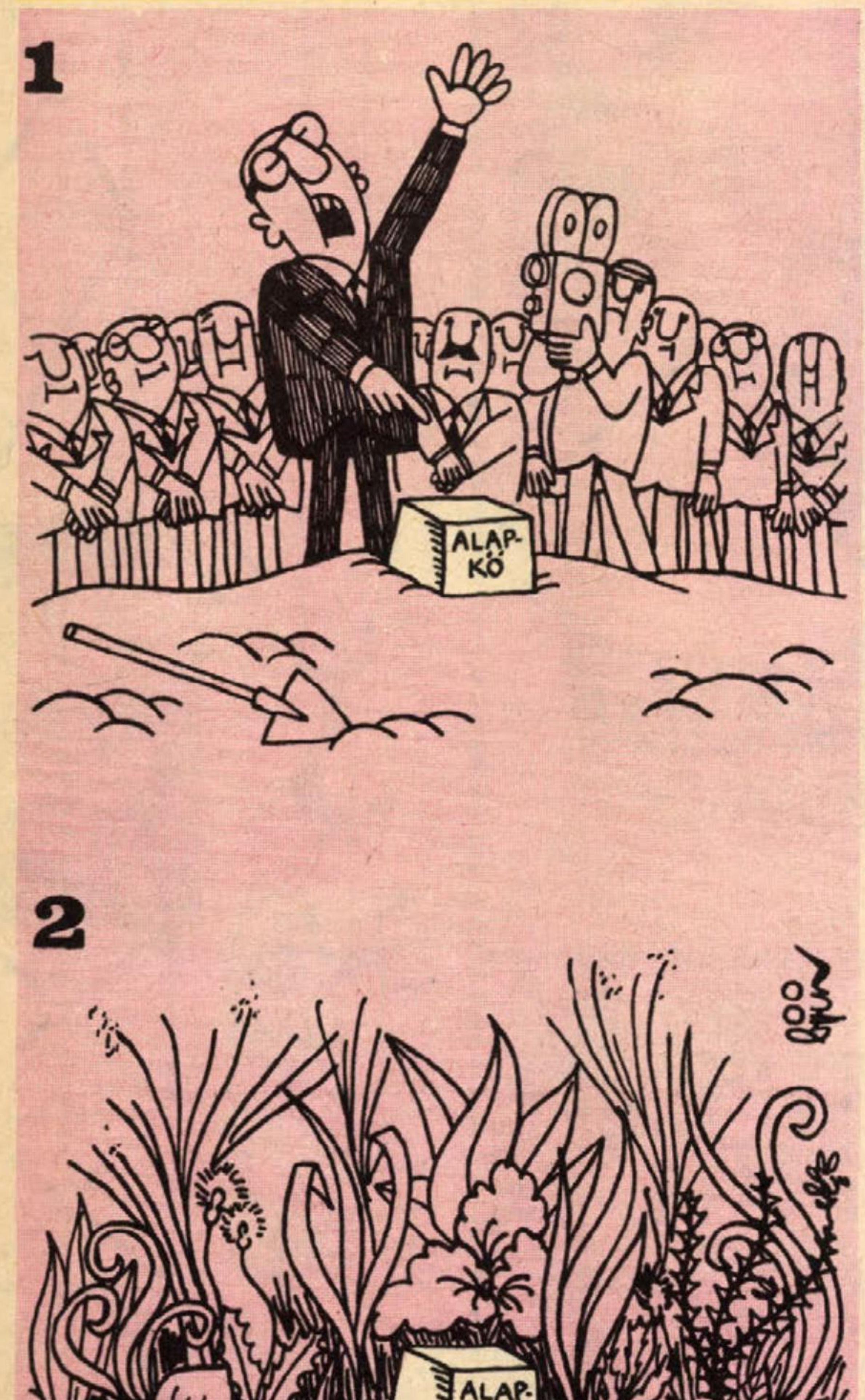
1
ALAP-KŐ
2
Piri
ALAP-KŐ

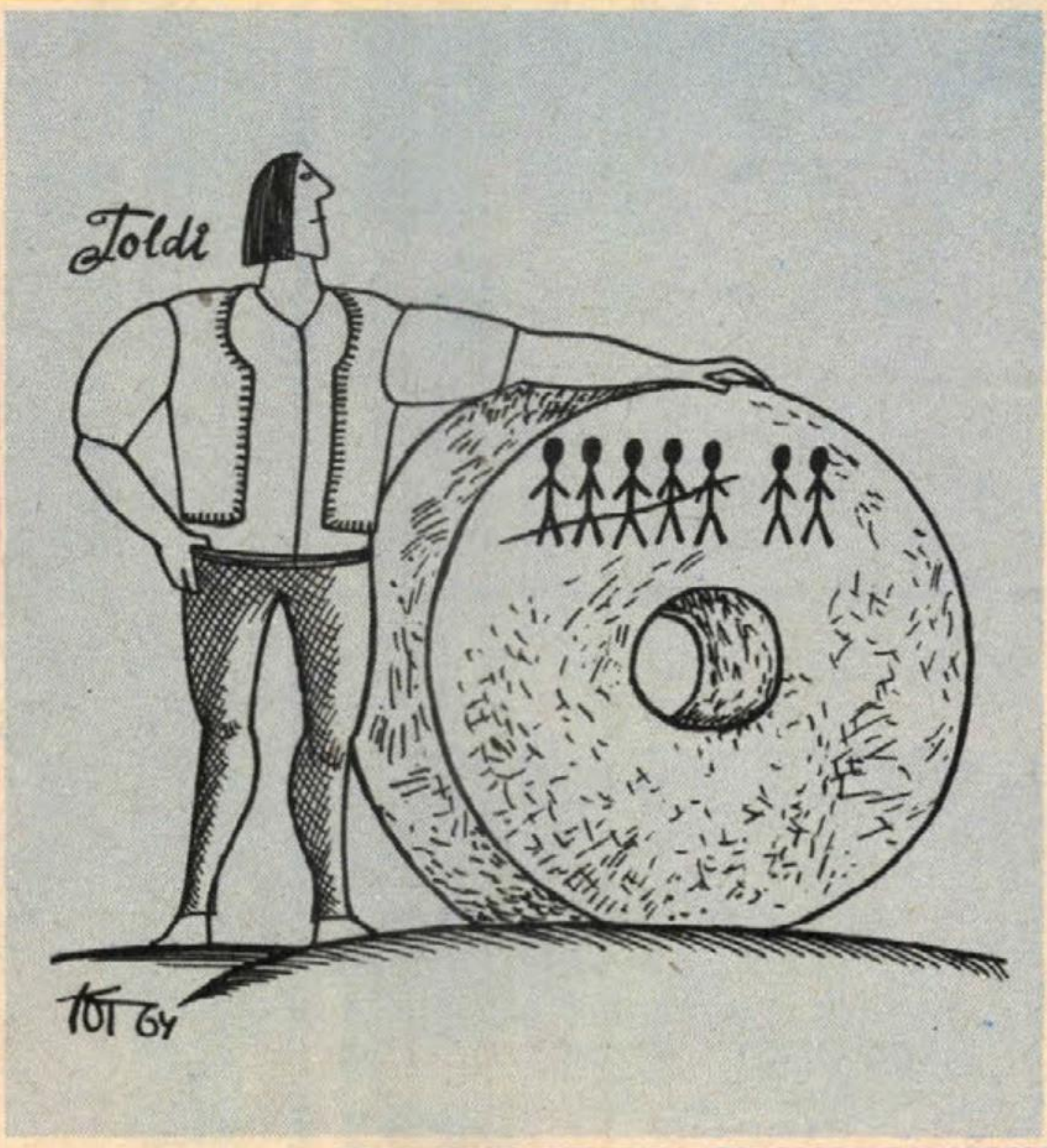
Toldi
TÓT GY

KÖVEK

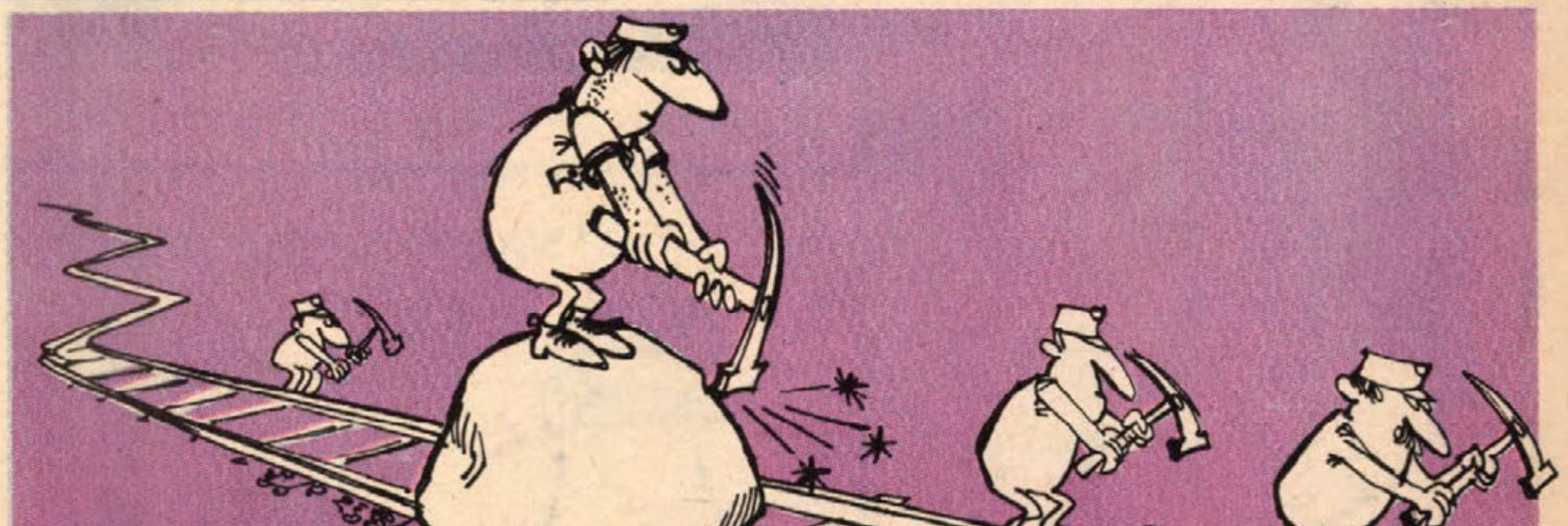

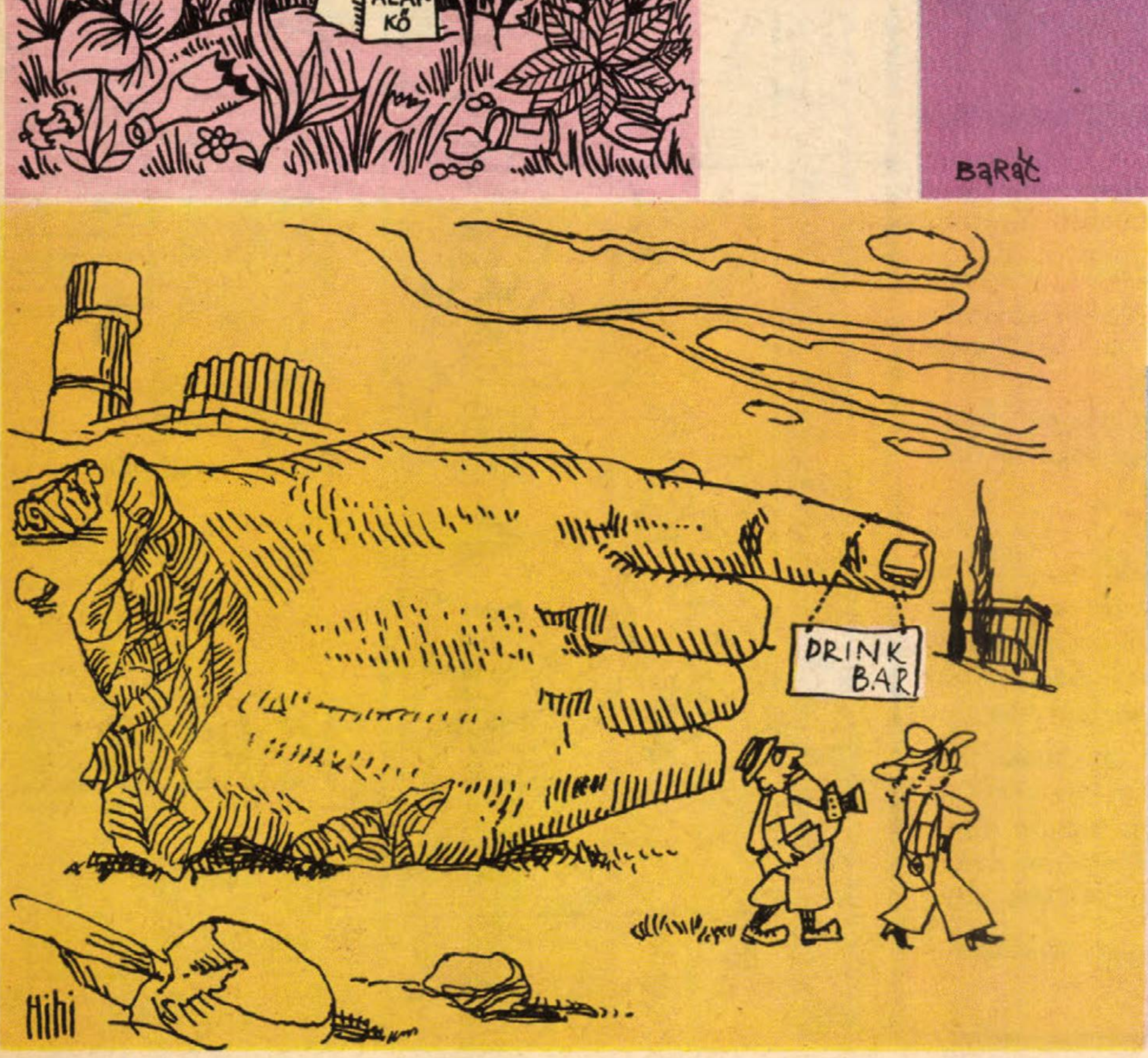
DRINK BAR
Hihi

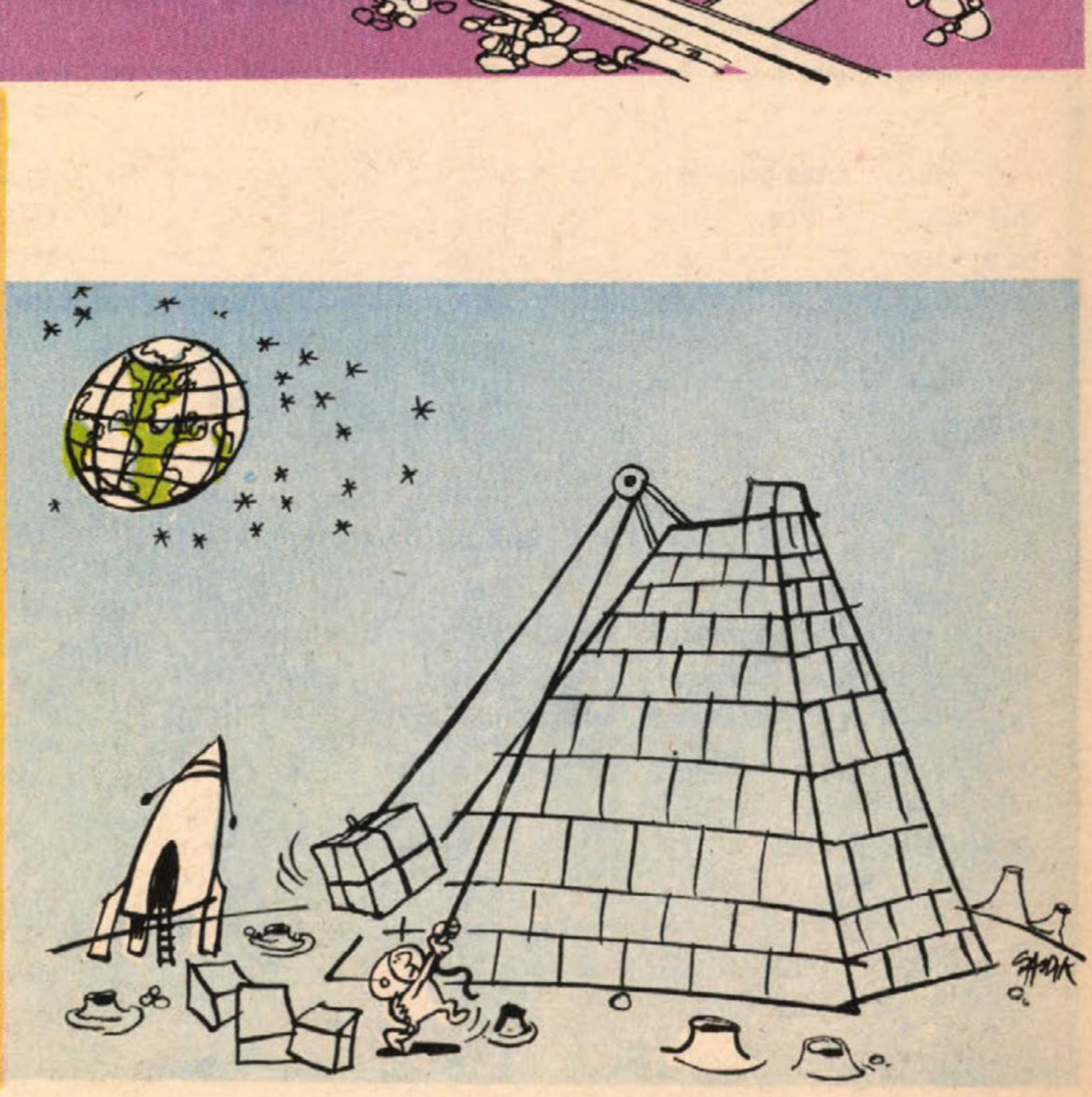

IMPORTHUMOR

TIPIKUS BEOSZTOTT

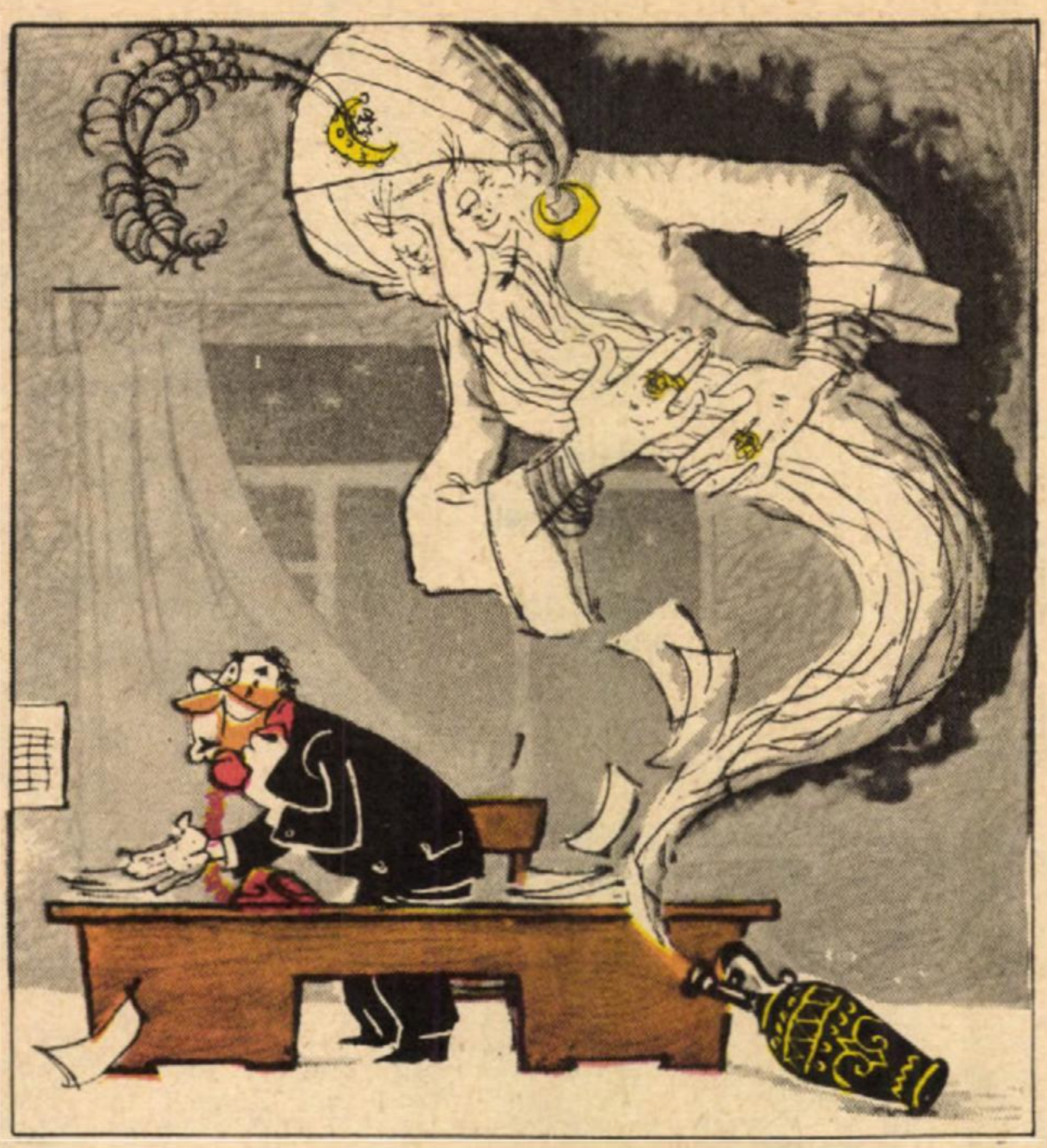

– Ivan Ivanovics! Itt van egy szellem és várja a kívánságaimat. Mi legyen a kívánságom?

(„Krokodil", Moszkva)

JÓ MUNKASZERVEZÉS

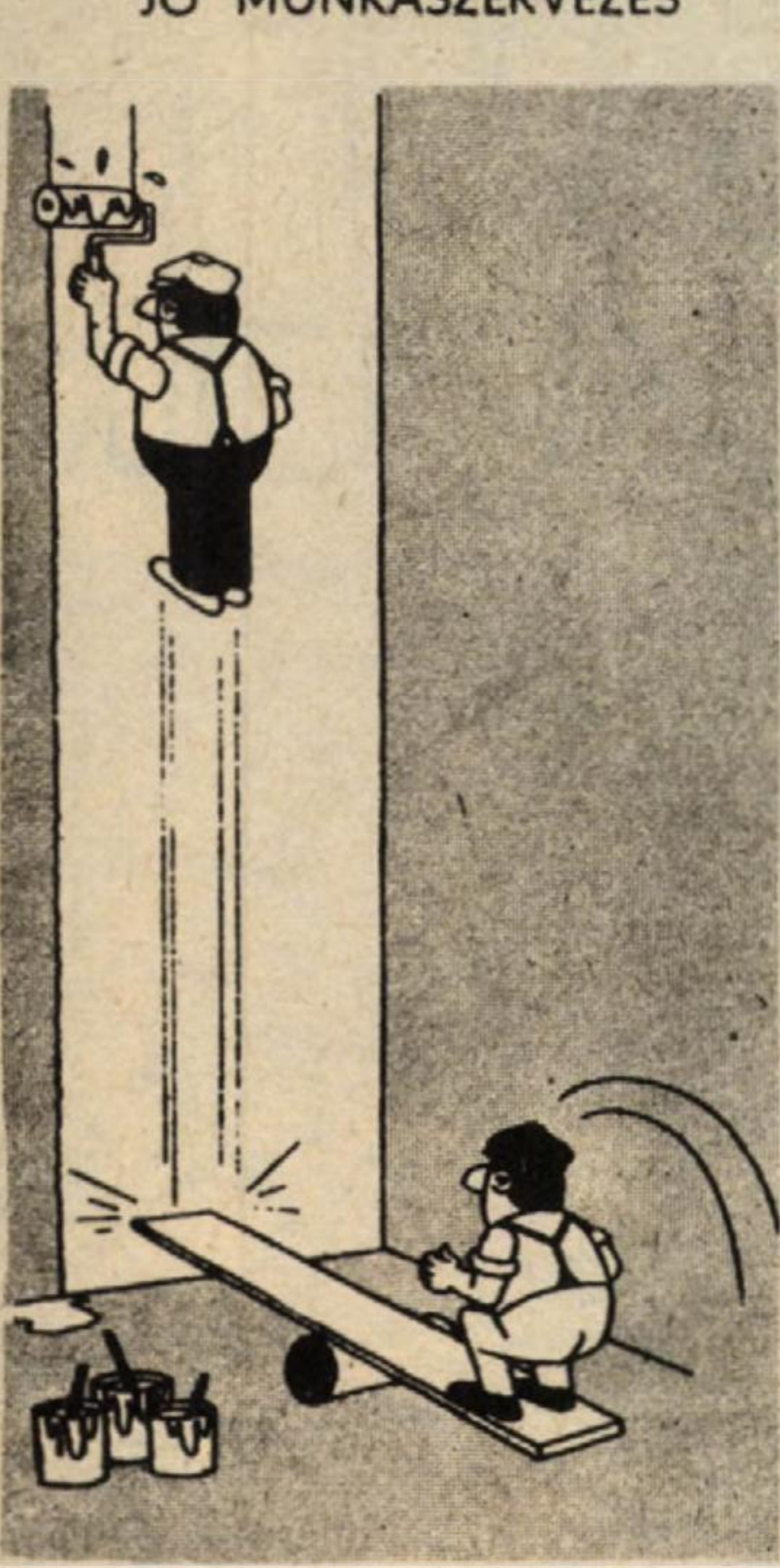

(„Eulenspiegel". Berlin)

EGY KÉRELEM ÚTJA

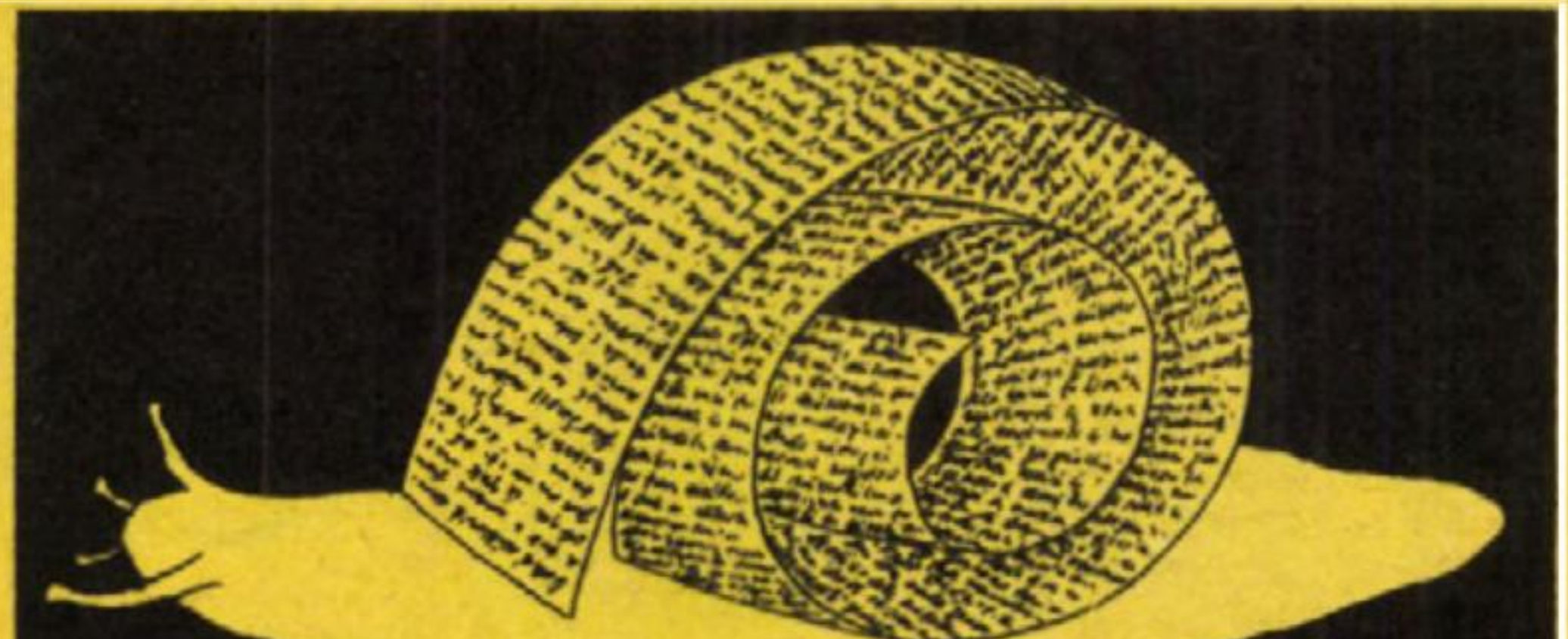

(„Dikobraz", Prága)

BOLONDGOMBA

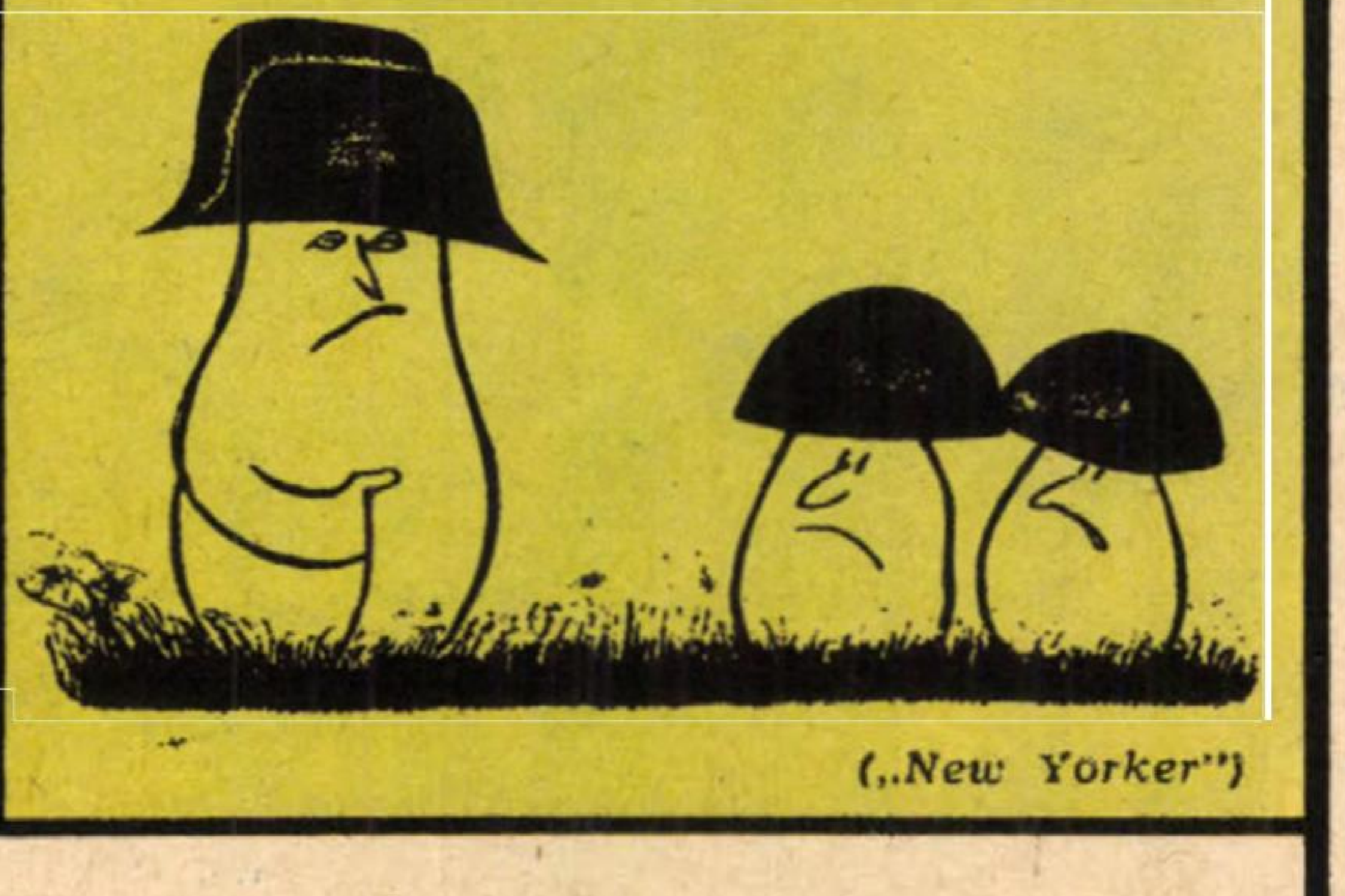

(„New Yorker")

mini mosoly

— Miért mész ki mindig az erkélyre, valahányszor a feleséged énekelni kezd?

— Nem szeretném, ha bárki is azt hinné hogy verem.

•

— Érdekes — mondja egy férfi a barátjának —, miért van az, hogy mielőtt kimondanák a válást, annyit faggatják az embert az okok felől, de a házasságkötés előtt nem kíváncsiak ezekre?

*

Bemegy a vendég egy párizsi szállodába és érdeklődik: vannak-e szabad szobák?

— Két szabad szobánk van — feleli a tulajdonos. — Az egyiket húsz, a másikat harminc frankért kaphatja meg.

— Mi a különbség közöttük?

— A harminc frankosban egérfogó is van.

•

Befejeződött a film, kivilágosodik a nézőtér, egy nő megpillantja a férjét az előtte levő sorban, rápakodik:

— Hát így vigyázol a gyerekekre, akiket a gondjaidra bíztam, amíg én meglátogatom szegény, beteg nővéremet?!

(A moszkvai Krokodilból fordította: K. A.)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

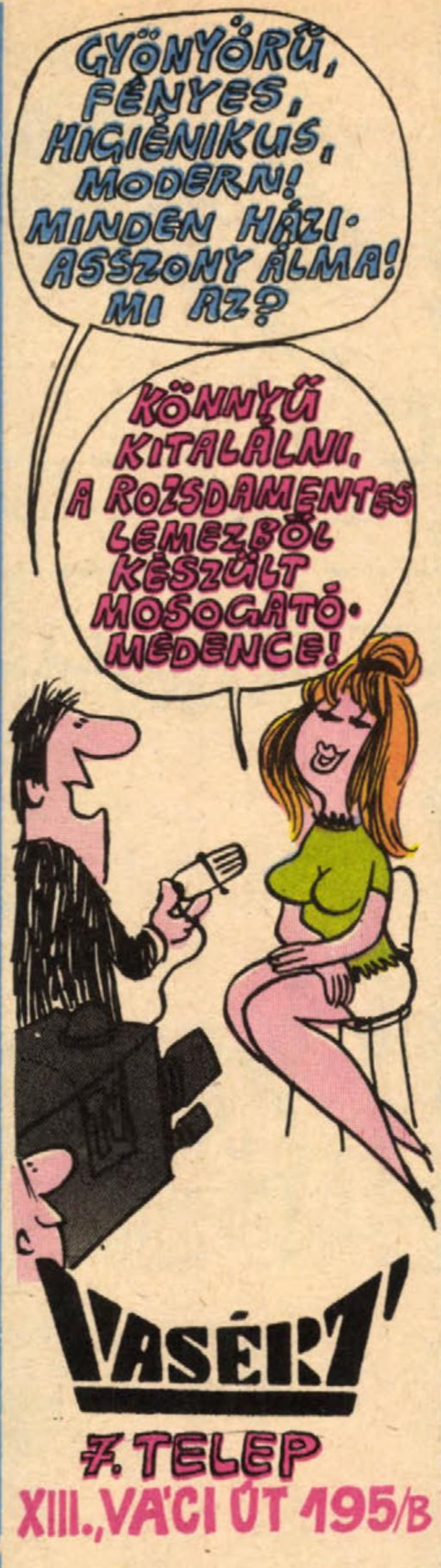
GYÖNYÖRŰ, FÉNYES, HIGIÉNIKUS, MODERN! MINDEN HÁZIASSZONY ÁLMA! MI AZ?
KÖNNYŰ KITALÁLNI, A ROZSDAMENTES LEMEZBŐL KÉSZÜLT MOSOGATÓMEDENCE!
VASÉRT
7. TELEP
XIII., VÁCI ÚT 195/B

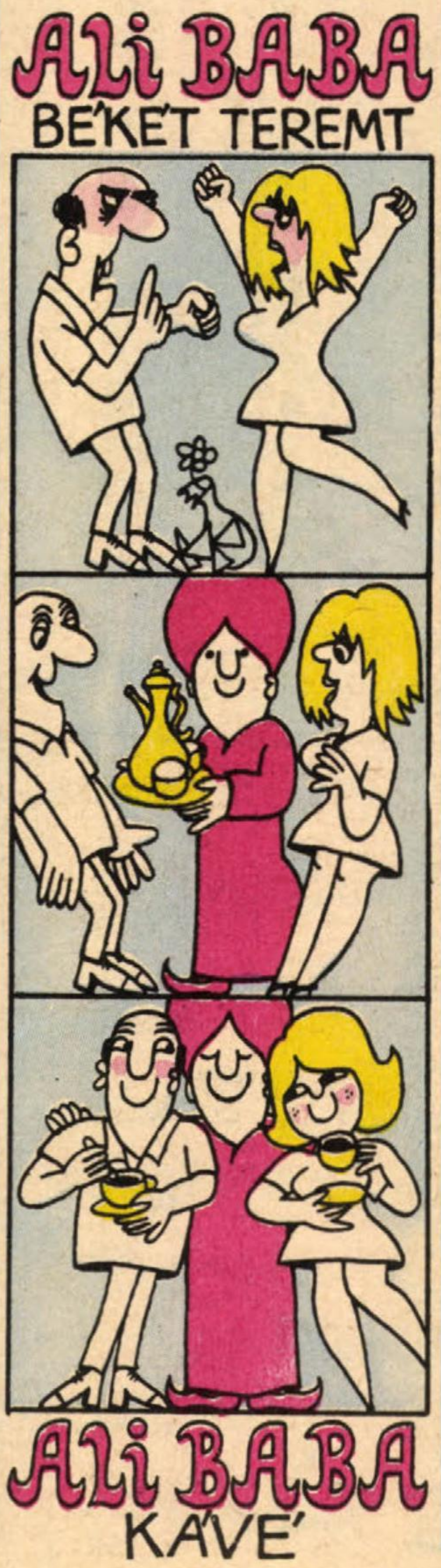
ALI BABA
BÉKÉT TEREMT
ALI BABA
KÁVÉ

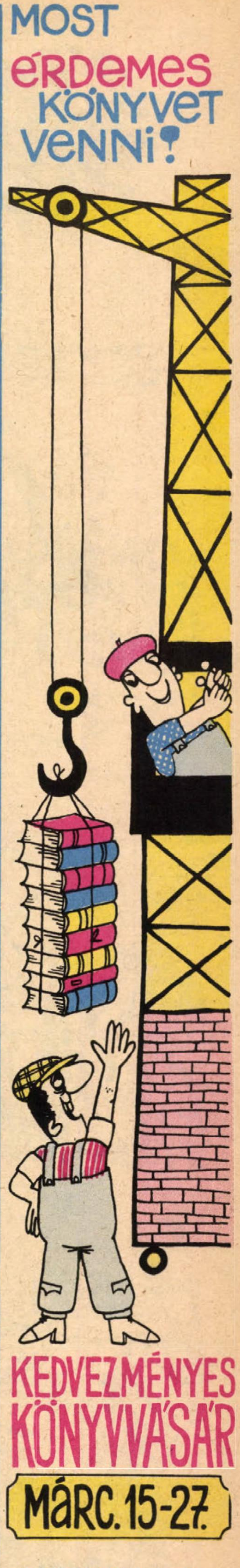
MOST ÉRDEMES KÖNYVET VENNI!
KEDVEZMÉNYES KÖNYVVÁSÁR
MÁRC. 15-27.
KERESSE FEL A MUNKAHELYI KÖNYVTERJESZTŐT!

VAN TANULÓ-BALESET-BIZTOSÍTÁSOM!
JELES
ÁB

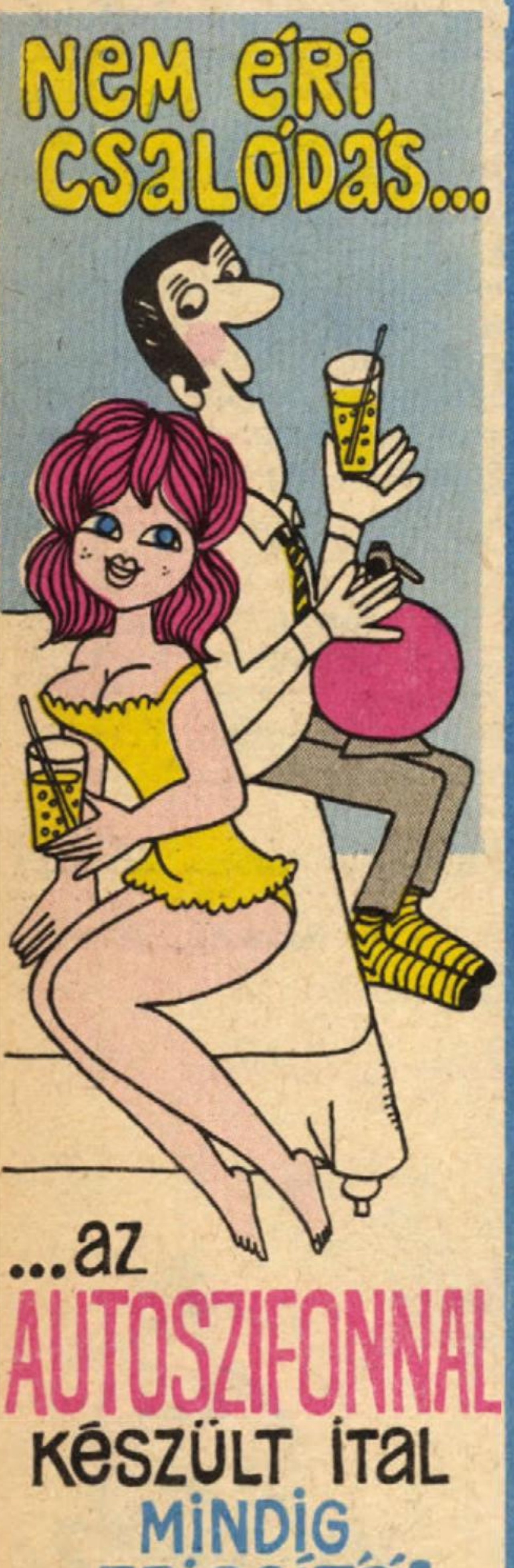

Nem éri csalódás...
...az AUTOSZIFONNAL készült ital mindig frissítő!
GYÁRTJA A HŰTŐGÉPGYÁR

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Az újságírók bosszúja

stern

Az immár 36 éves Brigitte Bardot alaposan megharagudott a mexikói újságírókra.

Miután leereszkedett hozzájuk, hogy kurta-furcsa sajtókonferenciát tartson a Mexikóban forgatott „Rum-runners" című filmje felvételei közben, a francia filmsztár másnap a következőket olvashatta magáról: „Sex-appealje egyáltalán nem vetekedhet Racquel Welch-ével", és: „Úgy vedel, mint egy kefekötő."

Súlyosbodott a helyzet Bardot és az újságírók között, amikor nem akarta engedni, hogy lefényképezzék. Így azután a csalódott fotóriporterek lesből, ráncosan, kialvatlanul fotózták le.

BRIGITTE BARDOT

Lesből fotózták le

A fénykép valóban rossz, de mit várjon az ember egy ráncos, kialvatlan fotoriportertől?

(A „Magyarország"-ból ollózta *Hruby Zoltán, Mezőcsát)*

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

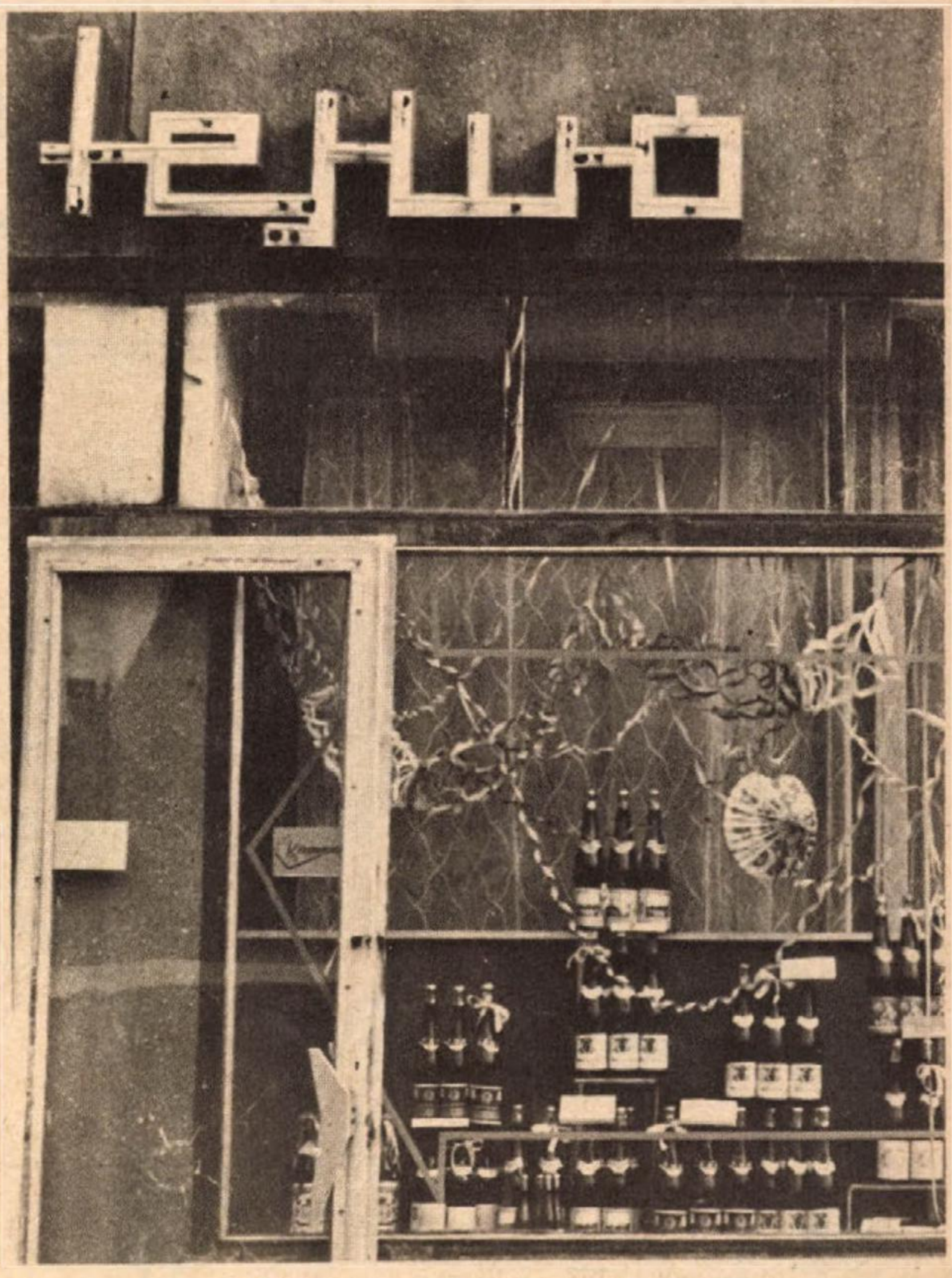

Tejivó az antialkoholizmus jegyében.

(Beküldte: Varga Miklós, Székesfehérvár)

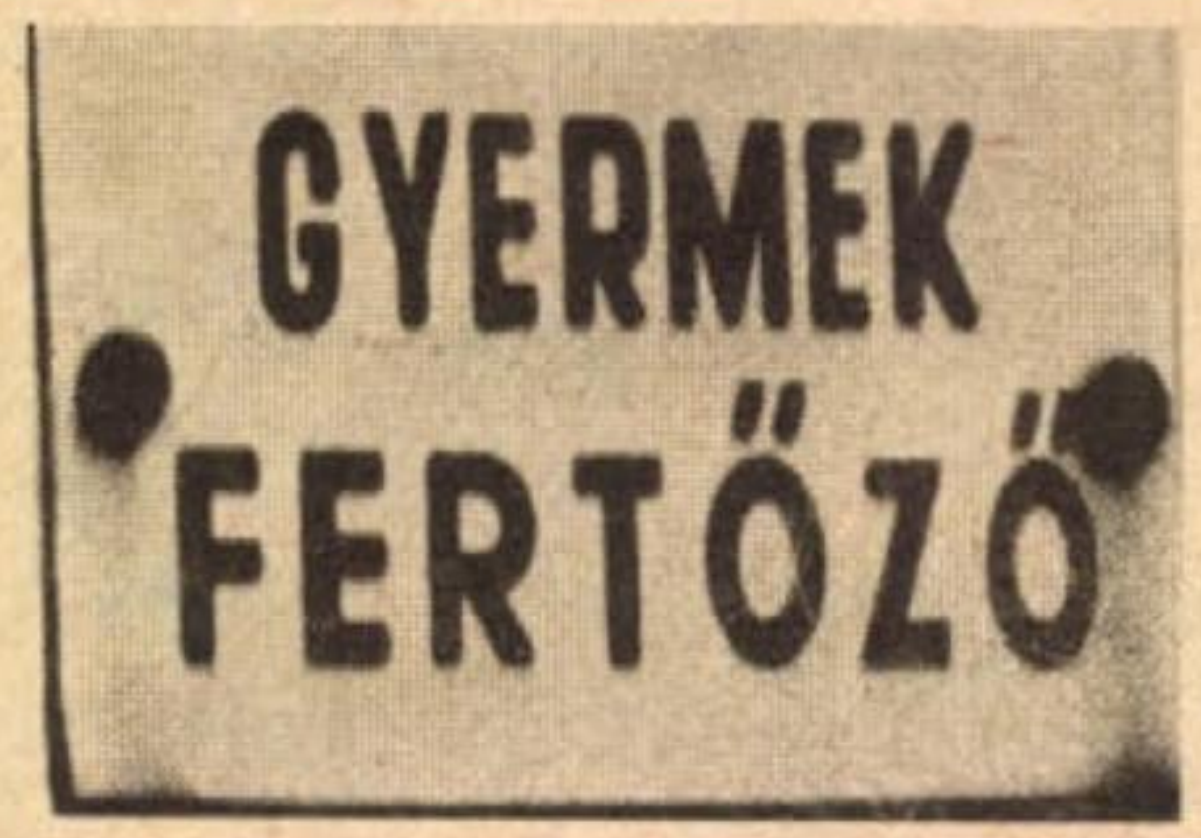

GYERMEK FERTŐZŐ

Miért kell szegény gyerekeket fertőzni és mért pont a pécsi SZTK rendelőintézetében, ahol e táblát elhelyezték?

(Beküldte: Dittrich János, Pécs)

SZILÁNKOK

TÚLZOTT ÓVATOSSÁG

Egy New York-i bankban olyan vészcsengőt szereltek fel, mely akkor is riasztja a rendőrséget, ha a pénztáros nyúl a kasszához.

KARAKÁN VENDÉG

Y. öt napig szomjasan gyalogolt a Szaharában, míg végre elért egy oázist, de a pincérrel visszaküldte a sört, mert nem volt elég hideg.

IDEGESSÉG

Olvasom, hogy idegesek az autóbuszvezetők. Náluk csak egy olyan autóbuszvezető lehet idegesebb, aki éppen nincs szolgálatban és utasként közlekedik egy zsúfolt járaton.

IGÉNYES VEVŐ

— Egy kamaszöltönyt kérek. De valami olyant adjon, amiben nem látszik majd, hogy ötven évvel idősebb vagyok a menyasszonyomnál.

DERÉK JÁRMŰ

Tisztelem és szeretem a repülőgépet, mert ritkán olvashatjuk, hogy egy Boeing 707-es repülőgép elgázolt egy zebrán szabályosan átmenő gyalogost.

ÚTIKÖLTSÉG

Brahovácz meséli:

— Tegnap este a József körúton egy kopottasan öltözött férfi lépett mellém. Dőlt belőle a pálinkaszag. Megragadta a kabátomat, és így szólt: „Drága jó uram! Segítsen egy embertársán. Szeretett kis családomhoz kell utaznom Nagykanizsára. Négy forint ötven hiányzik az útiköltségből. Segítsen rajtam, drága kartársam!" Közöltem vele, óriási szerencséje van. Itt a kocsim. Éppen Nagykanizsára megyek. Szálljon be, szívesen elviszem. Erre dühösen felmordult: „Utálom az autót!" Aztán eltántorgott, hogy egy másik balekot keressen.

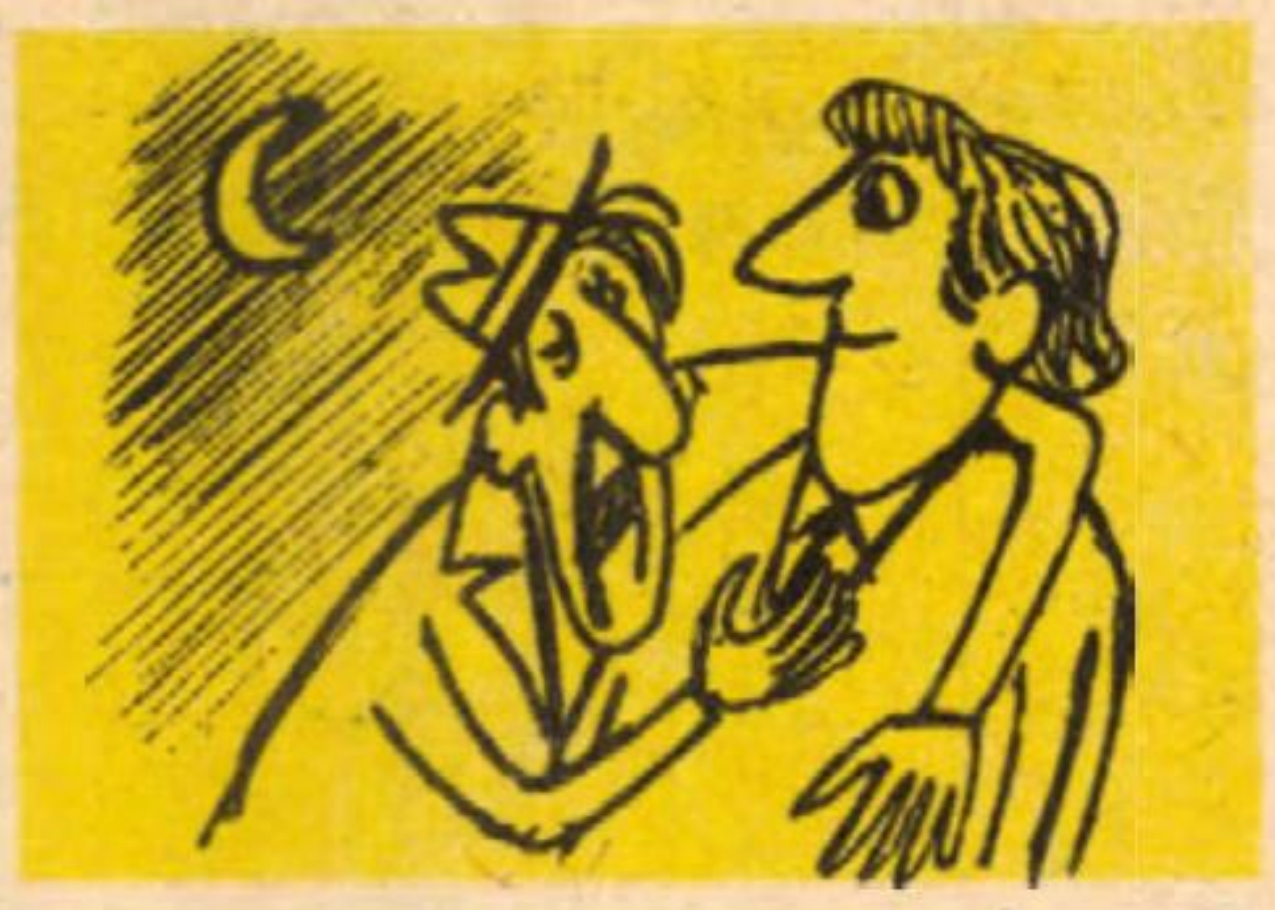

Galambos Szilveszter

VADÁSZKALAND

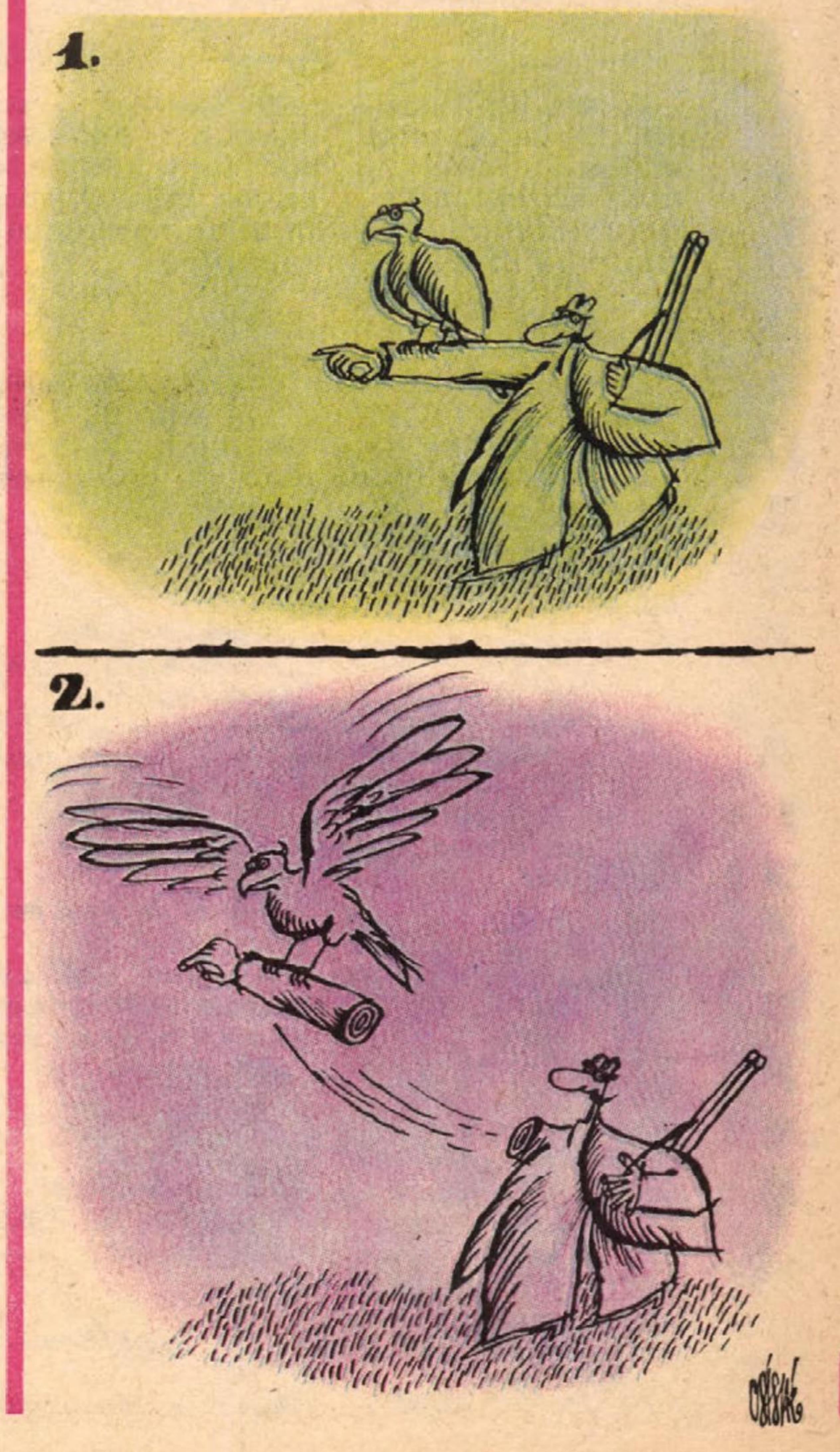

LÁZADÁS

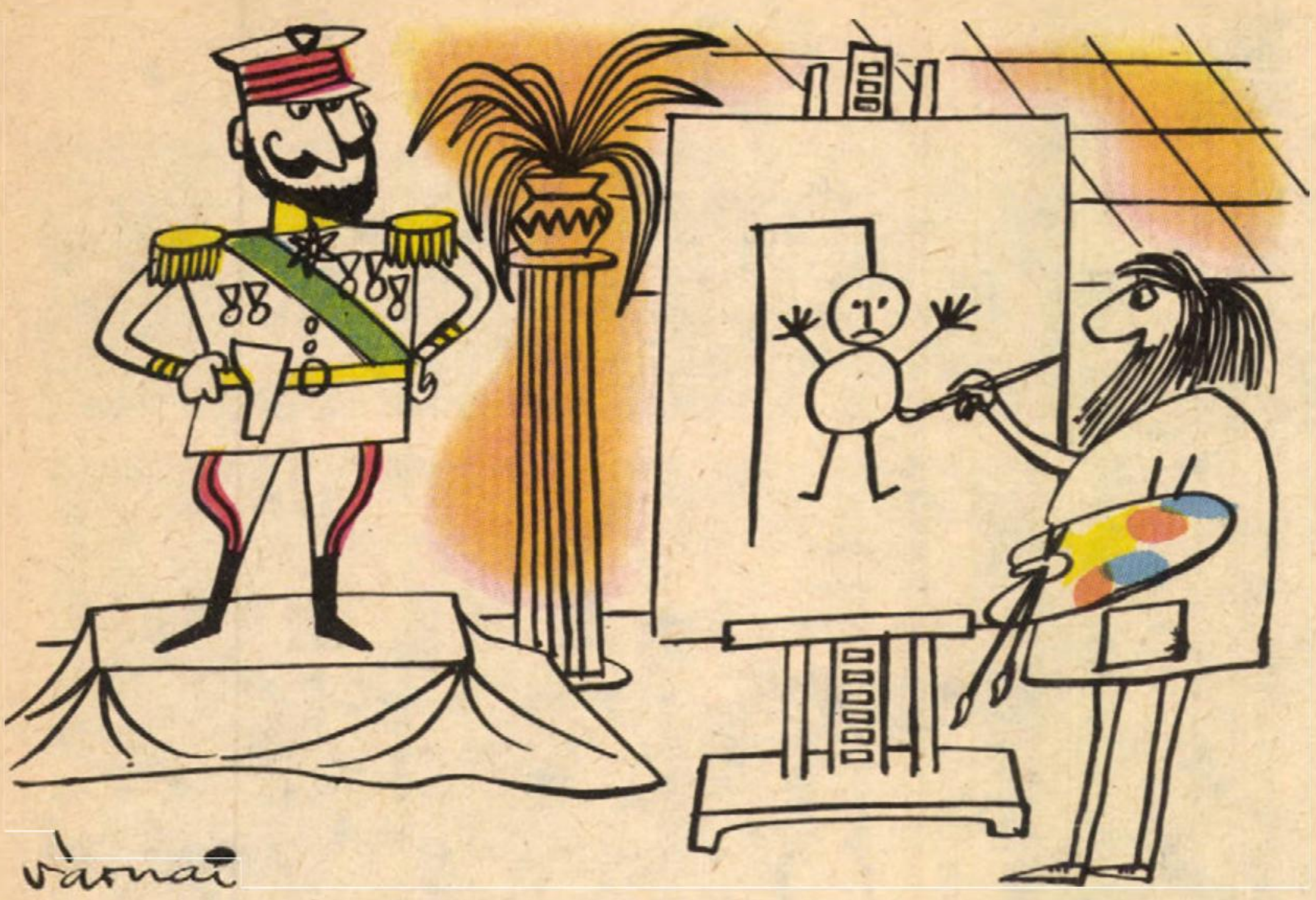

FÉLTÉKENY ASSZONYKA

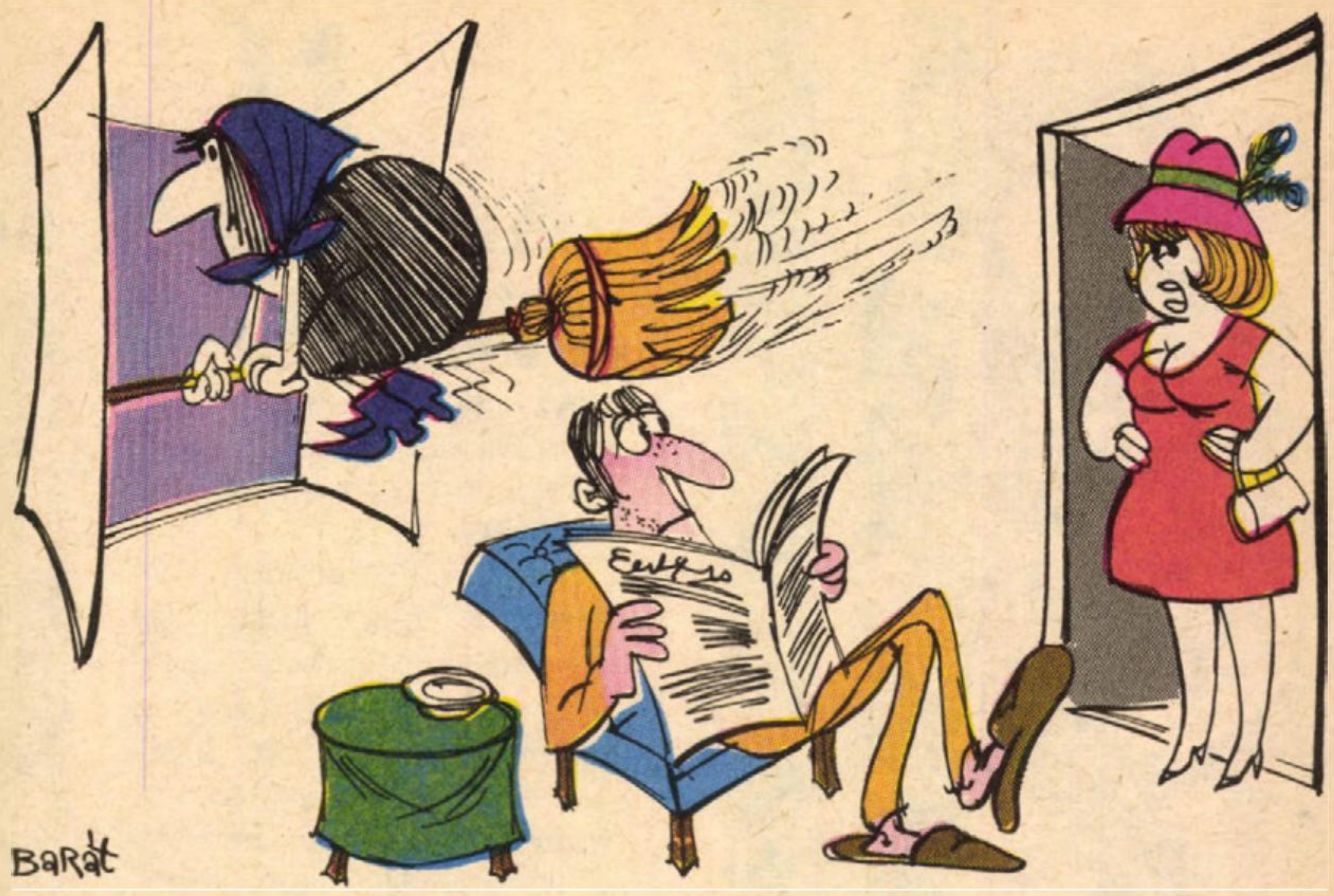

– Meg ne lássam még egyszer, hogy a távollétemben hölgyvendéget fogadsz!...

KORAI GONDOK

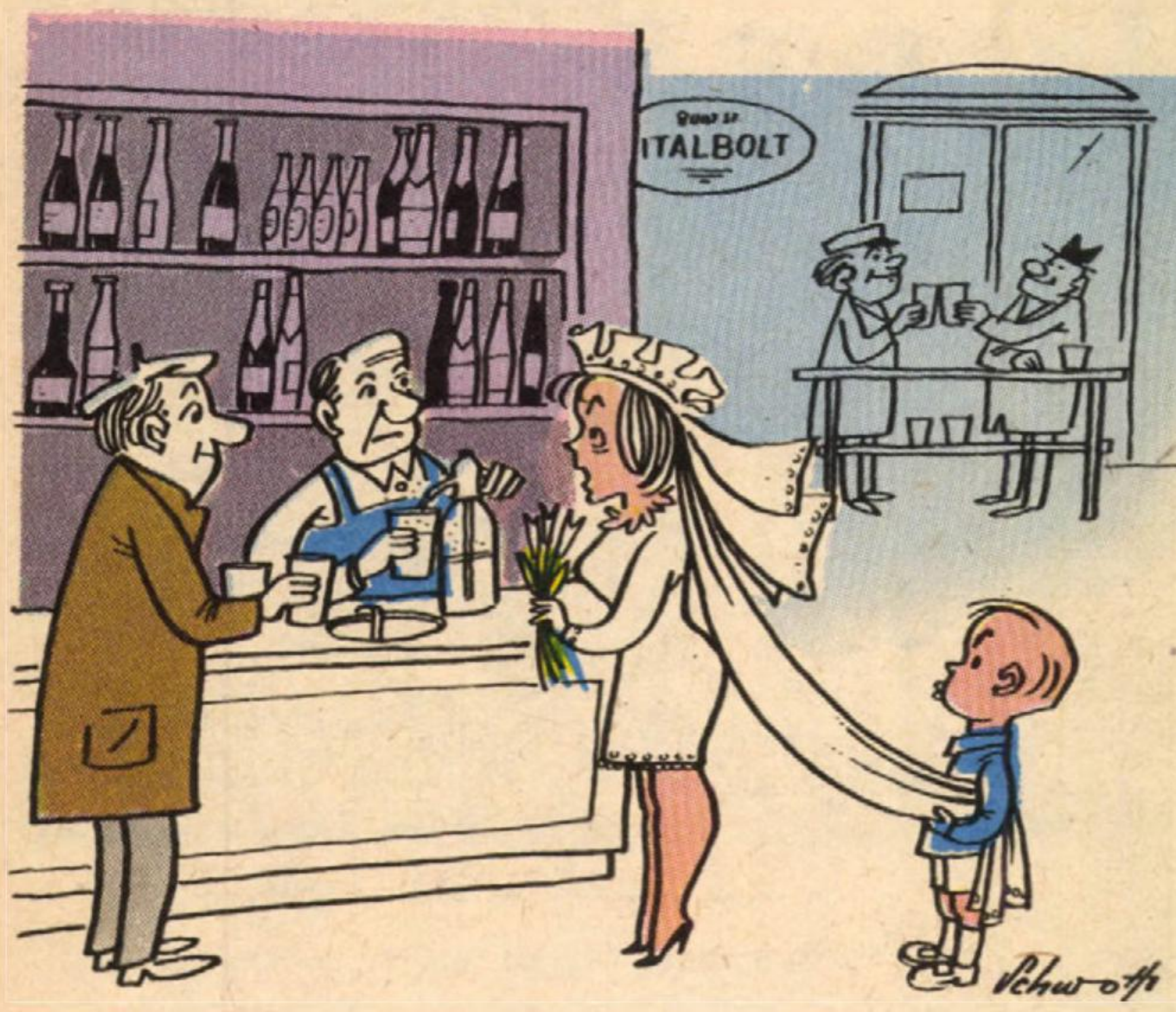

– Nem látták véletlenül a férjemet?...

KÖZÉLETI APRÓSÁGOK

Történelmi fejlődés. Kezdetben vala az őskáosz. Aztán a káosznak egy némileg civilizáltabb formája alakult ki...

*

A nemesség alkonya.

Egy főrangú úr így szólt feleségéhez:

— Adj egy kis spárgát, lelkem, hadd kössem fel a kardomat...

*

Szociális kérdés. Egy gazdag ember sorra járta a szegényeket, és kérte őket, hogy támogassák a gazdagokat.

Jogos kívánság. Atombombánk már van. Most már csak egy megbízható hajnövesztőszert kellene kitalálnunk.

A társadalmi viszonyok fejlődése. Aki nem dolgozik, az ma már alig tud megélni mások munkájából.

*

Őszinte felszólalás. „...Amint az előttem szóló nem mondotta el, úgy én sem mondom el..."

*

Munkásfelvétel.

— Szakmai gyakorlata van?

— Ó, igen... Már oly sok helyen nem dolgoztam!...

*

Így szólt egy ember:

— Olyan lelkiismeretes vagyok, hogy mások helyett sem tudok aludni.

*

Utolsó felhívás:

Legalább mi, Földlakók tartsunk össze!

Szilágyi János

UNOM MAGAMAT

Nem azt akarom mondani, hogy unatkozom; szó szerint értem: unom magamat.

Borzasztóan unalmas, hogy valahányszor belenézek a tükörbe, mindig ugyanazt az ábrázatot látom. Azt mondhatná erre valaki: ne nézzek tükörbe. Jó vicc. Nem tudok vakon borotválkozni!

Unom magamat, mert állandóan velem vagyok. Kívülről ismerem már saját gondolataimat, unom azt is, hogy ha belefogok valaminek az elmesélésébe, tudom előre a poént. Soha semmi váratlan.

Unom magamat. Folyton ugyanazok a jó és rossz közérzetek, mindig minden ugyanott fáj, semmi változatosság. A meszesedés mindig ugyanazon a helyen mutatkozik, ha jobb karomat félkör alakban hátracsavarom, fáj. A bal karom soha. De az ember úgy búvik bele a télikabátjába, hogy a jobbal kezdi. Egy kis fekete pont állandóan ott lebeg a bal szemgolyómon, mintha úszna. Mindig ugyanott, ugyanúgy. És nyilall valami a jobb térdem alatt. Uncsi.

A fürdőszobában mindig ugyanabban a sorrendben végzem a fogmosást, majd a kézmosást, aztán jön a nyak, a fül, satöbbi. A hajamat, ami még megmaradt belőle, pontosan ugyanazokkal a mozdulatokkal fésülöm hátra. S megfigyeltem, hogy a törülközéskor mindig a vállamon kezdem a szárítkozást, onnan megyek át a mellre. És állandóan kifelejtem a fülemet, azt utólag kell vízhatlanítani.

Egy becsületes munkában töltött hosszú életen át unom a sárgarépát, továbbá a fokhagymát, s ugyanazzal a lelkesedéssel kedvelem az almás rétest. Unalmas. Egyszer jönne meg kedvem a sárgarépára! De nem. Reménytelenül ugyanaz az ízlésem. Hasonlóképpen képtelen vagyok megkedvelni a pepita nyakkendőt. Jobban szeretem a simát, a minta nélkülit. Nőknél nem kedvelem a maxit, s ez így megy mindig. Ízlésem annyira állandó jellegű, hogy oda se kell figyelnem, kívülről tudom, mi tetszik nekem, mi nem. Milyen unalmas például, hogy emberemlékezet óta jobban szeretek karosszékben ülni, mint fatönkön. Még véletlenül se fordítva.

Végtelenül unalmas, hogy ha nekem tetsző nővel találkozom, megfordulok utána. Hogy képtelen vagyok megkedvelni az alacsony, molett típust, inkább a magas szőkékhez vonzódom. Istenem, mióta megy ez már így! Csupa beidegzettség, megrögzöttség, semmi meglepő fordulat, semmi változatosság. Unom, hogy mindig ugyanolyan kevés a pénzem, mindig ugyanazok az ábrándjaim, unom, hogy télen általában fázom, nyáron általában melegem van, unom, hogy egy vagyok a milliónyi pesti lakos között, holott jobban szeretnék például fáraó lenni, akinek piramisát milliók építik fel.

*

Nem furcsa? Tegnap éjjel azt álmodtam, hogy II. Ramszesz vagyok, a fáraó. És arra ébredtem fel, hogy mint fáraó is unom magamat.

Hát most merre tovább?

Szánthó Dénes

TANULT A „DAKTARI"-BÓL

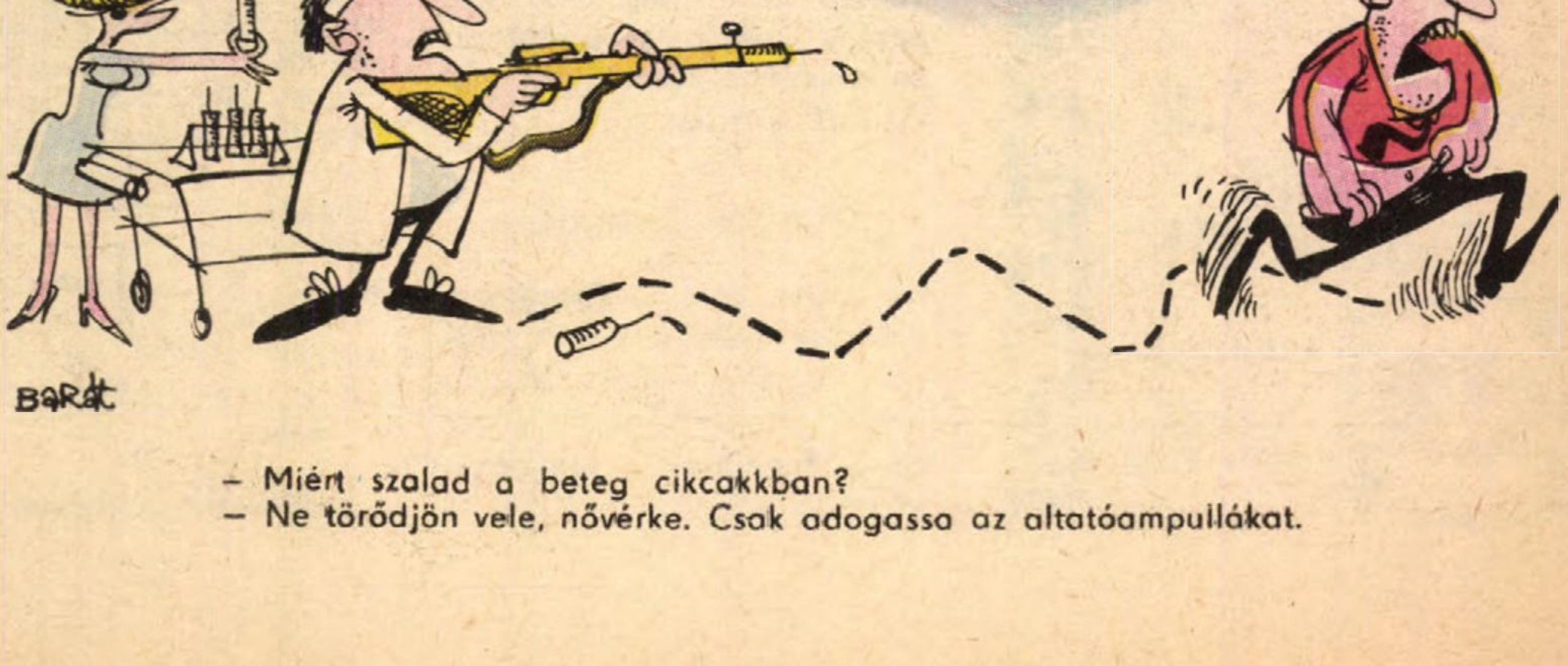

– Miért szalad a beteg cikcakkban?
– Ne törődjön vele, nővérke. Csak adogassa az altatóampullákat.

SZEMREHÁNYÁS

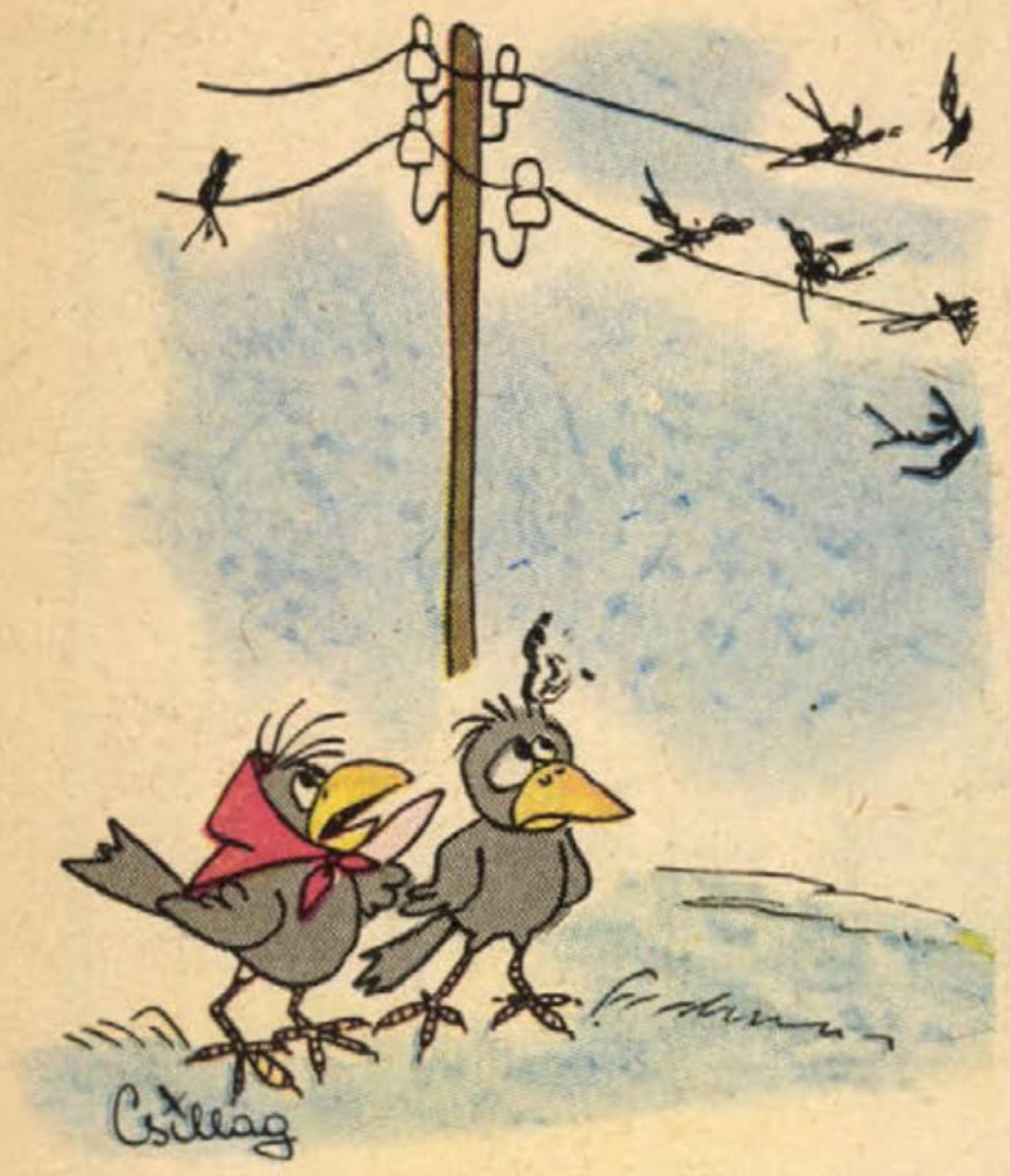

– Csak te vagy olyan mamlasz, hogy nem tudsz egy külföldi útra összespórolni . . .

RÉBUSZ

166. rejtvényünk megfejtése:

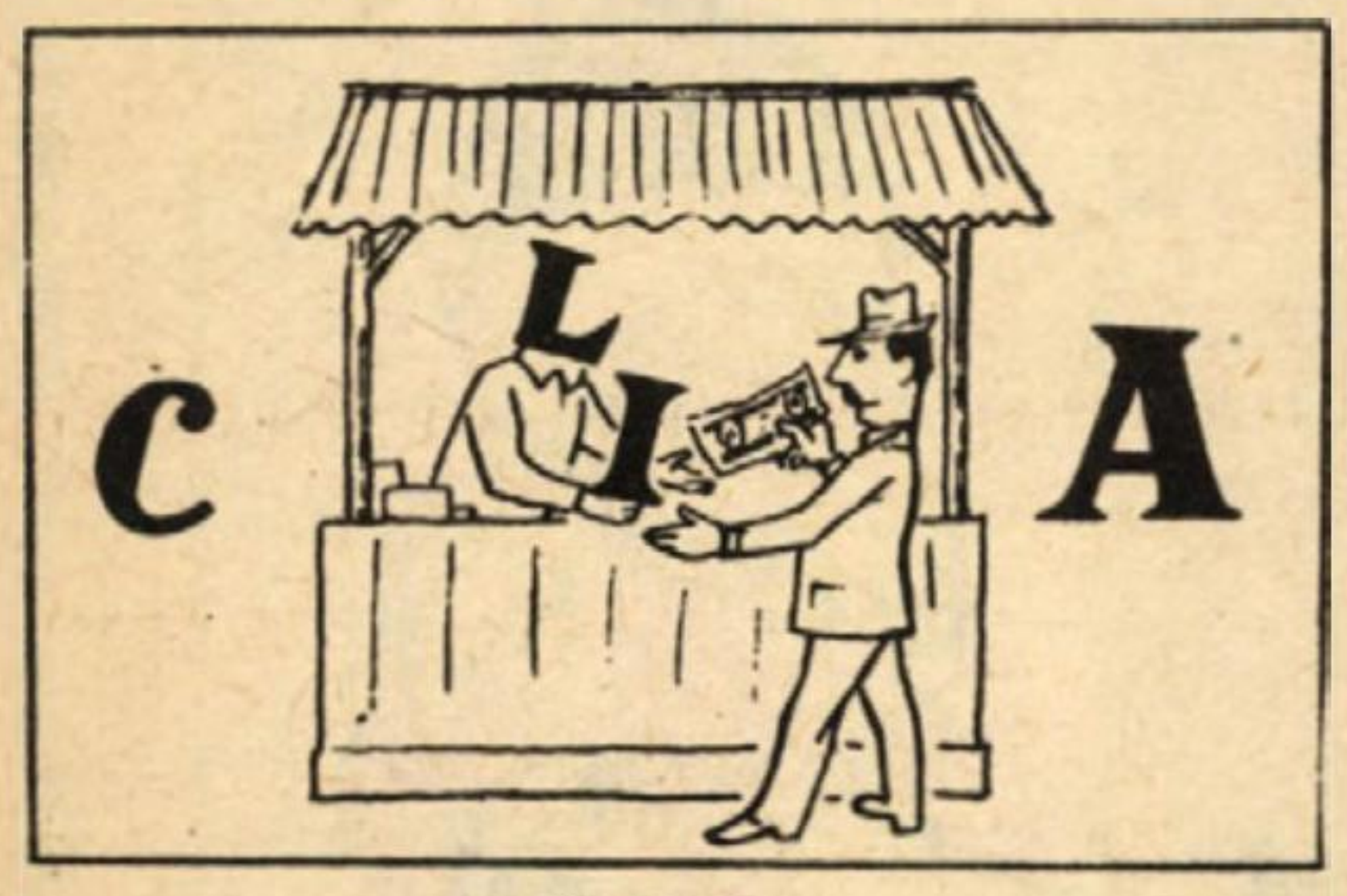

Citadella

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Illés Károlyné, Putnok, Kossuth L. u.
Bod Lajos, Békéscsaba, III., Szív u. 6.
Kun Zoltánné, Bp. I., Attila u. 12.

168. REJTVÉNYÜNK

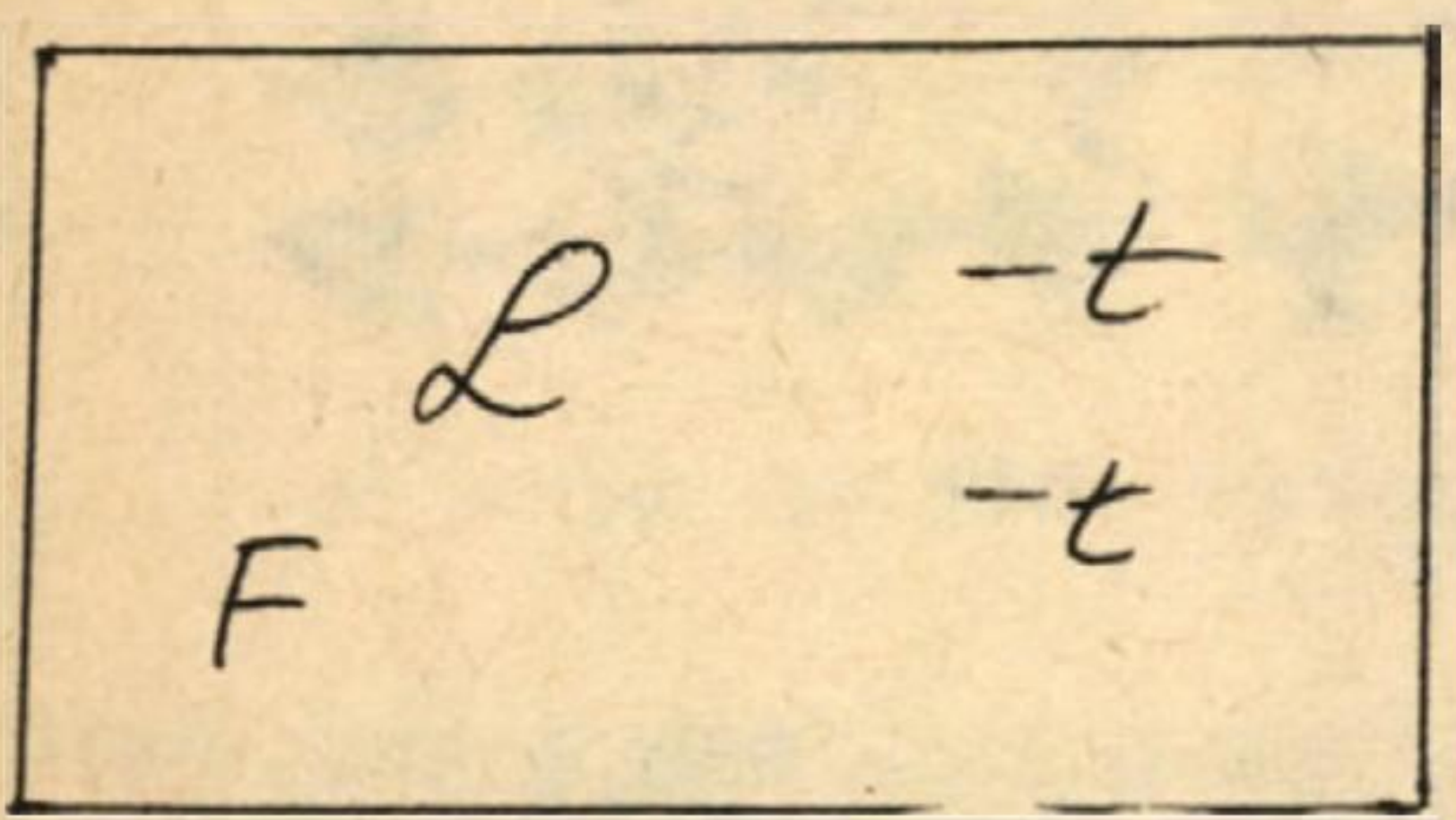

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2308/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással. Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

KORTÜNET

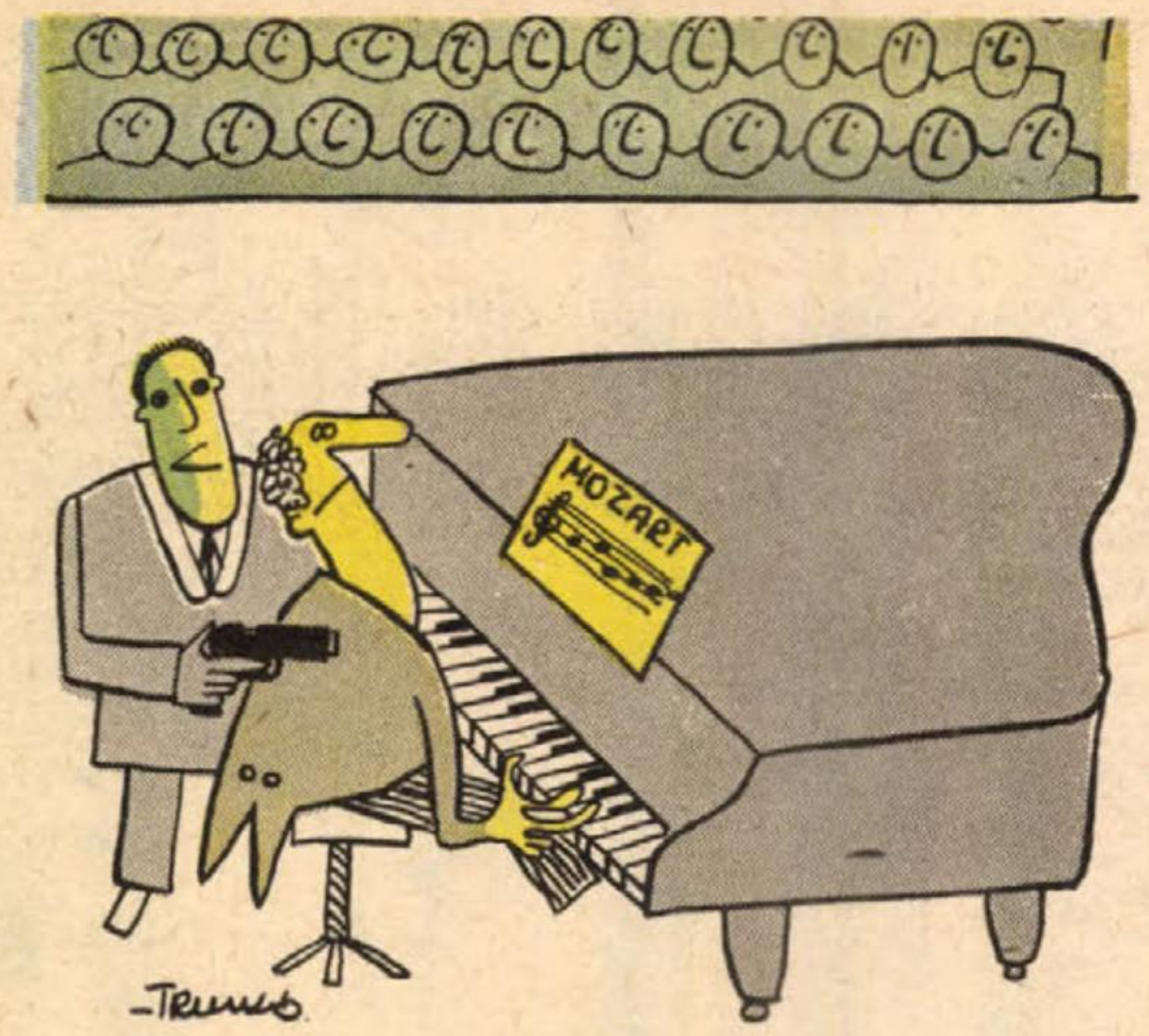

– Azonnal játsszon valami Bachot.

SZELES IDŐ

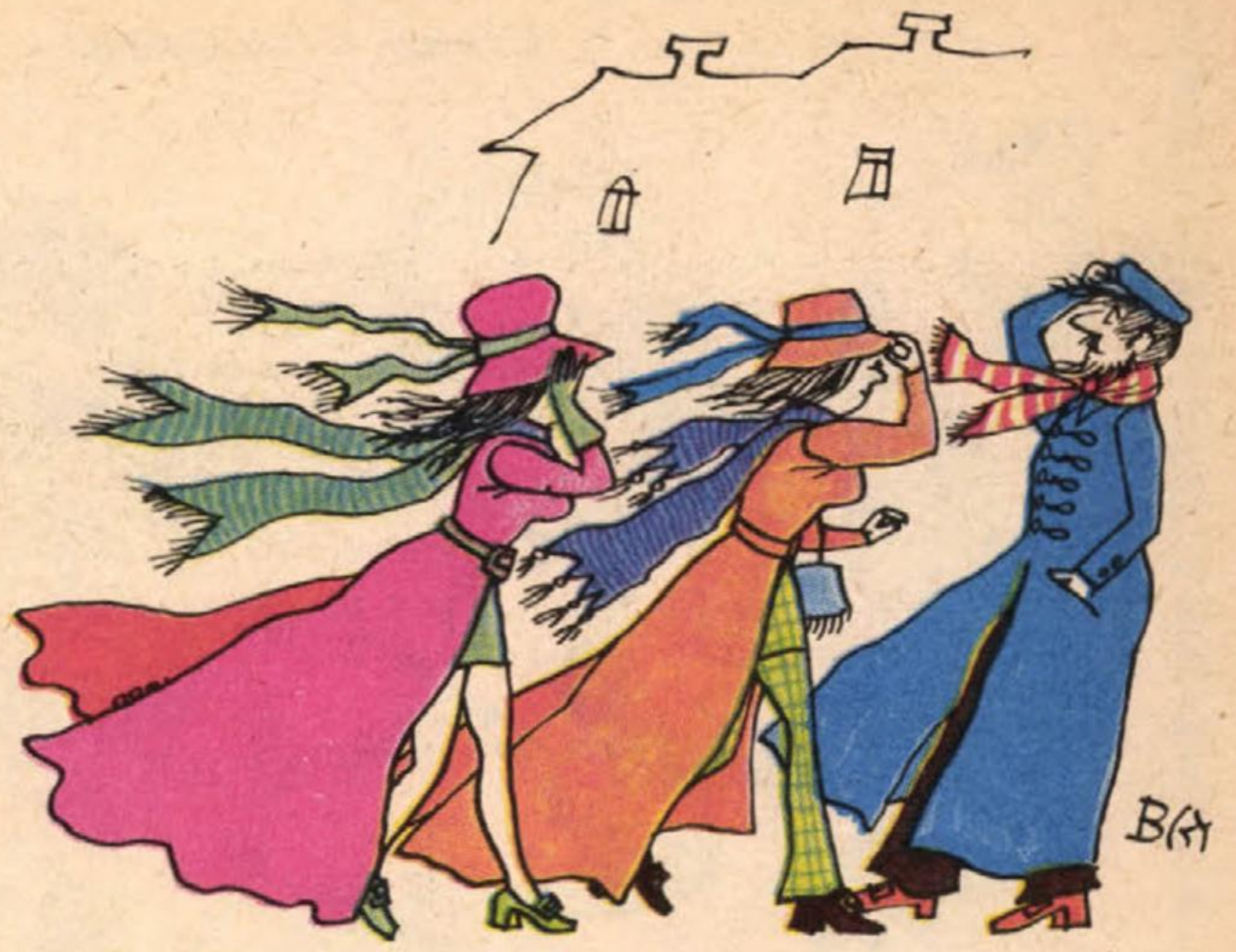

FODRÁSZNÁL

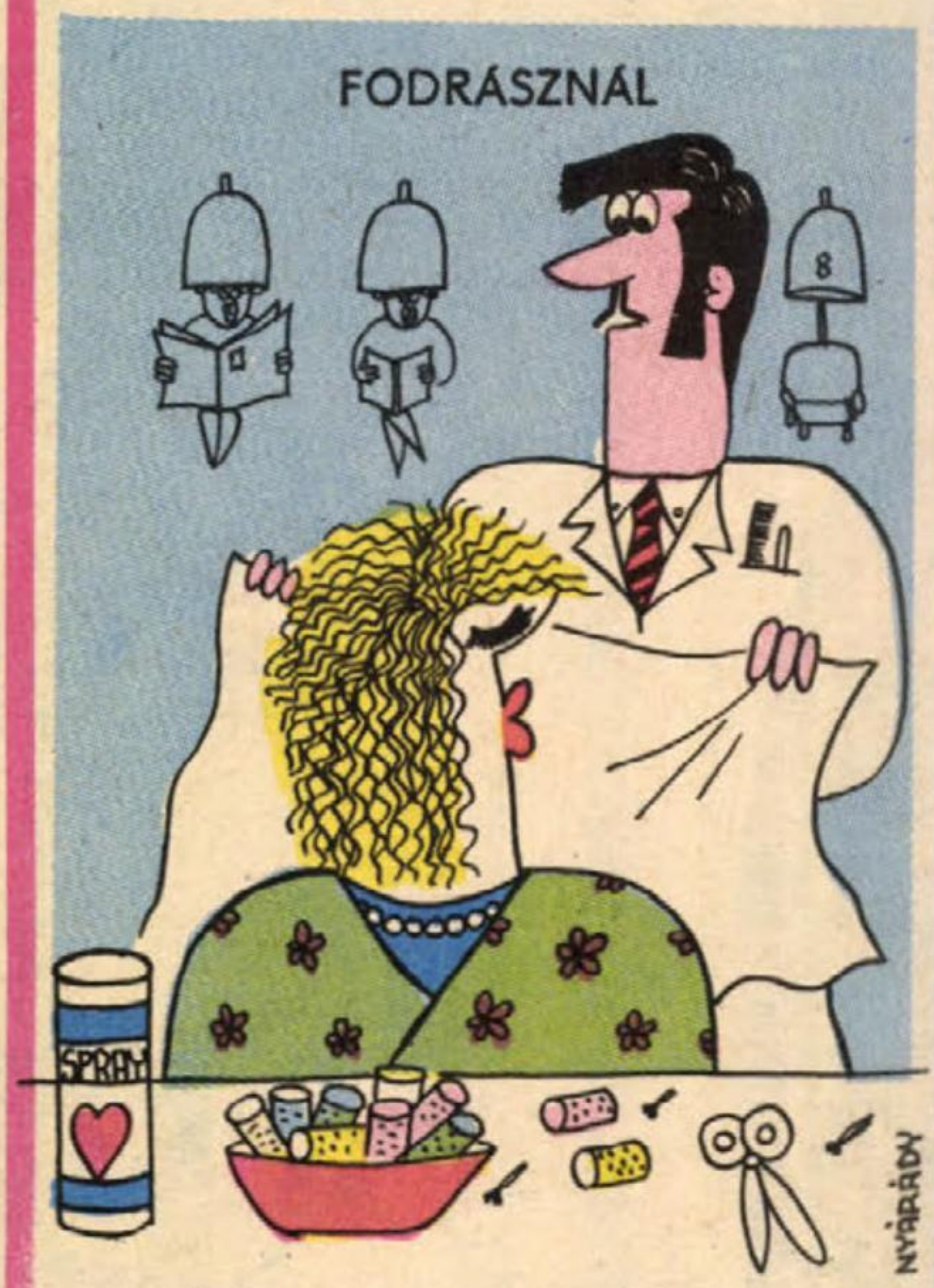

– Béluskám, egy jó kis válóperi frizurát kérek!

VÍZIÓ

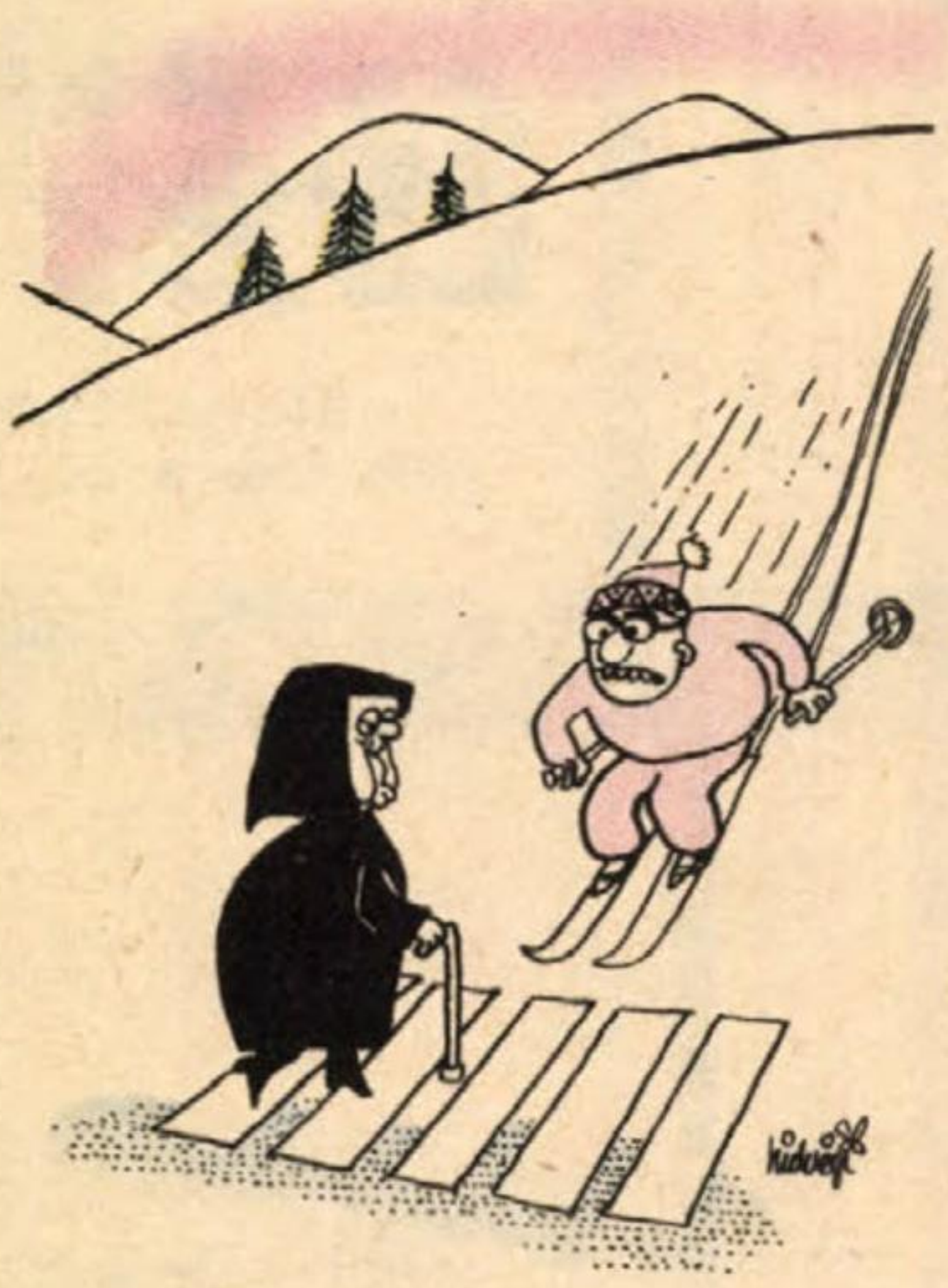

MEDICINROLLER FALUN

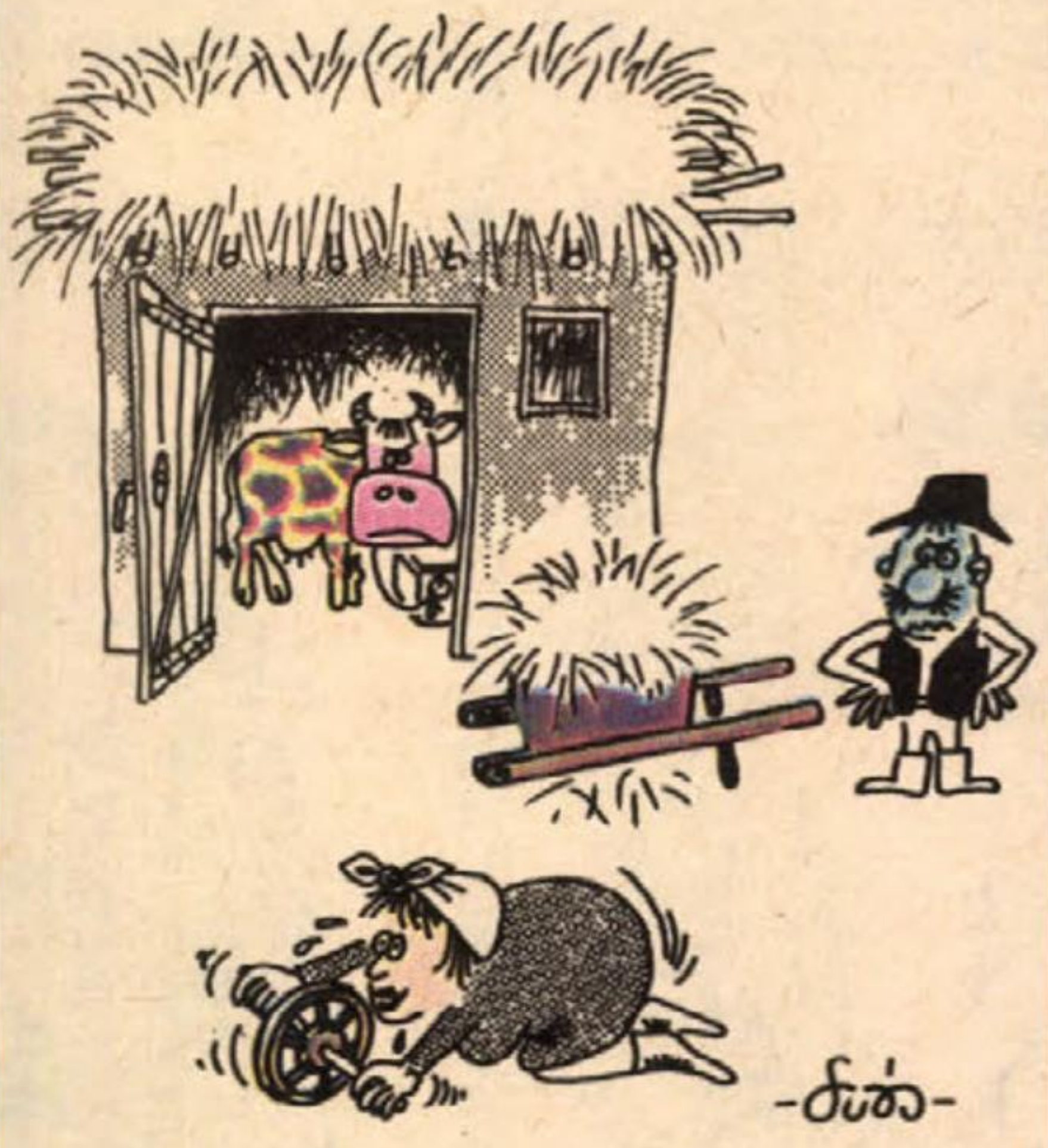

EGÉREKNÉL

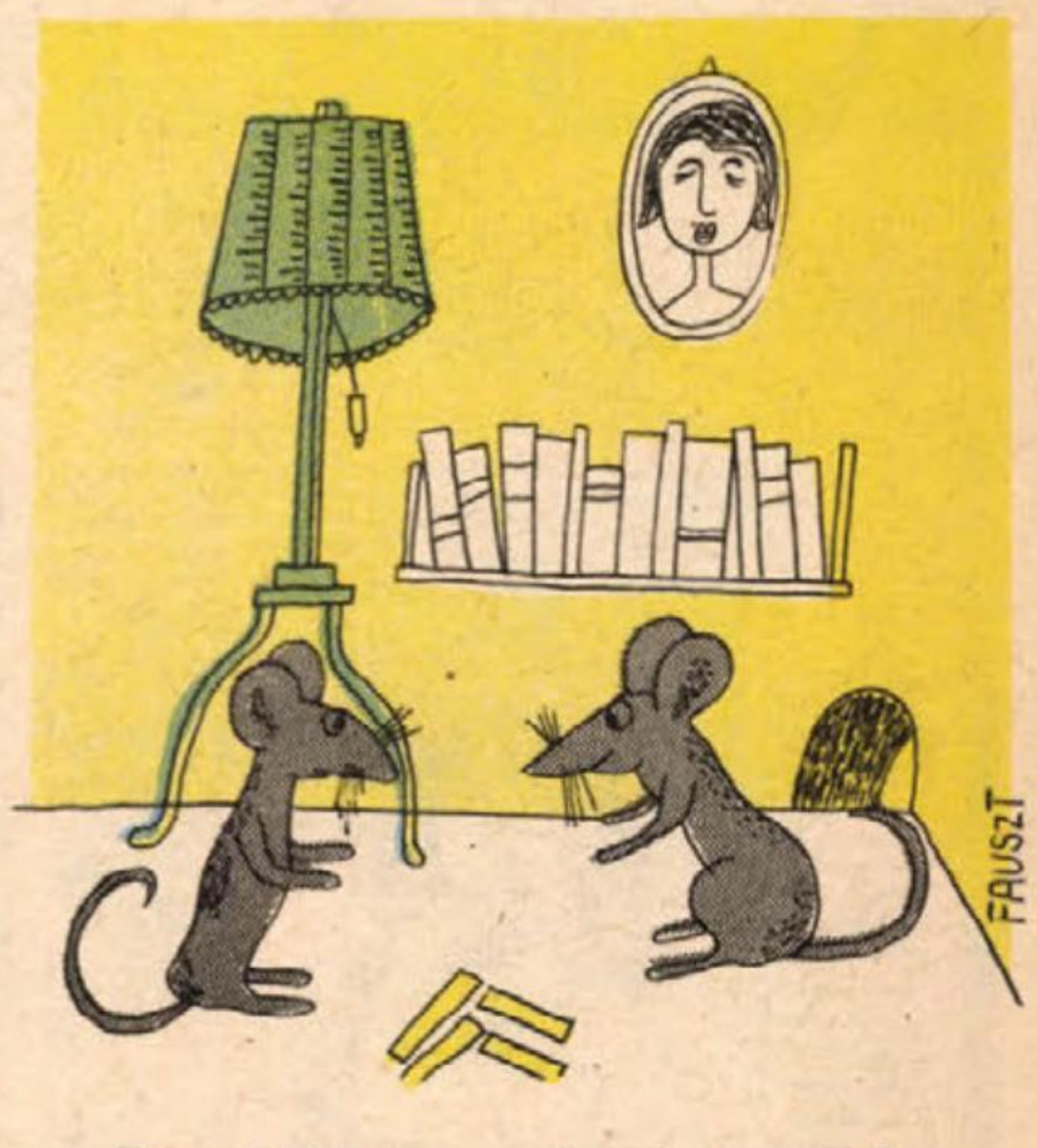

– Te mit fizetsz ezért a lyukért?

PESTIEK

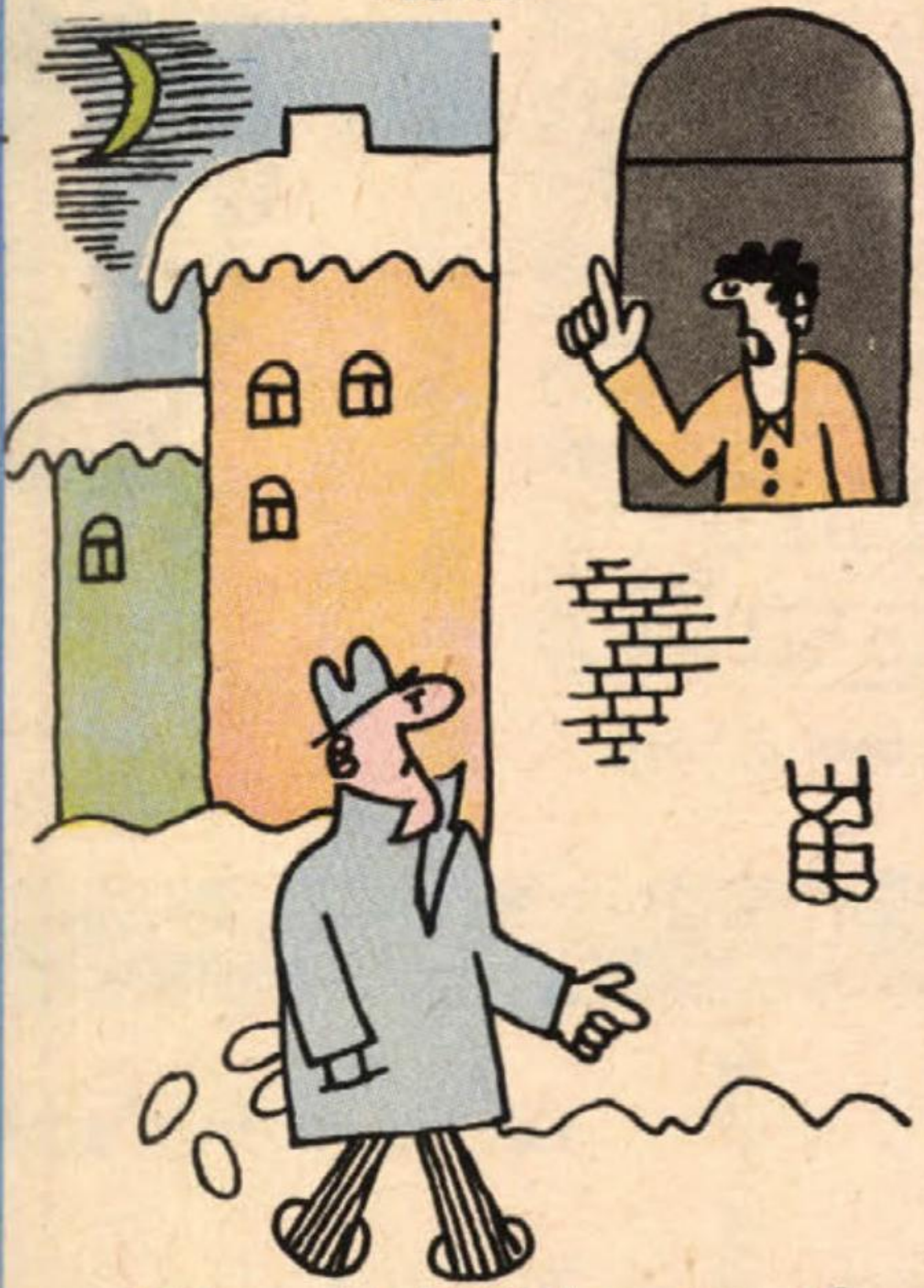

– Miért nem takarítják el a havat?
– Mert nem mi szórtuk le . . .

FÁRADHATATLAN PROTEKTOR

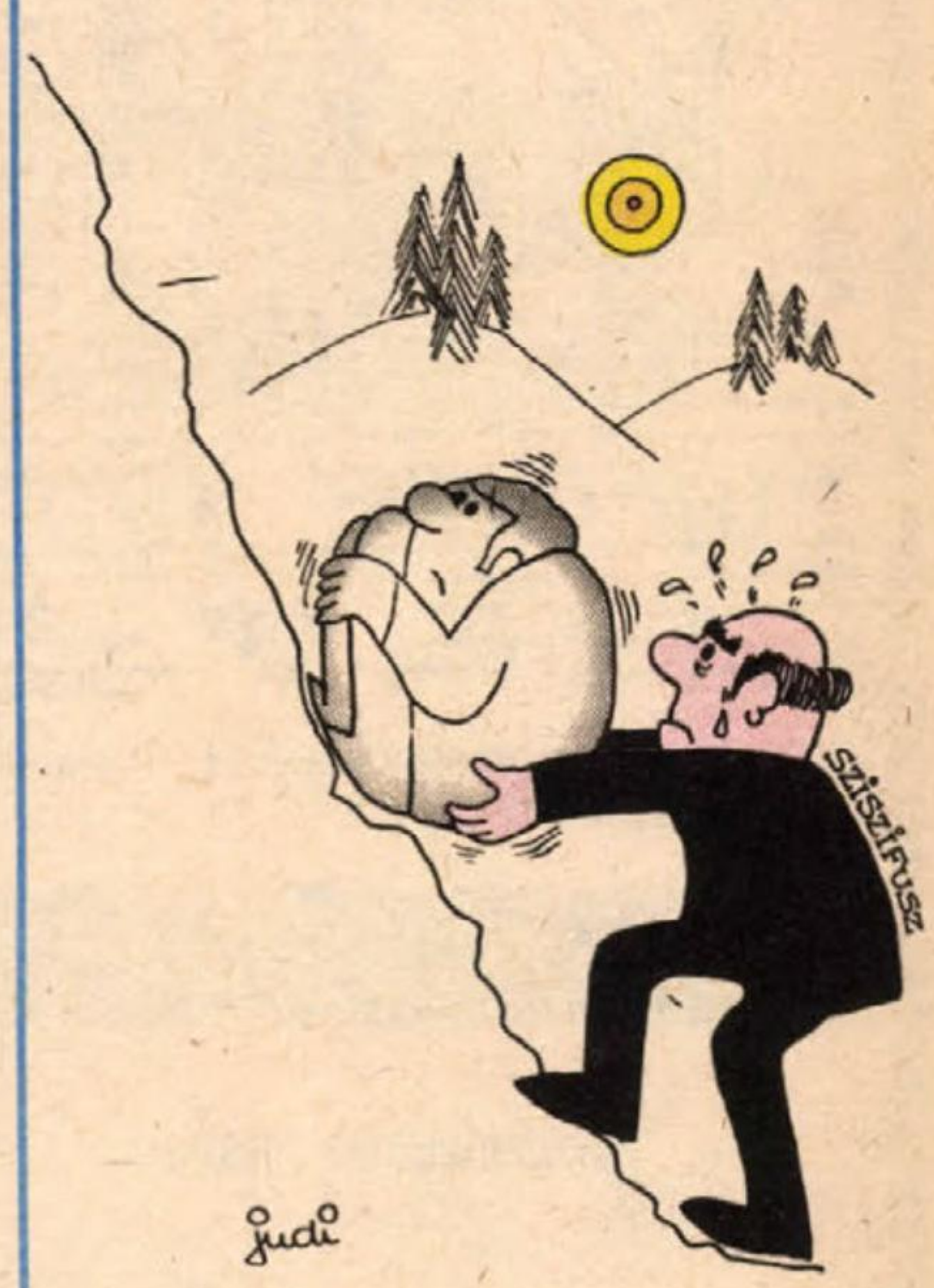

SPORTOLÓFELESÉG

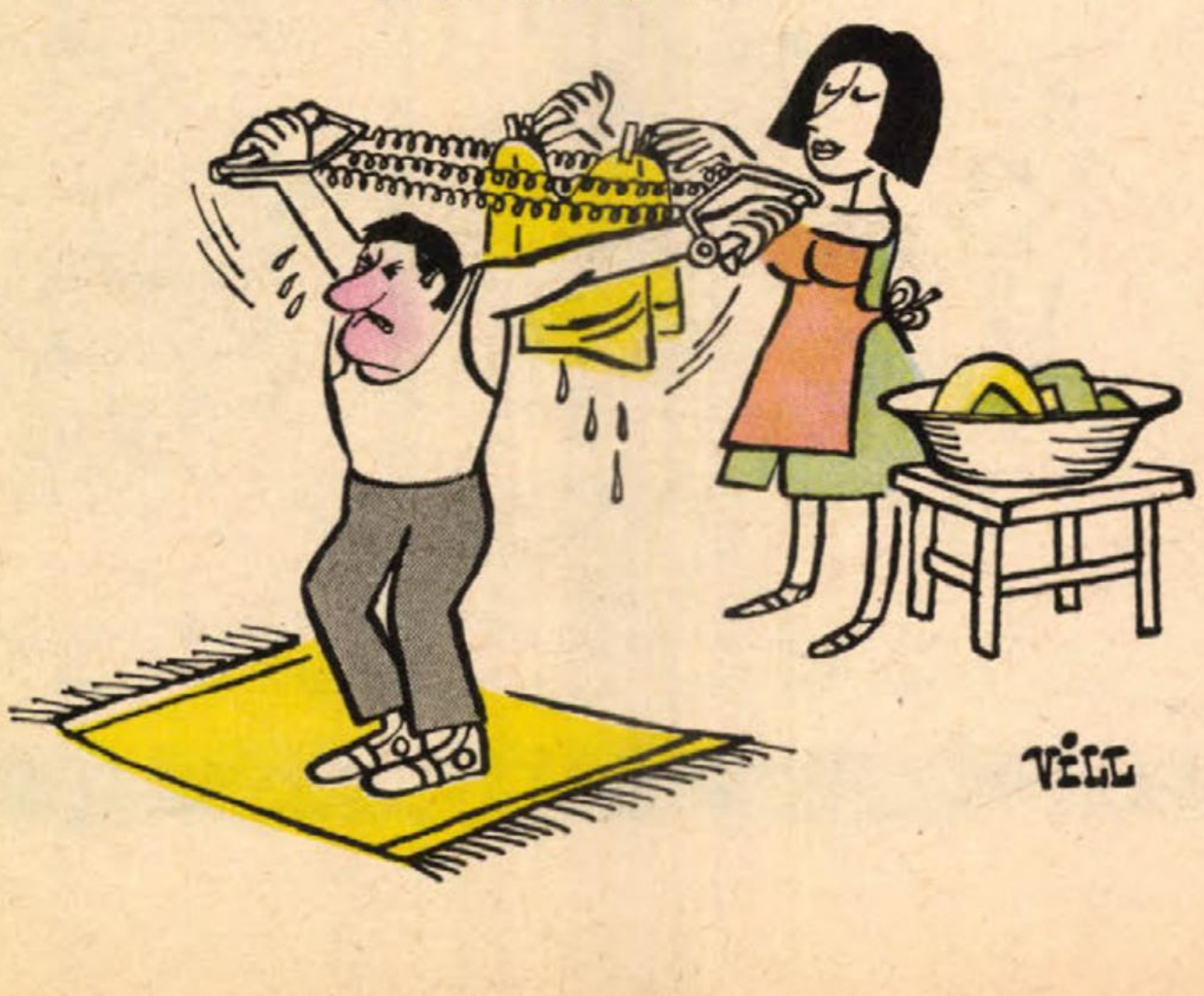

MOST KÖLTÖZTEK PESTRE

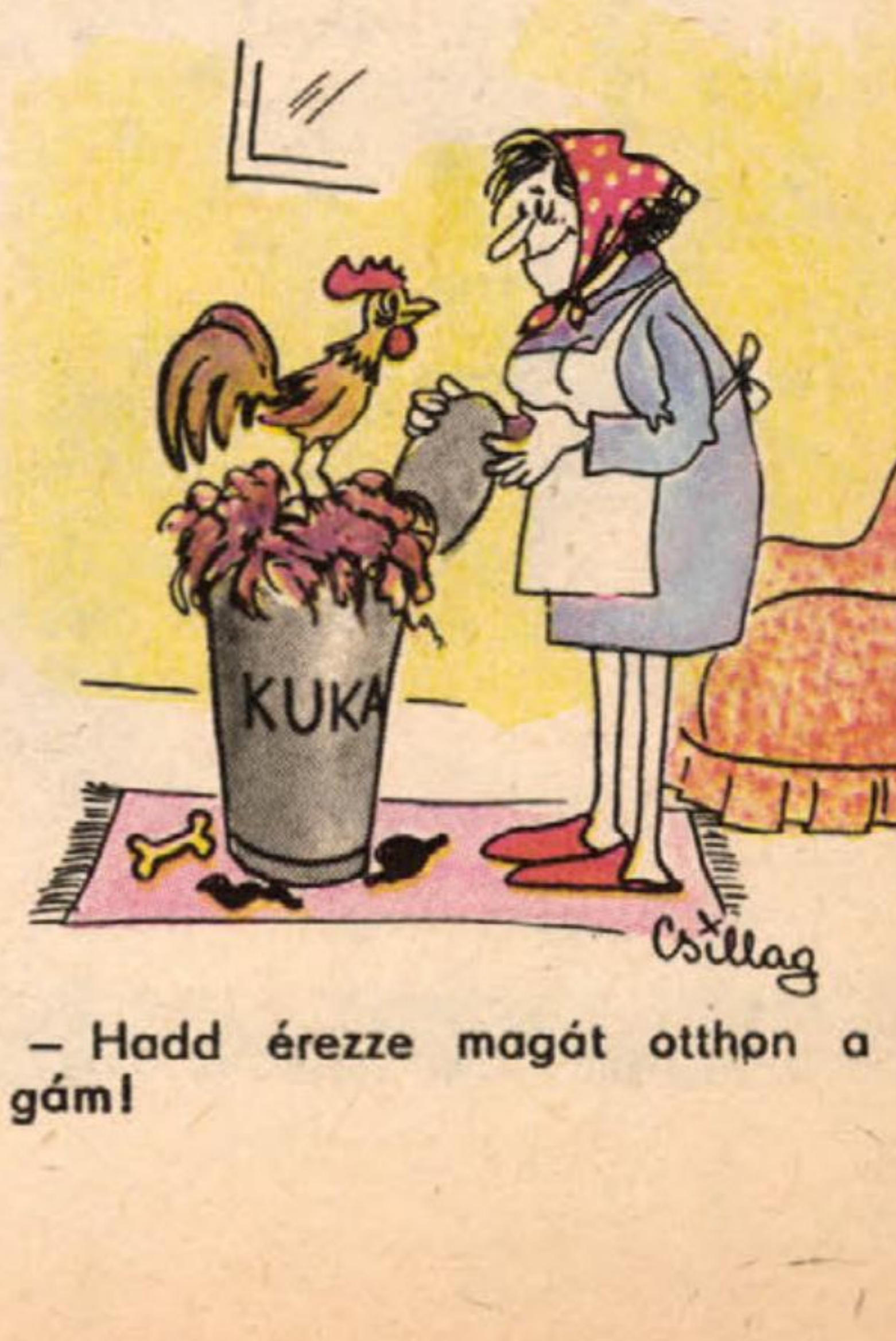

– Hadd érezze magát otthon a drágám!

ÓVATOS FIATALEMBER

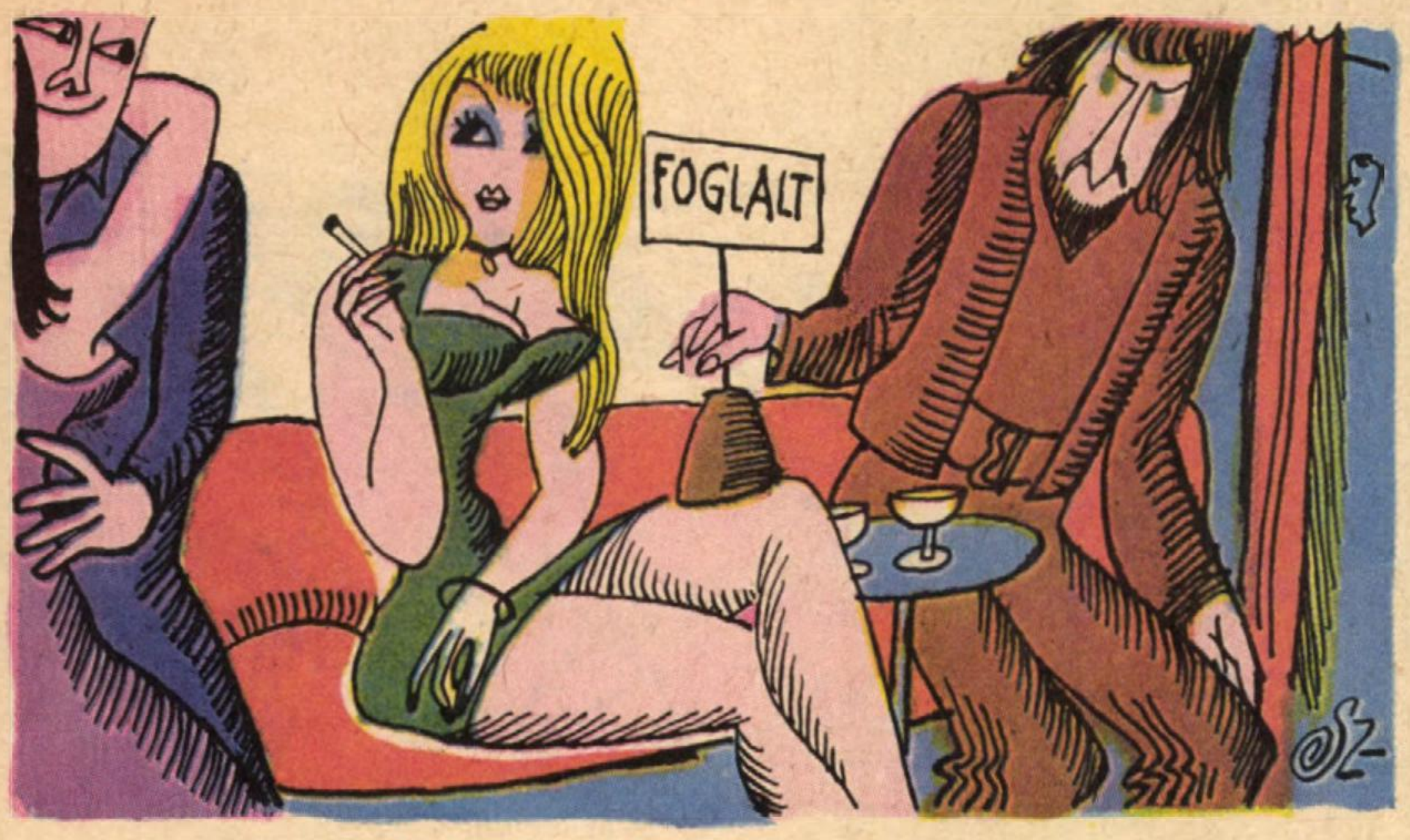

BARKOCHBA

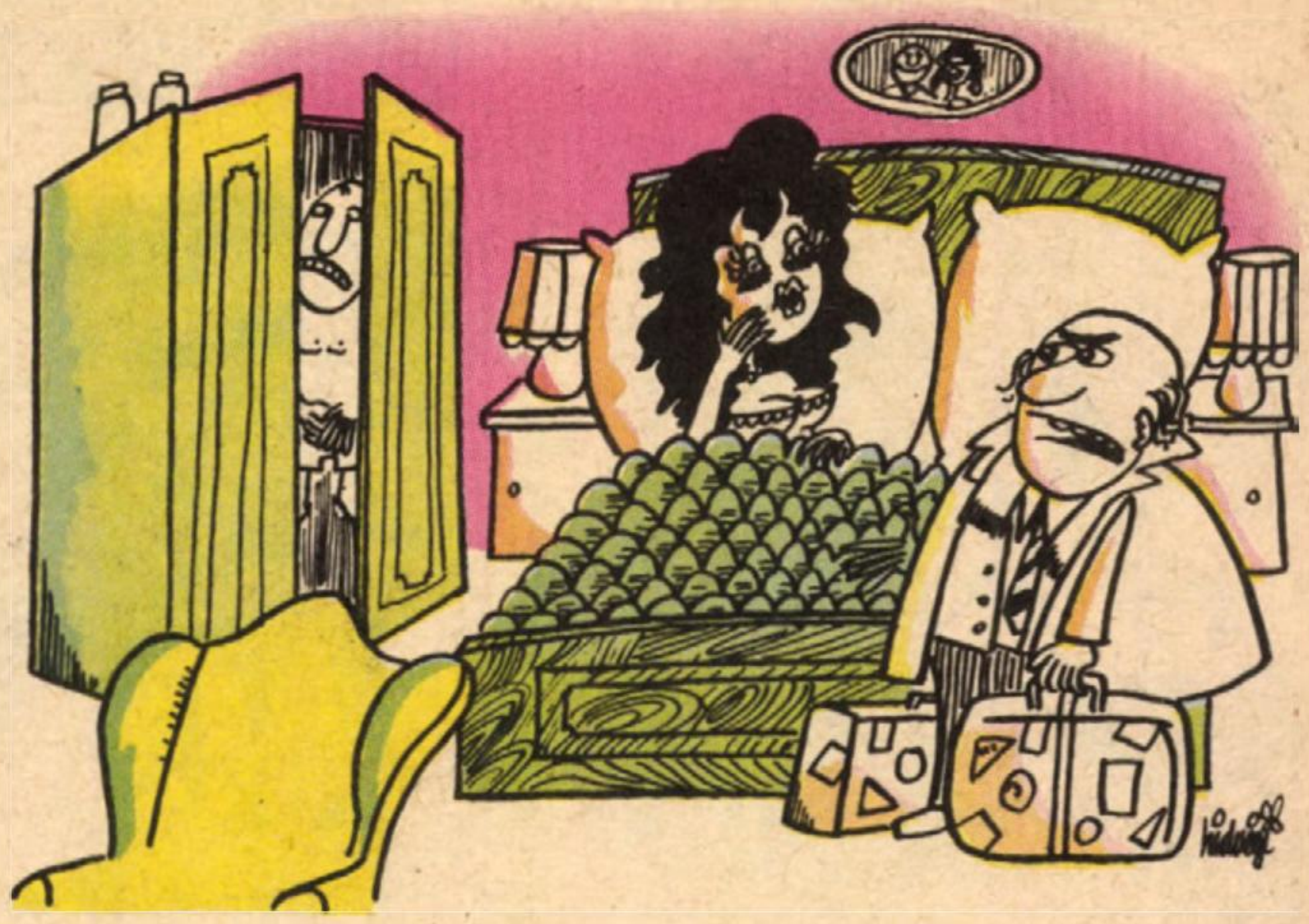

– Tárgy?! Élőlény?! Férfi?!

ÁLLATBARÁT FÉRJ

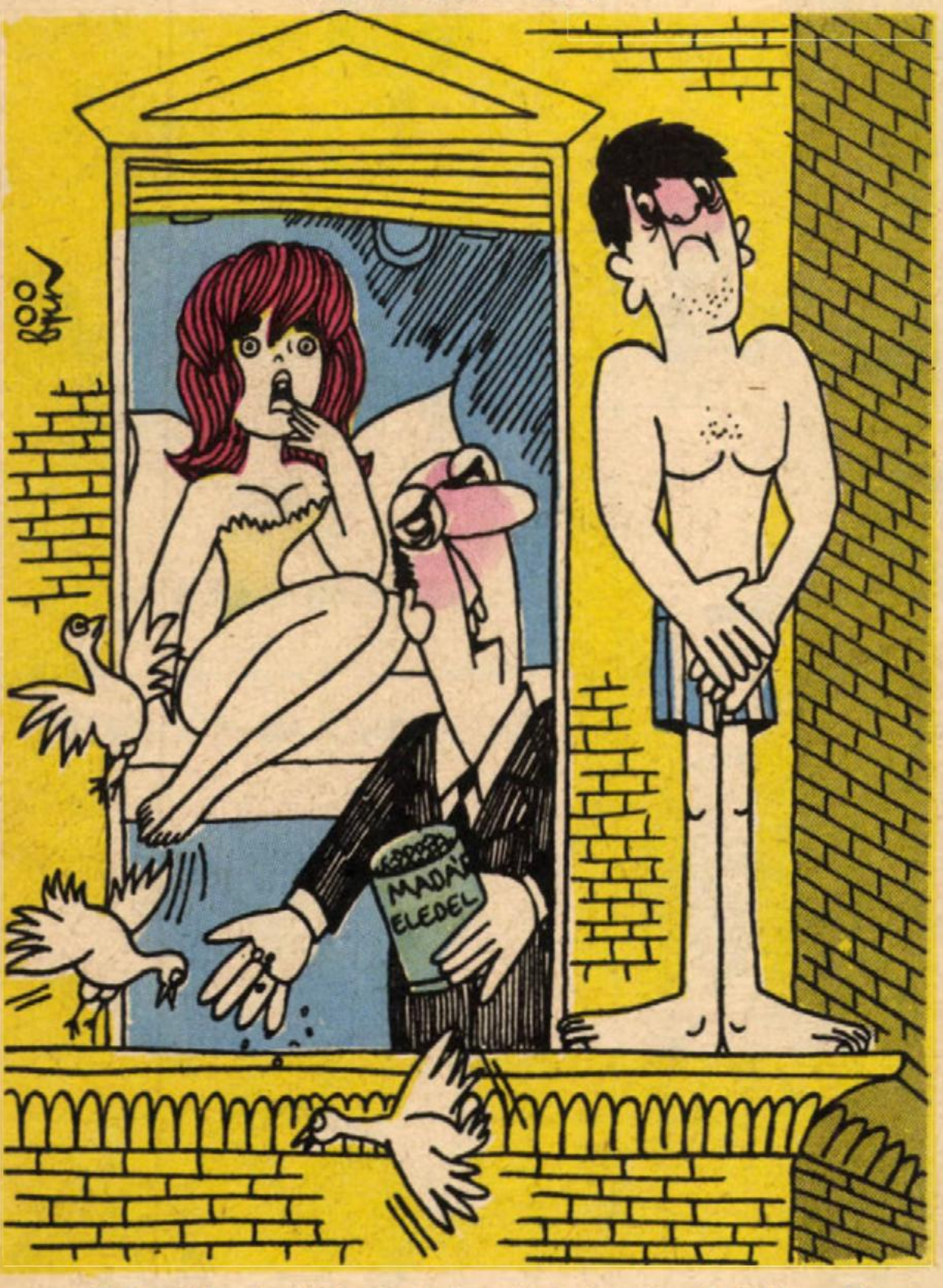
MADÁR ELEDEL

– Pont ide kellett bújnia, fiatalember? Elriasztja a madaraimat!...

CSAK FELNŐTTEKNEK

LELEPLEZÉS

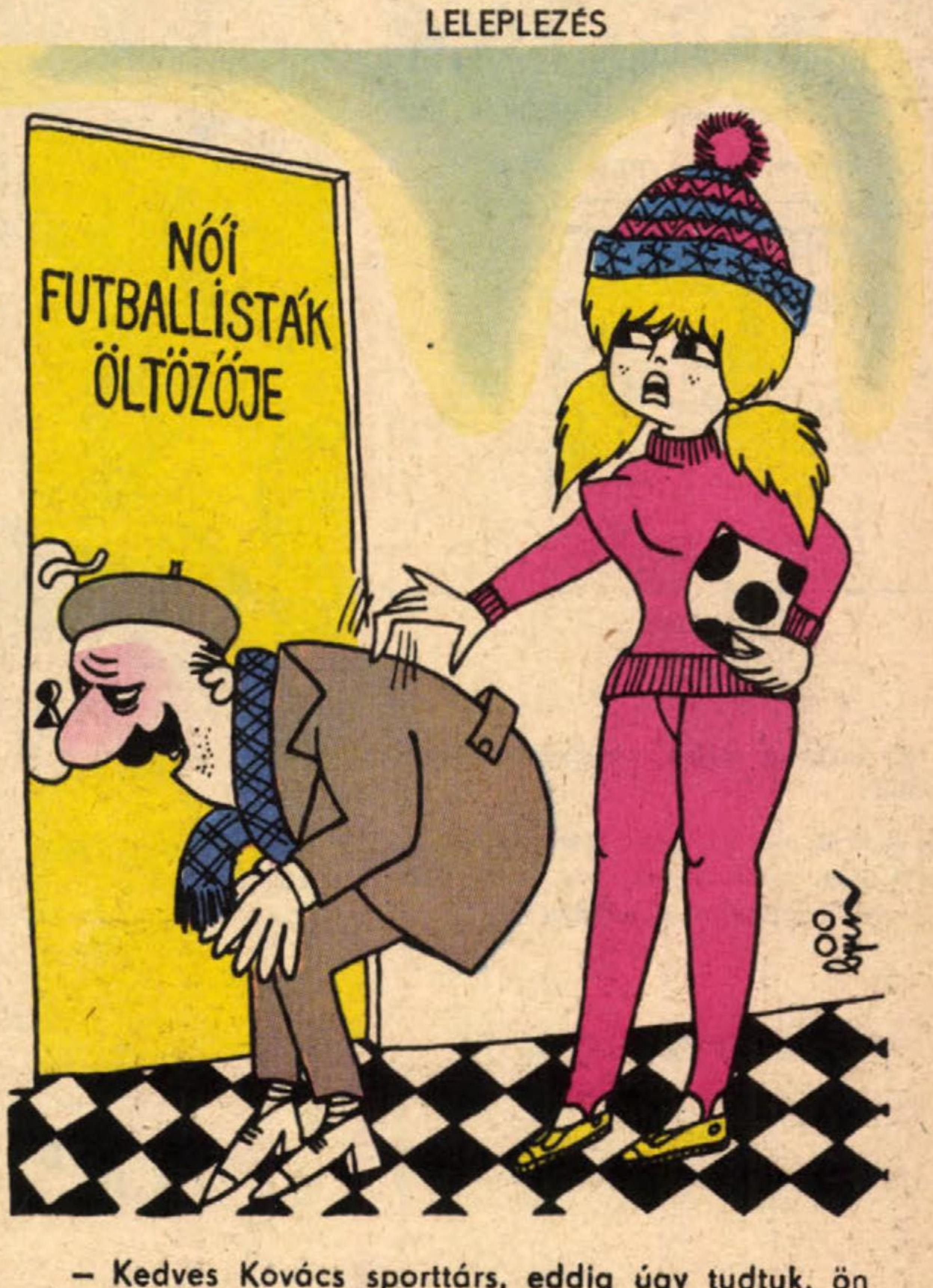
NŐI FUTBALLISTÁK ÖLTÖZŐJE

– Kedves Kovács sporttárs, eddig úgy tudtuk, ön nem híve a női futballnak!

KÜLFÖLDIEK PESTEN

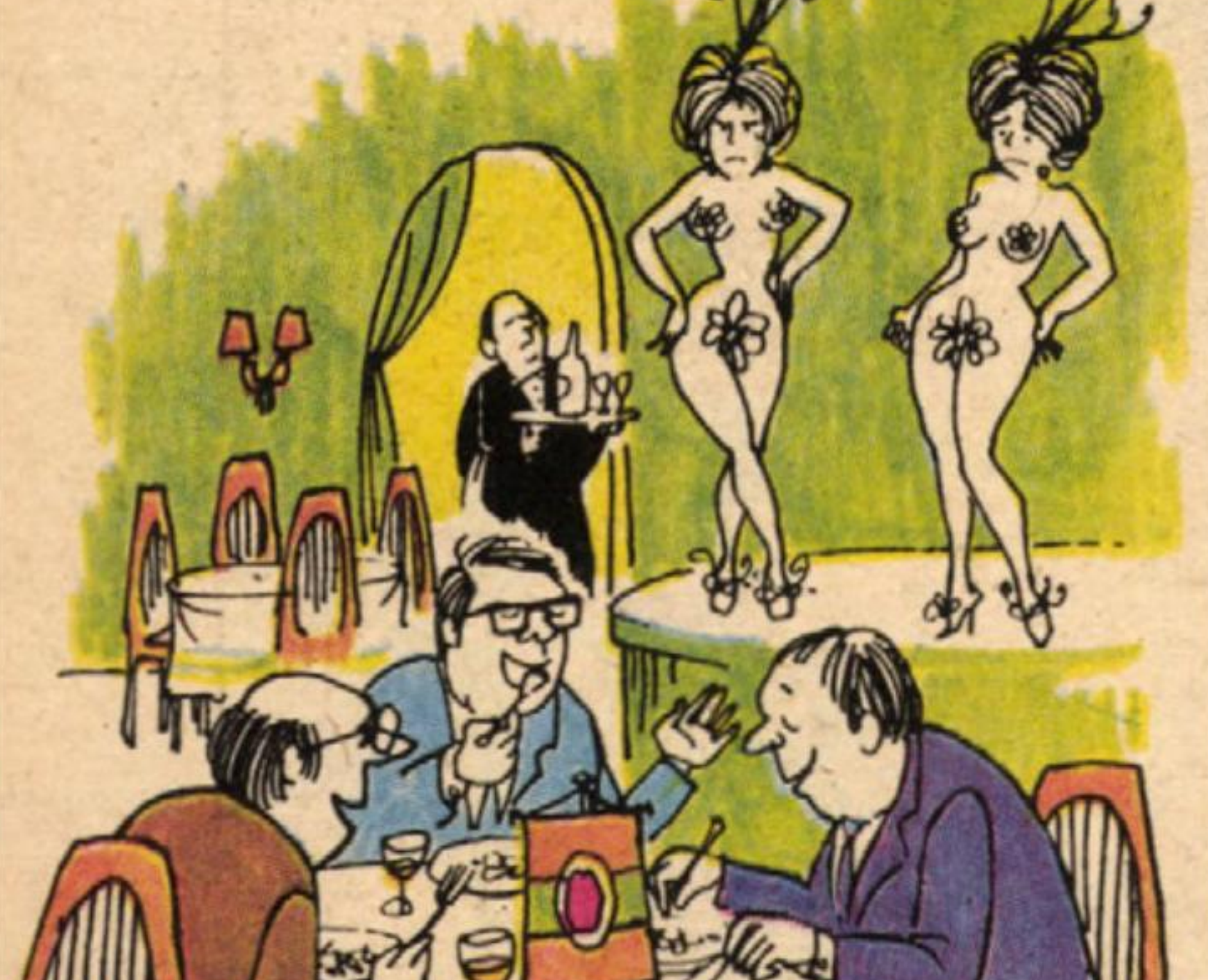

– Isteni ez a magyar konyha!

LASSAN KÉSZÜL A SZOBOR

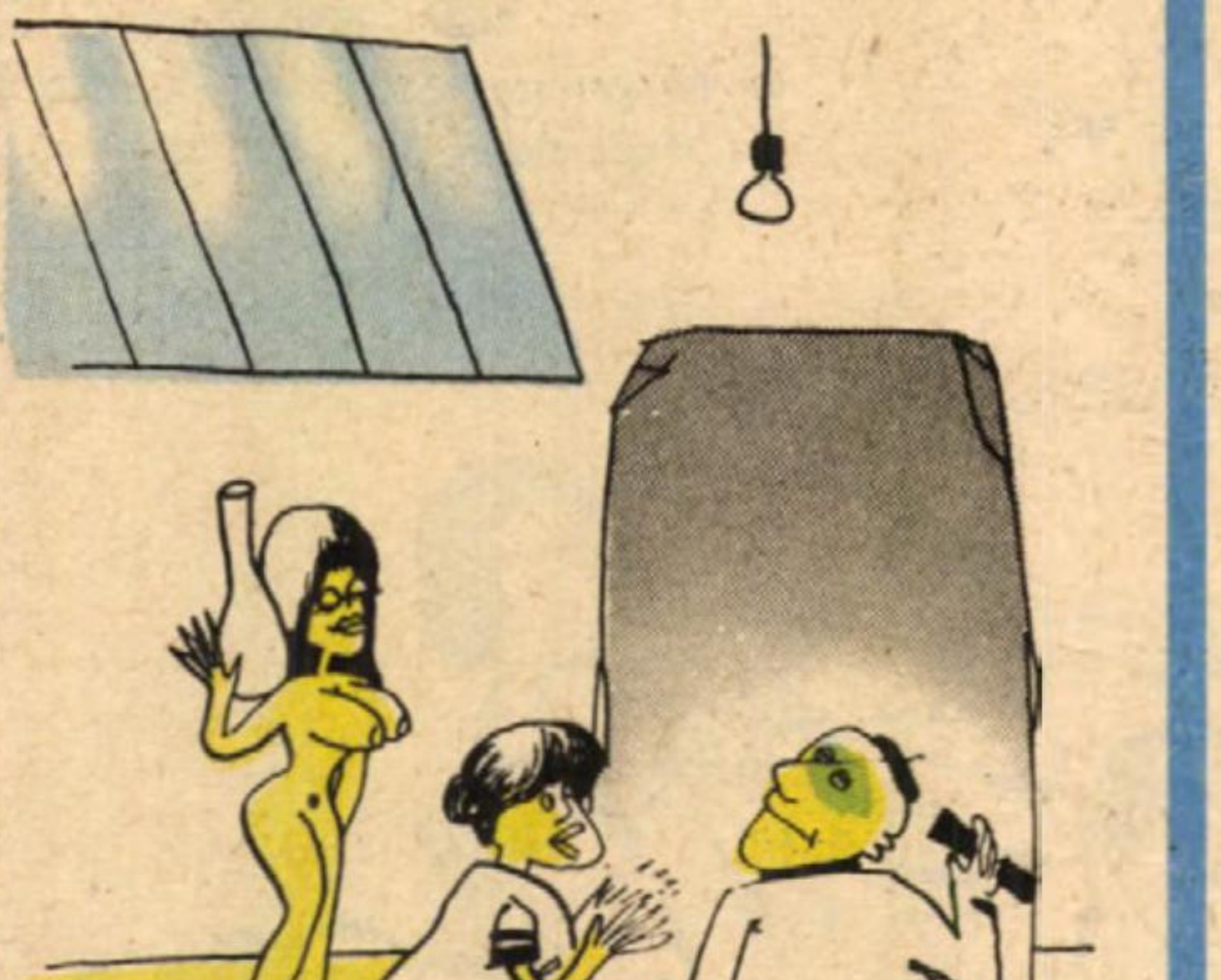

– Csak azt tudnám, hogy mit csinálsz itt már két hete.

DIAVETÍTÉS

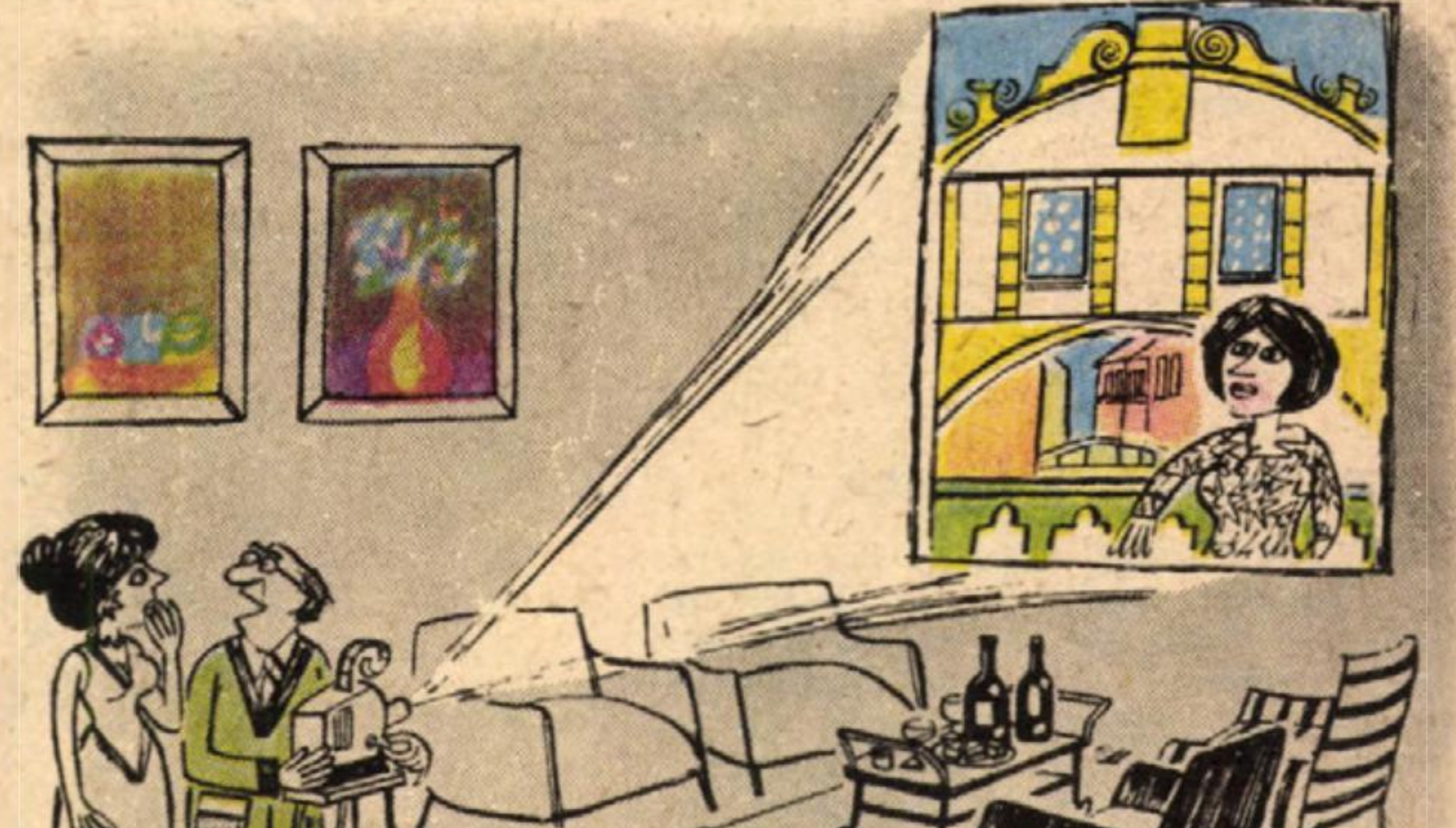

– Át kell térnünk az ágyjelenetekre, anyukám, elmaradtak a vendégek.